

HEAD OF GOLD

BABYLON

[B.C. 605—539]

BREAST OF SILVER

PERSIA

[B.C. 539—331]

THIGHS OF BRASS

GREECE

[B.C. 331—168]

LEGS OF IRON

ROME

[B.C. 168—A.D. 476]

FEET OF IRON AND CLAY

**DIVIDED NATIONS
OF WESTERN EUROPE**

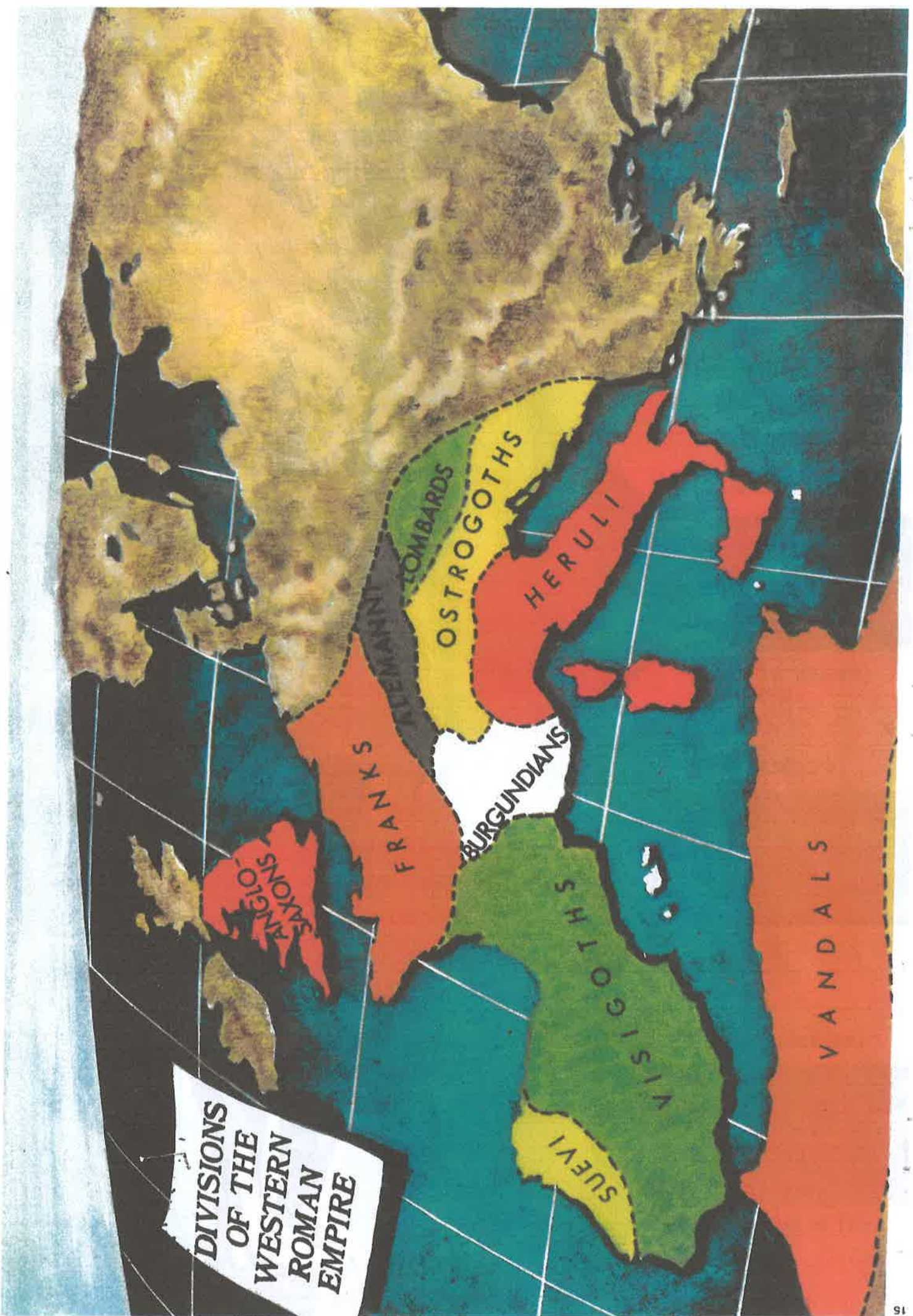
[A.D. 476—2nd ADVENT]

พระบรมมาเนียด

*THE BOOK
OF DANIEL*

**DIVISIONS
OF THE
WESTERN
ROMAN
EMPIRE**

**OLD TESTAMENT PROPHETS
WITNESS TO CHRIST . . .**

พระธรรมดาเนียล

บทที่ 1.

ผู้ประกอบด้วยปัญญาล้ำเลิศ

คำนำ บทเรียนในพระธรรมดาเนียลที่ท่านกำลังศึกษา อยู่ในขณะนี้ เป็นบทเรียนที่เขียนขึ้น เพื่อส่งเสริมทักษะในการศึกษาพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่สนใจในการศึกษาหาความรู้ ในคำพยากรณ์ ที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ พระธรรมดาเนียล และพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งมีข้อความกล่าวเป็นคำทำนาย และ ปรีศนา และคำไขปริศนาที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ คำทำนายเหล่านี้ ส่วนใหญ่แสดงออกเป็นรูปภาพต่างๆในมหานิมิต ซึ่งท่านดาเนียล ได้รับจากพระเจ้า บางครั้งเป็นคำพูดข้อความที่เข้าใจยาก พระเจ้าไม่ต้องการให้ประชากรของพระองค์ ผู้สนใจในการศึกษาสัพพัญญู จึงทรงประทานคำไขไว้ในพระคัมภีร์ ที่จำเป็นจะต้องค้นหา เพื่อความเข้าใจ ในเรื่องเหล่านั้น

ผู้เขียนได้จัดทำบทเรียนนี้ขึ้น โดยการเรียบเรียงจากหนังสือของท่าน อูโรห์ สมิท และ ท่าน C. Mervyn Maxwell. นักศาสนศาสตร์ ชาวอเมริกัน นอกจากนี้ ยังมี ท่าน ศจ. L. Thrift และ Mark Finley. จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทเรียนชุดนี้จะทำให้นักศึกษาทุกท่าน ที่ได้เข้าร่วมศึกษา มีความเข้าใจง่ายขึ้น

อนึ่ง ผู้เขียนมีความประสงค์ ให้บทเรียนชุดนี้ เป็นบทเรียนที่ช่วยเพิ่มทักษะ มีวิสัยทัศน์ ให้กว้างไกลยิ่งขึ้นเท่านั้น มิได้ตั้งใจที่จะก่อให้เกิดเป็นข้อบาดหมาง ในหมู่คณะ หรือนิกายต่างๆ แต่ประการใด ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลายตลอดไป.

1 เริ่มเรื่อง หนังสือพระธรรม ดาเนียล เขียนขึ้นโดยท่านดาเนียล ท่านเกิดในสมัยเดียวกับท่าน ผู้เผยพระวจนะ เอสเคียล และ เบริมีห์ เพราะว่าท่าน เอสเคียลได้กล่าวคำพยาณ ถึงท่านดาเนียล ตอนหนึ่งว่า " ถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น....เพื่อกำจัดคนนุญต์ และ ลักข์ จากแผ่นดินนั้นเสีย ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียล และ โยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น พระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ ฉะนั้น เขาทั้งหลายจะช่วยบุตร ทั้ง ชาย และ หญิง ให้รอดไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาไว้ได้ ด้วยความชอบธรรมของเขาเอง" เอสเคียล 14:19,20. นอกจากนี้ เอสเคียล ได้บรรยายถึงความ เกลี้ยวฉลาด และสติปัญญาของดาเนียล กับ กษัตริย์เมื่อง ไทระ ว่า " ถึงแม้ว่าเขาเขาจะมีสติปัญญายิ่งกว่า ดาเนียล เขาก็หนีจากการลงโทษ ของพระเจ้าไม่ได้" เอสเคียล 28:3,7,8.

เหนือสิ่งอื่นใด พระเจ้าทรงให้ท่านดาเนียล เป็นผู้พยากรณ์ ผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าทรงเปิดเผยให้ ดาเนียล เห็นเหตุการณ์ และ ความหายนะ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ คริสตจักรของพระองค์ ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงคริสต์ย้าว่า " เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็น ถึงอันน่าสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติ ตามพระวจนะที่ตรัสโดย ดาเนียล

ผู้เผยพระวจนะนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้น ยูเดีย หนีไปยังภูเขา”
 มัทธิว 24:15,16. นอกจากนี้เรายังมีบันทึก เกี่ยวกับชีวิตในวัยต้นๆของท่านดาเนียล เกี่ยวกับการ
 เกิด และ เชื้อสายของท่าน การเกิดและเชื้อสายของท่าน เป็นที่ยอมรับกันว่า ท่านเกิดมาจากชน
 ชั้นสูง ท่านอาจถือกำเนิดจากเชื้อสายของราชินิกุล ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากในเวลานั้น ท่านอาจมา
 จากเชื้อวงศ์ของ กษัตริย์ ดาวิด ก็ได้

ดาเนียล ได้ชื่อว่าเป็นผู้พยากรณ์ ผู้เผยพระวจนะ ที่พิเศษซึ่ง แยกต่างไปจาก ผู้เผยพระวจนะ
 คนอื่นๆ เช่น ท่าน อิสยาห์ เฮอร์มี และ ท่านเอเสเคียล คนเหล่านี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ โดย
 ตรง ตลอดชีวิตของพวกเขา คือได้ใช้เวลาทั้งหมดในการเทศนาสั่งสอน และ คัดเตือน ความที่พระเจ้าทรง
 ครัสตรสั่งให้กระทำ

แต่สำหรับท่านดาเนียล นั้น ถือว่าเป็นผู้เผยพระวจนะเฉพาะกาลเท่านั้น เพราะตลอดชีวิต
 ของท่าน รับราชการ เป็นข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งสูงสุด เป็นประธานที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน
 ของกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ มหาราช แห่งราชอาณาจักรบาบิโลน พระเจ้าได้ทรงสนับสนุน อัมชู
 ชายหนุ่มผู้นี้ ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ ท่านเป็นเพียงนักโทษหรือเชลย ที่ถูกจับกวาดต้อนมาจาก ประเทศ
 ยูเดีย ซาดิอิสรเอล ให้กลายเป็น ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำแก่กษัตริย์ ซึ่งเป็นผู้ที่จับเขามาเป็นเชลย
 ถึงกับกษัตริย์เองยังก้มลงกราบเขา

ดาเนียลผู้เผยพระวจนะ เกิดประมาณ ปี 622 ก ค ศ. (ก่อนคริสต์ศักราช) คือ ก่อนพระเยซู
 เกิด เขาได้ใช้ชีวิตในวัยเด็กอยู่ในอาณาจักร ยูดาห์ แต่เมื่อถึงวัยรุ่น เขาได้ถูกจับมาเป็นเชลย ต้อง
 ใช้ชีวิตอยู่ในราชอาณาจักร บาบิโลน ตลอดชีวิตของเขา

ดาเนียลเกิดมาในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในตะวันออกกลาง ซึ่งตกอยู่ภาย
 ให้อำนาจการปกครอง อย่างโหดร้ายทารุณ ของราชอาณาจักร อัสซีเรีย มี กรุง นินะเวห์ เป็นเมือง
 หลวง นานถึง 300 ปี. เมื่ออาณาจักร อัสซีเรีย เสื่อมอำนาจลง อาณาจักรบาบิโลนก็ขึ้นมาครอง
 อำนาจแทน และ อาณาจักรยูดาห์ หรือ ชนชาติ อิสราเอล ก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของบาบิโลนตลอด
 มา นานถึง 70 ปี. เริ่มตั้งแต่ปี 605 ถึงปี 539 ก ค ศ. (ก่อนคริสตกาล).

ขอย้อนกลับไปยังประวัติศาสตร์เล็กน้อย พระราชาเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งราช
 อาณาจักรบาบิโลน ได้ยกกองทัพมายึดครอง กรุง เยรูซาเล็ม เมืองหลวงของอาณาจักรยูเดีย หรือ
 ยูดาห์ ครั้งแรกยกกองทัพมาในฐานะแม่ทัพใหญ่ ก่อนที่พระองค์จะได้ถูกสถาปนาขึ้นเป็น กษัตริย์
 ในปี ก ค ศ. 605.

เวลานั้นอาณาจักร ยูดาห์ เป็นพันธมิตรแนบแน่นอยู่กับ อาณาจักร อียิปต์ ซึ่งยังเป็นใหญ่มี
 อำนาจครอบครองอยู่ในโลกส่วนนั้น อียิปต์ได้ยกกองทัพข้ามอิสราเอล ขึ้นไปตั้งรับกองทัพแห่ง
 ราชอาณาจักร บาบิโลนอยู่ทางทิศเหนือ กองทัพของ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ทำลายกองทัพของอียิปต์
 ลง ณ ที่ราบ คาซิมิมิสห์ จึงได้เคลื่อนทัพลงมาทางใต้ เข้าล้อมกรุงเยรูซาเล็ม อาณาจักรยูดาห์ และ
 ยึดกรุงได้อย่างรวดเร็ว ในพระธรรมดาเนียล 1:1-2. บรรยายไว้ดังนี้

“ในปีที่สามของรัชกาล เยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ เนบুদ্ধเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงมอบเยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์ มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์”

กษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งราชอาณาจักรยูดาห์ ผู้อ่อนแอสุดที่จะขัดขืนได้ จึงยอมมอบนม่อมต่อบาบิโลน เนบুদ্ধเนสซาร์ได้จับเด็กหนุ่มที่เป็นเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์ และเชื้อสายขุนนาง ไปเป็นเชลยจำนวนมาก ดังที่ได้บรรยายไว้ใน คานีเยล 1:3-7. ว่า “แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้ อัสเปเนัส หัวหน้าขันทีของพระองค์ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์ และ เชื้อสายของขุนนาง พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้ และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชา และ ภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย พระราชาทรงให้นำอาหารสูงซึ่งพระราชเสวย และเหล้าองุ่นที่พระราชเสวย ทรงดื่ม ให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดนั้นแล้ว ก็ทรงให้เขาเข้ารับราชการ ในบรรดาคนเฝ้ายูดาห์นั้น มีคานีเยล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ และท่านหัวหน้าขันที จึงตั้งชื่อให้ใหม่ คานีเยล นั้นให้เรียกว่า เบลเชซซาร์ ฮานันยา เรียกว่าซัรค มิชาเอล เรียกว่า เมซาค และอาซาริยาห์ เรียกว่าอาเบดเนโก

จะเห็นได้ว่านี่เป็นวิธีหนึ่งของนโยบายกษัตริย์เนบুদ্ধเนสซาร์ ที่จะทำให้เด็กหนุ่มเหล่านี้ได้กลายเป็นเหมือนกับคนเคลเดีย หากเป็นไปได้ ก็จะสามารถลึบชาติกำเนิดของตนเองไปเลย

ในเวลานั้นขณะที่ เนบুদ্ধเนสซาร์กำลังยึดกรุงเยรูซาเล็มอยู่นั้น ผู้สื่อข่าวด่วน ทางกรุงบาบิโลนก็มาถึง แจ้งให้เนบুদ্ধเนสซาร์ทราบว่า กษัตริย์ เนโบโปลาซาร์ พระราชบิดาของพระองค์ป่วยหนัก และ ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ดังนั้นเนบুদ্ধเนสซาร์ จึงรีบเสด็จกลับไปยังกรุงบาบิโลนก่อน ทรงคัดเลือกเอาทหาร ชั้นดีแข็งแรงที่สุด อุดหนุนที่สุด เดินทางไปกับพระองค์ ทรงเลือกเส้นทางที่สั้นที่สุด เพื่อจะเดินทางไปให้ถึงเร็วที่สุดอีกด้วย โดยใช้เส้นทางลัดข้ามทะเลทรายตรงไปยังกรุงบาบิโลน ทรงบัญชาให้กองทัพหลวงนำโดยรองแม่ทัพ เคลื่อนทัพกลับตามเส้นทางปกติ ให้ลุมกษัตริย์เยโฮยาคิม แห่งยูดาห์ไปยังกรุงบาบิโลนด้วย ทรงแต่งตั้งให้ราชบุตร ขึ้นครองราชแทน ทรงพระนามว่า พระราชาเยโฮยาคิน

เส้นทางเดินตามปกติ จะต้องเดินไปเป็นระยะทางถึง 1500 กิโลเมตร คานีเยลและพวกเพื่อนๆจะต้องใช้เส้นทางนี้ไปยังกรุงบาบิโลน เนบুদ্ধเนสซาร์ กับ ทหารของท่านกลุ่มเล็กๆ เดินทางข้ามทะเลทรายอย่างอดทนถึงวันละ 80 กิโลเมตร นานถึง 10 วันก็ถึงกรุงบาบิโลน ในขณะที่กองทัพใหญ่ และ พวกเชลย เดินทางใช้เวลา นานถึง 2 เดือน

เมื่อเนบুদ্ধเนสซาร์ เดินทางมาถึง บรรดาข้าราชการ และประชาชนก็ได้ร่วมใจกันสถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน พระราชบิดาท่าน

กาลเวลาล่วงเลยมาอีก 8 ปี ในปี กคศ. 598 กษัตริย์ เยโฮยาคิมแห่ง ยูดาห์ ได้ก่อการกบฏต่อ บาบิโลน กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ยกกองทัพไปปราบปราม เป็นครั้งที่สอง ทรงจับกุมตัวกษัตริย์ เยโฮยาคิม พร้อมกับเก็บเอาทรัพย์สมบัติ ในพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม กลับไปยังบาบิโลน ทรงแต่งตั้งให้ เศเดคียาห์ ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ภายหลังในปี กคศ. 586 คือ 11 ปีต่อมา กษัตริย์ เศเดคียาห์ แห่งยูดาห์ ได้ก่อการกบฏแข็งข้อต่อบาบิโลนอีก คราวนี้ พระราชานเนบูคัดเนสซาร์ ทรงยกกองทัพไปปราบเป็นครั้งที่สาม ทรงทำลายกรุงเยรูซาเล็มลงอย่างสิ้นเชิง เศเดคียาห์ ได้ถูกคุมตัวไปยังกรุงบาบิโลน และ ถูกควักลูกตาทั้งสองข้าง พระราชวัง และบ้านเมืองในเยรูซาเล็มตลอดทั้งพระวิหารของพระเจ้าได้ถูกเผาทำลายลงหมดสิ้น ทรัพย์สมบัติในพระวิหารถูกเก็บกวาดเอาไปจนหมด กำแพงเมืองถูกทำลาย พลเมืองถูกจับไปเป็นเชลย ที่เหลือให้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เฉพาะคนยากจนที่สุด คนเจ็บป่วย และ คนพิการ ปล่อยให้อยู่กันตามลำพัง ทรงแต่งตั้งข้าราชการของพระองค์ไว้เป็นผู้ควบคุมดูแล และตั้ง เศเดคียาห์ เป็นเจ้าเมือง

2 บาบิโลน และ เยรูซาเล็ม เมื่อเราได้ศึกษามาถึงจุดนี้ ทำให้เราคิดถึงสองนคร คือ เยรูซาเล็ม และบาบิโลน นครหนึ่งเป็นตัวแทนของการปกครองด้วยความชอบธรรม ส่วนอีกนครหนึ่งเป็นตัวแทนแห่งความชั่วร้าย ชื่อทั้งสองชื่อนี้ มักจะปรากฏ อยู่ใกล้เคียงกัน ในพระคัมภีร์ พระธรรม ปฐมกาล 10:8-10. กล่าวว่า “คูช มีบุตรชื่อ นิมโรด นิมโรดเป็นคนแก่วัวกล้าบนแผ่นดิน นิมโรดเป็นพราหมณ์ใหญ่ยิ่งต่อพระพักตร์พระเจ้า.....อาณาจักรแรกๆของนิมโรด คือ เมืองบาบิโลน...” และ นิมโรด เป็นผู้สนับสนุนให้สร้างหอสูงใหญ่ขึ้นในแผ่นดิน ชินาร์ซึ่งเป็นบริเวณ ใกล้เคียงกันกับกรุงบาบิโลน ในปฐมกาล 11:8-9. กล่าวว่า “พระเจ้าจึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วแผ่นดินคนเหล่านั้นก็เลิกสร้างเมืองนั้น เหตุฉะนั้นจึงเรียกเมืองนั้นว่าบาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของเขาุ่นวายไป และพระเจ้าทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน” คำนับบาบิโลน และ บาเบล จึงมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ “ความวุ่นวาย” ความหมายของบาบิโลน มาจากคำว่า บาบ-อิธู แปลว่า “ประตูของพระเจ้า” เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ภาษาเขาุ่นวายไป คำนับ บาบิโลนและบาเบลจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของความวุ่นวาย พระเจ้าทรงกระทำให้หอสูงที่พวกเขาภูมิใจกลายเป็นเครื่องหมายของความโง่เขลาของมนุษย์

คราวนี้เราจะพูดถึงอีกนครหนึ่งคือ เยรูซาเล็ม ในปฐมกาล 14:17-19. กล่าวว่า “เมื่ออับราม กลับจากการรบชนะกษัตริย์ เค โคร้ลาโอเมอร์ และ กษัตริย์ทั้งหลายที่รวมกำลังกันนั้นแล้ว เมลคีเซเดค ผู้เป็นทั้งกษัตริย์เมือง ซาเลม และปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ก็นำขนมปังและเหล้าองุ่นมาให้และอวยพรท่าน” เมืองซาเลมอยู่ใต้การปกครองของพวกเฮมุต ภายหลังเมื่อกษัตริย์ คาวัด ยึดเมืองนี้ไว้ ได้เปลี่ยนชื่อเป็น เยรูซาเล็ม และกลายเป็นเมืองหลวงของชนชาติยิวในเวลาต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ครั้งสุดท้ายเราได้ยินชื่อของเมือง บาบิโลน และ กรุงเยรูซาเล็มอยู่ในพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ วิวรณ์ 18:2-5. คำว่า บาบิโลนจึงกลายมาเป็นสัญลักษณ์ของความวุ่นวายและความชั่วร้าย พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ประชากรของพระองค์ออกมาจากเมืองนั้น

และในพระธรรมวิวรณ์ 21:1-4. นครเยรูซาเล็มที่ลงมาจากสวรรค์ เป็นเมืองที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เป็นที่อาศัยของบรรดาผู้ชอบธรรมที่จะได้รับความรอดเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จกลับมารับคนเหล่านั้น ทรงพาพวกเขาเข้าไปอยู่ในนครแห่งนี้ ในสวรรค์ ตลอด 1000 ปีแห่งสันติสุข หลังจากนั้น นครนี้จะเลื่อนลอยลงมาพร้อมกับคนชอบธรรมมาตั้งอยู่ในแผ่นดินโลก ภายหลังจากที่พระเจ้าทรงกำจัดซาตานพรรคพวกของมันกับคนชั่วร้ายทั้งหมดให้สิ้นทรากรด้วยไฟของพระองค์ บรรดาผู้ชอบธรรมจะอาศัยอยู่ในนครนี้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ คำว่า เยรูซาเล็ม ในภาษาฮีบรู ซาเลม แปลว่า "สมบูรณ์" หรือ "สันติสุข" ในพระธรรมสดุดี 76:2. เรียกเยรูซาเล็มว่า ซาเลม ดังนั้น เยรูซาเล็ม เป็นเครื่องหมายของสันติสุข และ บาบิโลนเป็นเครื่องหมายของความวุ่นวาย และความชั่วร้าย คำถามก็คือ เมื่อ ไม่มีใครสามารถอาศัยอยู่ในเมืองทั้งสองนี้ ในเวลาเดียวกัน ทั้งทางด้านร่างกาย และ ด้านจิตวิญญาณ ถามว่า ด้านจิตวิญญาณ ท่านอาศัยอยู่ในนครแห่งสันติหรือเปล่า? หรือว่าท่านอาศัยอยู่ในนครแห่งความวุ่นวาย? และท่านจะย้ายไปอยู่ในนครแห่งสันติได้อย่างไร ถ้าท่านยังอยู่ในนครแห่งความวุ่นวาย ต่อไปอีกหรือ?

3 ทำไมพระเจ้าจึงมอบยูดาห์ และ เยรูซาเล็มให้แก่บาบิโลน ขอให้นักศึกษาได้ อ่านพระธรรม 2 พงศกัณฑ์ 21 :6,10-16. 2 พงศกัณฑ์ 24:18-20. 2 พงศาวดาร 36:15-17. เยเรมีย์ 3:13. กษัตริย์ของชาติยูดาห์ หลายพระองค์ ได้ละทิ้งพระเจ้า หลงไปกราบไหว้รูปเคารพซึ่งเป็นพระของคนต่างชาติ นำประชากรของพระองค์กราบไหว้รูปเคารพ ได้ละทิ้งพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ของเขา เช่น กษัตริย์ มนัสเสห์ แห่งยูดาห์ ได้ทรงเผา โอรสของพระองค์ เป็นเครื่องบูชาแก่พระบาอัล ถือฤกษ์ยามเวทมนตร์ คนทรงผี และ แม่มด ฯลฯ ดังนั้นพระเจ้าจึงลงโทษแก่ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม

ประชาชนยูดาห์สามารถหลีกเลี่ยงจากการถูกยึดครองของบาบิโลนได้ พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ประชาชนหันกลับจากความชั่วร้าย และพระทัยเมตตาแก่เหล่านั้นเสีย ให้หันกลับมาหาพระองค์ โดยผ่านทาง เยเรมีย์ ถ้าประชาชนยอมฟังและกลับใจใหม่ ก็จะไม่ถูกปรับโทษ (เยเรมีย์ 4:1-4.) แต่เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมฟัง ดังนั้นการลงโทษจึงตกแก่คนเหล่านั้น

ดาเนียลและเพื่อนของเขาต่างได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะความบาปของพวกเขาผู้นำ และเพื่อนร่วมชาติฮีบรู เช่นเดียวกันกับพระเยซูที่ต้องทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขน เป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคนบริสุทธิผู้ไร้ความผิด ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความผิดของผู้อื่น แต่เรามีพระสัญญามากมาย ที่บอกว่าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ทุกอย่าง และสักวันหนึ่ง พระองค์จะทรงสร้างทุกสิ่ง ให้กลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม

4 ความเชื่ออันเข้มแข็งของดาเนียล ใน ดาเนียล 1:5. กล่าวว่า " พระราชาให้นำอาหารสูงซึ่งพระราชาสวย และเหล้าองุ่นที่พระองค์ทรงดื่มให้แก่เขาเหล่านั้น ตาม กำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่ ตามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้ว ก็ทรงให้เขา

เข้ารับราชการ แต่ดาเนียลตั้งใจว่า จะไม่ทำตัวให้เป็นมลทิน ด้วยอาหารสูงของพระราชกร หรือเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ทรงดื่ม และดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ที่หัวหน้าขันที กำหนดให้ดูแล ดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และ อาซาริยาห์ ว่าขอให้ปรุงอาหารผักมาให้กิน และ นำน้ำเปล่าๆมาให้เราดื่ม ดาเนียลและเพื่อนของเขาไม่ยอมกินอาหาร ไม่ยอมทำตามการ ดำเนินชีวิตตามอย่างชาวโลกนี้ การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิต พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมกินอาหารของพระราชกร ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

- (1) อาหารบางอย่างทำมาจากเนื้อสัตว์ที่ไม่สะอาด (เลวีนิติ บทที่ 11.)
- (2) แม้จะเป็นอาหารสะอาด แต่การจัดทำไม่ถูกวิธี เช่นอาหารสุกๆดิบๆ มีไขมันสัตว์ และเลือด (เลวีนิติ 7:22-27.)
- (3) เกี่ยวกับการไหว้รูปเคารพ เพราะอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์เหล่านี้ ก่อนที่จะนำมาปรุงอาหารนั้น ถูกนำไปถวายแก่รูปเคารพก่อน (กิจการ 15:28,29.)

ดาเนียล ขออาหารผัก (ดาเนียล 1:12) เขาเรียกคำว่า "ผัก" ว่า เซโรอิม (Zer'im) ซึ่งเป็นคำที่พระเจ้าทรงใช้ในพระธรรม ปฐมกาล 1:29. เมื่อพระองค์บอกแก่อาดัมว่า "ดูเถิดเราได้ให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด ที่มีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ทุกชนิด ที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้าเป็นอาหารของเจ้า" การขออาหารผักแสดงให้เห็นว่า ดาเนียล เปิดเผยความเชื่อของเขาว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างอาหารที่เหมาะสมกับสุขภาพแก่มนุษย์ คืออาหารที่เป็นผักทั้งสิ้น.

การตัดสินใจของดาเนียลแสดงให้เห็นว่า เขาเข้าใจความเกี่ยวข้องกันระหว่างสุขภาพและความบริสุทธิ์ การตัดสินใจทำในสิ่งที่ถูกต้อง มักประจันหน้ากับความยากลำบาก แต่ก็ช่วยให้นั้นมีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ถ้าละเมิดหลักการเหล่านี้ จะทำให้คนนั้นอ่อนแอลงเรื่อยๆ เรื่องราวของดาเนียลแสดงให้เห็นว่า การตัดสินใจอย่างถูกต้องนั้น มักจะทำให้เกิดผลต่อชีวิตของผู้นั้น และอนาคตของเขาด้วย พระเจ้าทรงให้โอกาสมากมาย แต่ความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับว่า คนเหล่านั้น ใช้โอกาสนี้ ด้วยปัญญาหรือไม่ (Prophets and King หน้า 486)

ถ้าท่านอ่านในพระธรรม ปฐมกาล บทที่ 3. กับดาเนียล บทที่ 1. และ มัทธีว บทที่ 4:3,4. ในทำนองเดียวกัน ซาดานได้ใช้วิธีเดียวกัน หลอกหลวงเราจากความรู้สึก การได้ยิน การได้เห็น การได้กลิ่น การได้ลิ้มรส ดังนั้นเราจะต้องทูลขอพระวิญญูณบริสุทธิ์ให้ทรงช่วยปกป้องเรา จาก การสัมผัสเหล่านี้ พระวิญญูณบริสุทธิ์ ทรงเข้าถึงเราผ่านทางเซลล์จิตประสาทของสมอง อะไรที่เรากินและดื่ม ที่สามารถทำลายเซลล์ต่างๆ เหล่านั้นได้ ดังนั้นการกินและดื่มแค่สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ จึงมีความสำคัญยิ่ง การทดสอบด้วยการกินนั้นสำคัญมาก เพราะการตัดสินใจว่าจะกินอะไร หรือจะดื่มอะไร จะเป็นเครื่องชี้บอกว่าเรามีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือไม่

5 ผลที่ได้รับ และ รางวัล ดาเนียล 1:17-20 กล่าวว่า "ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้พระเจ้าทรงประทานสรรพวิชา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวง และปัญญา ส่วนดาเนียลนั้น มีความรู้ในทางเข้าใจนิมิต และทำนายฝันต่างๆ ได้ พอสิ้นกำหนดเวลา พระราชาทรงบัญชาให้นำเขา

ทั้งหลายเข้าเฝ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงดำกายเขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้น "ไม่พบสักคน
หนึ่ง ที่มีสติปัญญาเหมือนกับดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้น พระองค์
จึงทรงรับพวกเขาเข้ารับราชการ

ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญา และความรอบรู้ ซึ่งพระราชาทรงตรัสถามเขาทั้งหลาย
ทรงเห็นว่าพวกเขา ดีกว่าพวกโหร และ พวกหมอดู ซึ่งมีอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้น ของพระองค์ถึงสิบ
เท่า" และท่านดาเนียลก็ได้รับราชการ เรื่อยมาจนถึงเกิดการล่มสลายของอาณาจักรบาบิโลน มี
การเปลี่ยนแปลงการปกครองของราชอาณาจักรใหม่ ในรัชกาลของราชาไซรัสแห่งราชอาณาจักร
มิโค-เปอร์เซีย ทั้งหมดนี้คือเรื่องราวของท่านดาเนียลในบทที่ 1.

ท่านดาเนียลมีชีวิตอยู่จนกระทั่ง เกิดการล้มล้างการปกครองของอาณาจักรบาบิโลน แล้ว
อาณาจักรมิโค-เปอร์เซียขึ้นมามีอำนาจปกครองโลกแทน ดาเนียลคงจะถิ่นชีพที่เมืองซูซันหรือ
ซูซาร์ ประเทศเปอร์เซีย ในปี ค.ศ 530. อายุของท่านยืนยาวถึง 94 ปี เนื่องจากอายุของท่านมาก
และแก่ชรา จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ท่าน ไม่สามารถเดินทาง กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับ
พวกยิวตามหมายประกาศ ปลดปล่อยให้พวกยิวกลับสู่ประเทศ ยูดาห์ ของกษัตริย์ ไซรัสแห่งอาณาจักร
เปอร์เซียในปี 536. ก่อนคริสตกาล ซึ่งเป็นปีสิ้นสุดของการตกเป็นทาสตลอดระยะเวลา 70 ปี
ของชนชาติอิสราเอล ตามคำทำนายของท่าน เฮอร์มีย์ ผู้เผยพระวจนะ .

พระธรรมดาเนียด

บทที่ 2

รูปปฏิมากร ในนิมิตฝัน

จุดประสงค์ เพื่อให้รู้ว่า “ พระองค์ทรงเปลี่ยนนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดพระราชา และทรงตั้งพระราชราชินีใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความรอบรู้ พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลับ พระองค์ทรงทราบถึงที่อยู่ในความมืด และ ความสว่างที่อยู่กับพระองค์ ” คาเนียด 2:21-22.

ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1961 หมอคูซ้อ จิน ดักสัน ได้ทำนายว่า นายคัค แสมมาร์ค โจดส์ เลขาธิการขององค์การสหประชาชาติจะเสียชีวิต ด้วยเครื่องบินตก กลางเดือนกันยายน ในเวลาต่อมาเมื่อวันที่ 18 กันยายน เขาก็ตายด้วยเครื่องบินตกจริงๆ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า ชาตาน ใช้สื่อของมันทำงานอยู่ในวงการของมนุษย์ตลอดมาทุกยุคทุกสมัย ชาตานจะไม่ยอมเปิดเผยตัวจริงของมันต่อมนุษย์คนไหนคนใดเลย เมื่อมันหลอกหลวงมนุษย์คู่แรก (อาคัม-เอวา) ให้กระทำบาป มันใช้งูเป็นสื่อโดยพูดผ่านงู จนมนุษย์หลงเชื่อว่างูพูดได้เพราะ ได้รับประทานผลไม้ที่พระเจ้าห้ามนั้น เวลานี้ชาตานได้ใช้มนุษย์ผู้ที่ยอมมอบตัวรับใช้มันและผู้ตกเป็นทาสของมัน เพื่อหลอกหลวงมนุษย์ทุกคน ที่ก้าวเข้ามาสู่กับคักของมัน ชาตานจะมีความยินดีถ้าหากมันสามารถ ล่อหลวงคนใดคนหนึ่ง ให้หลงกระทำผิด หันหนีไปจากพระเจ้า มันจะล่อหลวงทุกคนให้หันหลังให้พระเจ้า ชาตานใช้สื่อหลากหลายชนิด หลอกล่อมมนุษย์ ตามความต้องการ เช่น พวกหมอดูดวงชะตาราตี พวกที่ใช้เวทมนต์คาถาอาคม พวกคนทรงเจ้าเข้าผี และ แม่่มด คนเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องมือของชาตานทั้งสิ้น สิ่งที่ชาตานใช้ล่อหลวงมนุษย์อย่างได้ผลและแพร่หลายในเวลานี้ เห็นจะไม่มีอะไรเกินสื่อทางคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต การหลอกหลวงทางอินเทอร์เน็ต กำลังแพร่หลายไปทั่วทุกมุมโลก ภาพลามกอนาจาร ทำให้เกิดระคะคันทนา มีคำแนะนำวิธีการกระทำความชั่วร้ายต่างๆ กำลังเป็นที่นิยมของคนที่จะกระทำการชั่วร้าย อาชญากร และอาชญากรรม หลายรูปแบบได้เพิ่มขึ้นอย่างน่ากลัว สิ่งเหล่านี้ล้วนได้มาจากสื่อทางอินเทอร์เน็ต ผ่านทางเวบไซด์ต่างๆ การพนัน ยาเสพติด สิ่งมีเงินเมื่อดูแลแต่จุดกระชากมนุษย์ เข้าสู่วังวนแห่งความหายนะทั้งสิ้น

ชาตานสามารถทำนาย และทำให้เหตุการณ์เกิดขึ้น ได้จริงๆ ถ้าหากเราไม่ระมัดระวังก็จะทำให้หลงไป การรักษาทางประพตติของเราตามพระบัญญัติของพระเจ้า การดำรงชีวิตอยู่ในพระคุณแห่งความรักของพระเจ้า มีความเชื่ออย่างมั่นคง และเฝ้าอธิษฐานขอการทรงนำจากพระองค์ โดยเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น จึงจะนำเราให้รอดพ้นจากอำนาจของชาตานได้

แต่เราได้พบกับคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคตของบรรดาประชาชาติ หลายพันปีล่วงหน้าจากพระธรรมดาเนียดบทที่ 2 คำพยากรณ์เหล่านี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการ

คลงใจให้เขียนพระคัมภีร์ คำพยากรณ์นี้ยังสร้างความอบอุ่น แก่ประชากรของพระเจ้า เพราะพระสัญญาของพระองค์ได้บอกว่า ภายหลังจากที่บรรดาประชาชาติมหาอำนาจใหญ่ทั้งหลายที่เกิดขึ้นจนครบถ้วนแล้ว ราชาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ก็จะมาถึง

ความฝันหัตถ์ของพระราชานักโบราณคดี นักโบราณคดี ได้ค้นพบแผ่นดินเหนียว ที่จารึกข้อความในประวัติศาสตร์ เมื่อถอดรหัสแปลออกมาเป็นข้อความแล้วก็พบว่า ทุกๆ เข้าตามธรรมเนียมของบาบิโลน การทักทายสวัสดิกัน จะกระทำด้วยการจูบ

เราไม่ทราบว่าเป็นเช้าวันนั้น เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ คืบจากบรรทมแล้ว จะมีอารมณ์พอที่จะจูบทักทาย กับเหล่าราชบุตร ธิดา หรือคนอื่นๆหรือไม่ เหตุการณ์เกิดขึ้น ในเช้าของปีที่สองแห่งการขึ้นครองราชสมบัติต่อจากพระราชานักโบราณคดีเนบูคัดเนสซาร์พระราชาบิคา คือในคืนที่ผ่านมา พระองค์ได้ทรงพระสุบินนิมิต ในนิมิตฝันนั้นเป็นเรื่องเร้าใจและน่ากลัวมาก พระองค์ทรงรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง ในพระธรรมคาเนียด 2:1,2. กล่าวไว้ว่า “ในปีที่สองแห่งรัชกาล เนบูคัดเนสซาร์เนบูคัดเนสซาร์ ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ แล้วพระราชานักโบราณคดีจึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าเฝ้าเพื่อทูลพระราชานักโบราณคดีให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้าพระราชานักโบราณคดี และพระราชานักโบราณคดีตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝันจิตใจของเราเป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร”

ที่พระราชานักโบราณคดีตรัสเช่นนั้นก็แสดงว่าจำความฝันไม่ได้ ในข้อที่ 4 “แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลพระราชานักโบราณคดีว่า ข้าแต่พระราชานักโบราณคดีขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกข้าพระบาท แล้วเหล่าข้าพระบาทจะได้ถวายคำแก้พระสุบิน” ในข้อที่ 5 ในพระคัมภีร์ไทยฉบับแปลเดิมกล่าวว่า “ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสแก่พวกเคลเดียคนนั้นว่า สุบินนั้นข้าจำไม่ได้” ในพระคัมภีร์ฉบับแปลใหม่กล่าวว่า “พระราชานักโบราณคดีตอบพวกเคลเดียว่า คำของเรานั้นเด็ดขาด” แสดงให้เห็นว่าพระราชานักโบราณคดีลืมความฝันนั้นจริงๆ พระราชานักโบราณคดีจึงกล่าวต่อไปว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่ให้เราจำความฝัน พร้อมทั้งคำแก้ฝัน แขนงขาของเจ้าจะต้องถูกทิ้งออก และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องถูกทำลาย แต่ถ้าเจ้าจำความฝัน และคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญรางวัล เป็นเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงจำความฝัน และคำแก้ฝันให้เรา” พวกเขาก็ก้มกราบทูลเป็นคำรับสนองว่า “ขอพระราชานักโบราณคดีเล่าพระสุบินแก่พวกข้าพระบาท และเหล่าข้าพระบาทจะถวายคำแก้พระสุบิน พระเจ้าข้า พระราชานักโบราณคดีตอบว่า เรารู้แน่แล้วว่าเจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเห็นว่าคำของเรานั้นเด็ดขาด ถ้าเจ้าไม่ให้เราจำความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จ และพูดทุจริตต่อเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่า เจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้” คนเคลเดียจึงกราบทูลพระราชานักโบราณคดีว่า “ไม่มีบุรุษคนใดในซอกพิทที่จะจำความฝันได้ เพราะว่าไม่มีพระราชานักโบราณคดีที่ทรงฤทธิ์ ใดสามารถจะเล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย ถึงที่พระราชานักโบราณคดีถามนั้นยาก และไม่มีผู้ใดจะจำความฝันได้ นอกจากพระเจ้าผู้ซึ่งมีใจอยู่กับมนุษย์” เพราะเรื่องนี้พระราชานักโบราณคดีจึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนัก รับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์

ทั้งหมดของกรุงบาบิโลนเสีย” คาเนียล 2:6-12.

ท่านที่รัก พระเจ้ามีความมุ่งหมายจะให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ได้รับนิมิตฝัน แต่พระเจ้าทำให้พระราชลี้มเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ของความฝัน แต่ให้จำส่วนที่นำกล้วที่สุดของความฝันนั้น พระราชาเนบูคัดเนสซาร์ รู้สึกกลัวความฝันและกลัวความหมายของความฝัน แต่ก็ต้องการให้รู้ว่ามี ความหมายว่าอย่างไร อะไรจะเกิดขึ้นกับพระองค์ เมื่อได้ฟังคำทูลเช่นนี้ จึงโกรธมาก ที่พวก นักปราชญ์ ผู้มีสติปัญญาล้ำเลิศของบาบิโลน ไม่สามารถช่วยเหลือพระองค์ได้ จึงออกคำสั่งให้ ประหารชีวิตพวกนี้ให้หมด นี่คือนิยามใหญ่ที่น่ากลัวมาก การตัดร่างกายของศัตรูออกเป็นท่อนๆ และเผาบ้านเรือนของศัตรูเสีย เป็นการปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปในภาคพื้นตะวันออกกลางเวลานั้น

ชะตากรรมของ คาเนียลและเพื่อน ในคาเนียล 2:13. ได้บรรยายว่า “เพราะฉะนั้น จึงมีพระ ราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้จำนักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาคาเนียล และ พรรคพวกเพื่อ จะฆ่าเสีย” คาเนียลและเพื่อนกำลังตกอยู่ในอันตราย คนหนุ่มเหล่านี้ถูกกวาดมาเป็นเชลยอยู่ใน กรุงบาบิโลนได้ถูกส่งเข้าศึกษาในสถาบันนักปราชญ์มีกำหนด 3 ปี แต่ในขณะนี้ได้ศึกษาผ่านมา แล้ว 2 ปี ยังเหลืออยู่อีก 1 ปี คาเนียลและเพื่อนยังเป็นนักศึกษาอยู่ ยังไม่ได้เข้ารับราชการ จึงไม่มี โอกาสรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นจึงได้มีคำสั่งออกมาในลักษณะนี้ คาเนียลจึงเข้าพบกับท่านอารีโอก หัวหน้า ราชองครักษ์ ผู้ที่ออกไปเที่ยวหานักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแยบคายและบริษาศสามารถ ท่านกล่าวว่า “โธมพระราชกฤษฎีกาของพระราชาก็เอาโทษหนักนักเล่า” คาเนียล 2:15. แล้วอารี โอคก็เล่าเรื่องให้คาเนียลทราบ แล้วท่านได้นำคาเนียลเข้าเฝ้าพระราช และกราบทูลขอกำหนดเวลา เพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบินแก่พระราช เมื่อได้รับพระราชนุญาตแล้ว

“แล้วคาเนียลก็กลับไปเรือนของท่านและแจ้งเรื่องให้ ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ สหายของท่านฟัง และบอกเขาให้ขอพระกรุณาของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เรื่องความลึกลับนี้..... ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่คาเนียล แล้วคาเนียลก็ถวายสารุการแก่พระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์” คาเนียล 2:17-19.

คาเนียลและเพื่อนกำลังเผชิญหน้ากับกฎหมายประหารชีวิต ในพระคัมภีร์เราได้เห็น การ ออกกฎหมายประหารชีวิตคนของพระเจ้าเสมอ นี่เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับคนของพระองค์ ที่มี ชีวิตอยู่ยุคสุดท้ายนี้ เพราะเราอาจจะต้องถูกข่มขู่ด้วยกฎหมายประหารชีวิตด้วยเหมือนกัน

ในเวลา นี้ นักปราชญ์ของบาบิโลนยอมรับแล้วว่า มีแต่พระเท่านั้น ผู้ซึ่งไม่ได้อยู่กับมนุษย์ ที่สามารถบอกความฝันให้แก่พระราชได้ การที่พวกนักปราชญ์เหล่านั้นไม่สามารถบอกความ หมายของความฝันให้แก่พระราชได้ เท่ากับเปิดโอกาสให้แก่คาเนียล ได้แบ่งปันเรื่องราวของพระ เจ้าที่เขารับใช้ได้ และเพื่อไม่ให้ พระราชผู้หยิ่งผยองเข้าใจว่าเป็นเพราะพระองค์ให้คาเนียลเข้า ศึกษาในสถาบันการศึกษาของบาบิโลน จึงทำให้คาเนียลมีความรู้ความสามารถในการเข้าใจนิมิต ฝันได้ พระเจ้าจึงทรงประทานนิมิตฝันนี้ให้เกิดขึ้น ก่อนที่คาเนียลและพวกเพื่อนๆ จะเรียนจบ หลักสูตรการศึกษา ของบาบิโลน

HEAD OF GOLD

BABYLON

[B.C. 605—539]

BREAST OF SILVER

PERSIA

[B.C. 539—331]

THIGHS OF BRASS

GREECE

[B.C. 331—168]

LEGS OF IRON

ROME

[B.C. 168—A.D. 476]

FEET OF IRON AND CLAY

**DIVIDED NATIONS
OF WESTERN EUROPE**

[A.D. 476—2nd ADVENT]

การประชุมอธิษฐานของดาเนียลและเพื่อนของเขาในวันนั้น คงทำด้วยความร้อนรนในชีวิตของพวกเขา กำลังตกอยู่ในอันตราย แต่ยังมีอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยความมั่นใจ เพราะเขารู้ว่าได้รับใช้พระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ ในคืนวันนั้น หลังจากที่พระเจ้าทรงแสดงให้ดาเนียลได้เห็นนิมิตที่ราชาเนบูคัดเนสซาร์ได้ฝันไปและลืมแล้ว พวกเขาที่สรรเสริญสารการพระองค์ด้วยคำอธิษฐานขอบพระคุณ ให้เราสังเกตว่าดาเนียลเริ่มต้นคำอธิษฐานของเขาด้วยการสรรเสริญพระเจ้าก่อน ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม มักมีการสรรเสริญสารการพระเจ้าในคำอธิษฐานเสมอ (ผู้วินิจฉัย 5:9. สดุดี 103:1-5. สดุดี 134:1.)

คำอธิษฐานของดาเนียล สรรเสริญสารการ โดยเน้นว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครอง และควบคุมดวงดาวทั้งหลาย และความเป็นไปในโลกมนุษย์ พระองค์ทรงสามารถติดต่อสารอย่างใกล้ชิดกับประชากรของพระองค์ ที่ประสงค์จะได้ยินพระสุระเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงฤทธานุภาพของพระองค์ทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลก โดยผ่านทางความฝันของพระราชาเนบูคัดเนสซาร์

พวกหมอดูและนักปราชญ์ชาวบาบิโลน ไม่สามารถทำอะไรเพื่อจะหนีความตาย ที่พวกเขาปลอดภัยก็เพราะมีดาเนียลอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงเรียกให้ประชากรของพระองค์ เป็น "เกลือแห่งแผ่นดินโลก" (มัทธิว 5:13.) เพราะเขาสามารถใช้ชีวิตที่มีอำนาจใจ เหมือนกับดาเนียลได้กระทำกับ อารีโอด ดาเนียลยกความคิดการบอกเรื่องความฝันความหมายของความฝันว่ามาจากพระเจ้า เขา รู้และเข้าใจดีว่า เขาต้องพึ่งพาพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนเองแต่เพียงผู้เดียว นี่คือการทำงานของความรอดในชีวิตของผู้เชื่อทุกคน เราทั้งหลายต้องพึ่งพาพระเจ้าเพื่อช่วยให้รอดพ้นจากความบาป เพราะตัวเราเองไม่สามารถแก้ไขปัญหาของความบาป และ ช่วยเหลือตัวเองได้ จึงต้องพึ่งพาพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

รูปปฏิมากรในความฝัน วันรุ่งขึ้นดาเนียลได้เข้าเฝ้าพระราชา ดาเนียลได้ทูลพระราชาว่า "ข้าแต่พระราชา มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกดั่งทั้งปวง และพระองค์ทรงเผยให้พระราชา.....รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดขึ้น ในวาระภายหลังพระสุบินของพระองค์ และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ ข้าแต่พระราชาขณะเมื่อฝ่าพระบาท บรรทมอยู่บนพระแท่น ทรงดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดขึ้นมาในภายหลัง และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกดั่งได้ทรงให้ฝ่าพระบาทรู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา" (ดาเนียล 2:28,29.) ดาเนียลกราบทูลต่อไปอีกว่า "ข้าแต่พระราชา ฝ่าพระบาทได้ทอดพระเนตรและคูเอ็ด มีรูปปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้มีฤทธิ์และ สดุดีไธยงนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ฝ่าพระบาท และรูปร่างก็น่ากลัว เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองนพคุณ ออกและแขนเป็นเงิน หีองและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือมนุษย์ ถัดถึงกระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทบให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนกระเบื้อง ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็น

เหมือนแถบจากลานนวดข้าว ในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไปจึงหาร่องรอยไม่พบ แต่ก่อนหินที่
กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ นี่เป็นพระสุบิน บัดนี้ข้าพระบาทขอกราบทูล
คำแก่พระสุบิน ให้พระราชาทรงทราบ" (คานีเยล 2:31-35.)

พระราชานุญาตเนสซาร์ ทรงประทับฟังด้วยความสนพระทัยและอัศจรรย์ในพระทัยยิ่งนัก
พระองค์ทรงผนึกพระเศียรด้วยความคิดเห็นยอมรับว่าเป็นความจริงทุกประการ คานีเยลได้กราบทูล
ต่อไปว่า "ข้าแต่พระราช พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานูภาพ ฤทธิ
เดช และ ศักดิ์ศรี มอบไว้ในหัตถ์ของพระองค์ มวลมนุษย์ สัตว์ และ นกในอากาศ ไม่ว่ามันจะ
อาศัยอยู่ที่ไหน ให้แก่ฝ่าพระบาท ให้ฝ่าพระบาทปกครองมันทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือฝ่าพระ
บาทเอง ต่อจากฝ่าพระบาท จะมีอาณาจักรเกิดขึ้น ค้อยกว่าฝ่าพระบาท และยังมีอาณาจักรที่สาม
เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองทั่วพิภพ และจะมีราชอาณาจักรที่สี่ แข็งแกร่งดังเหล็ก เพราะเหล็ก
คือสิ่งทั้งหลาย ให้หักและแตกเป็นชิ้นๆ ราชอาณาจักรนี้จะทุบหักถึงเหล่านี้ให้แตก ดังที่ฝ่าพระ
บาทได้ทอดพระเนตรเห็นแท้ และ นิ้วเท้าเป็นดินปั้นหม้อบ้าง จะเป็นอาณาจักรประสม แต่ความ
เหนียวของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่ฝ่าพระบาททอดพระเนตรเห็น เหล็กปนดินเหนียว ราช
อาณาจักรจะปนกันด้วยการสมรส แต่จะไม่ยึดกันแน่น เหมือนอย่างเดียวกับเหล็ก ไม่ประสมเข้า
กับดิน และในสมัยของพระราชเหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ จะทรงสถาปนาราชอาณาจักร
หนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น อาณาจักรนี้จะทำให้
อาณาจักรเหล่านั้นแตกเป็นชิ้นๆ ถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ ดังที่ฝ่าพระ
บาทได้ทอดพระเนตร เห็นก่อนหินถูกตัดออกจากภูเขา มิไรด้วยมือมนุษย์ และก่อนหินนั้นได้
กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดินและเงิน และทองคำ แตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้พระ
ราชาเห็นว่า อะไรจะเกิดขึ้นมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้ และ คำแก่สุบินก็แน่นอน" คานีเยล
2:37-45.

สัญลักษณ์ และความหมาย ที่ท่านคานีเยลได้กล่าวว่า "เศียรทองคำนั้นได้แก่ฝ่าพระบาท
เอง เราจึงรู้ว่ารูปนี้ไม่ใช่รูปธรรมดา แต่มันแฝงไว้ด้วยความหมาย มันหมายถึงพระราชอาณาจักร
หรือมหาอำนาจที่กำลังครองโลกอยู่ในขณะนั้น อาณาจักรบาบิโลนเวลานั้นเป็นมหาอำนาจครอง
โลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ร่ำรวยที่สุด จนเปรียบได้กับทองคำ เป็นราชอาณาจักรทอง ความประวัติศาสตร์
ของโลกได้บันทึกไว้ว่า บาบิโลนเรืองอำนาจสูงสุดในสมัยของกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์มหาราช อยู่
ระหว่างปี ค.ศ. 605. ไปจนถึงปี ค.ศ. 539. ถ่วงมาถึงรัชสมัยของพระราช เบลซัสซาร์ ซึ่งเป็น
หลานของกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ อำนาจครองโลกของบาบิโลนเสื่อมลงจนถึงขีดสุด จึงได้สูญเสีย
อำนาจให้แก่ราชอาณาจักร มิโค-เปอร์เซีย เปรียบได้กับอกและแขนเป็นเงิน เงิน มีค่าน้อยกว่าทอง
คำ แม้ว่าไม่ได้ร่ำรวยเหมือนบาบิโลนแต่อำนาจนั้นเข้มแข็งยิ่งใหญ่มากกว่าบาบิโลนมากๆ ความหลัก
ฐานประวัติศาสตร์ได้บันทึกว่า พระเจ้าไซรัสแห่งเปอร์เซีย ได้ยกกองทัพใหญ่เข้าล้อมกรุงบาบิโลน
จนได้ชัยชนะ ในปี ค.ศ. 539. เป็นมหาอำนาจครองโลกไปจนถึง ปี ค.ศ. 331.

ท่านดาเนียลกล่าวต่อไปว่า “แล้วจะบังเกิดอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ จะปกครองทั่วพิภพ ในปี ค.ศ. 331. พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชกษัตริย์ แห่งราชอาณาจักรกรีก ได้ยกกองทัพเข้าต่อสู้กับกองทัพเปอร์เซียถึงสามครั้งและ ได้ชัยชนะทั้งสามครั้ง เข้ายึดครองดินแดนเปอร์เซียได้ทั้งหมด จึงได้เป็นมหาอำนาจครองโลก เริ่มในปี ค.ศ. 331. ไปจนถึงปี ค.ศ. 168. พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช มีแม่ทัพที่เก่งกล้าสามารถอยู่ถึงสี่คนด้วยกัน จึงสามารถขยายอาณาเขตออกไปกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่ามหาอำนาจใดๆ ในอดีต ยกกองทัพตีได้จนถึงประเทศอินเดีย หมายถึง ท้องและ โคนขา เป็นทองสัมฤทธิ์ ของรูปปฏิมากรในนิมิต อเล็กซานเดอร์มหาราชแห่งกรีกสิ้นพระชนม์เมื่ออายุเพียง 33 ปีเท่านั้น โดยไม่ได้แก่คั้งใครเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์แทน คั้งนั้นแม่ทัพทั้งสี่ จึงได้แบ่งอาณาจักรกรีกออกเป็นสี่ส่วน สถาปนาตัวเองขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครอง ในส่วนของตนเอง ราชอาณาจักรกรีกก็เสื่อมดอยลง จนถึงปี ค.ศ. 168. ก็ถูกแม่ทัพโรมันยกกองทัพเข้าทำลาย ราชอาณาจักรโรมันจึงเป็นอาณาจักรที่แข็งแรงแกร่งดังเหล็ก ซึ่งหมายถึงขาคเหล็กของรูปปฏิมากร ราชอาณาจักรโรมันเป็นอาณาจักรที่เข้มแข็งยิ่งกว่าอาณาจักรใดๆทั้งสิ้น สามารถครองโลกอยู่ได้นานถึง 644 ปีคือเริ่มคั้งแต่ปี ค.ศ. 168. ไปจนถึงปี ค.ศ. 476.

ในที่สุดอาณาจักรโรมันก็เสื่อมดอยลง ไป เช่นเดียวกับอาณาจักรอื่นๆที่ผ่านมา อาณาจักรต่างๆที่อยู่ใต้อำนาจ ได้แยกตัวออกจากโรมัน มีอยู่ถึงสิบอาณาจักรด้วยกัน จำนวนเท่ากับนิ้วเท้าของรูปปฏิมากร ที่กล่าวว่า “คั้งที่ฝ่าพระบาททอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียวฉนั้นใด ราชอาณาจักรนั้น จึงแข็งแรงบ้าง เปราะบางฉนั้นนั้น” การแยกตัวออกเป็นอิสระเริ่มขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 351. จนถึงปี 476. ซึ่งเป็นผลของการรุกรานของชนชาติป่าเถื่อนที่มีต่ออาณาจักรโรมัน คนป่าเถื่อนนี้มีอยู่หลายพวกหลายเผ่า แยกออกเป็นสิบกลุ่มสิบประเทศ เช่น พวกอัลลามัง เป็นประเทศเยอรมันนี่ พวกฝรั่งเป็นประเทศฝรั่งเศส พวกเบอร์กันเดียนเป็นประเทศสวิตเซอร์แลนด์ พวกชิวีเป็นประเทศปอร์ตุเกศ พวกนองโกลแซ็กซอน เป็นประเทศอังกฤษ พวกวิกิงอศตเป็นประเทศสเปน พวกกลอมบาดส์เป็นประเทศอิตาลี ซึ่งต่อมาได้รวมเอาอีกสองพวกเข้าด้วยคือ พวกออสโตรกอส และ พวก เซอร์รูตี ส่วนพวกวัลคอนอาณาจักรนี้อยู่ทางทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งถูกทำลายไปแล้ว รวมเป็นสิบอาณาจักร ที่เป็นเหมือนดินก็หมดสภาพไปถูกกลืนเข้ากับประเทศที่แข็งแรงกว่า คงเหลืออยู่แค่ประเทศที่แข็งแรงเหมือนเหล็กจึงยังยืนอยู่ได้

ดาเนียลยังกล่าวทำนายต่อไปอีกว่า “คั้งที่ฝ่าพระบาททอดพระเนตรเป็นเหล็กปนกับดินเหนียวฉนั้น ราชอาณาจักรเหล่านั้นจะพยายามผสมกันด้วยการสมรส แต่จะไม่ยึดกันแน่น เหมือนเหล็กปนกับดิน ตามประวัติศาสตร์ เหล่ากษัตริย์ที่ปกครองประเทศต่างๆในยุโรป ล้วนเป็นญาติพี่น้อง และ ลูกหลานกันทั้งนั้น เช่นพระเจ้าคริสเตียนที่ 10 กษัตริย์เดนมาร์ค กับพระเจ้าอาคอนที่ 7 แห่งนอร์เวย์เป็นพี่น้องกัน พระเจ้านิโคลาสที่ 2 แห่งกรีก และ พระเจ้าเยอรมันที่ 5 แห่งอังกฤษ เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน พระเจ้าคริสเตียนที่ 9 แห่งเดนมาร์ค เป็นปู่ของกษัตริย์ในยุโรป พระเจ้าเยอรมันที่ 5 แห่งอังกฤษ และพระเจ้าวิลเลียมไกรเซอร์ที่ 2 แห่งเยอรมันนี่ ทั้งสองพระองค์เป็นหลานของพระนาง

วิกตอเรีย พระนางวิกตอเรียแห่งสเปน กับพระนางโซเฟียแห่งกรีซ และ พระนางแมรีแห่งโรมานีเย กับพระนางมาเด แห่งนอร์เวย์ รวมถึงพระนางซารินาแห่งรัสเซีย ล้วนเป็นหลานของพระนาง วิกตอเรีย แห่งเดนมาร์กทั้งสิ้น

การที่กษัตริย์ต่างๆ ในยุโรป ล้วนเป็นพี่น้องกัน แคว้นงานกัน ก็เพื่อจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ปรากฏว่ากษัตริย์เหล่านี้ ได้ทำสงครามต่อกันไม่หยุดหย่อน เหมือนกับว่าพวกเขา ไม่ได้เกิดมาจากสายเลือดเดียวกัน ดังที่ พระเจ้าได้ทรงคร่ำไว่ว่า “เหล็กจะไม่ประสมเข้ากับดิน”

คาเนียลกราบพูดต่อไปว่า ในสมัยของพระราชาทเหล่านั้น พระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งซึ่ง ไม่มีวันทำลายเสียได้.....ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้อาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆ ถึงอวสาน และราชอาณาจักรนี้จะตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ ดังที่ฝ่าพระบาท ทอดพระเนตรเห็น ก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขา มิใช่ด้วยมือมนุษย์ และหินก้อนนั้นจะทำให้ เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำ แตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ ได้ทรงทำให้พระราชารู้ว่าอะไรจะบังเกิดขึ้น ภายหลังจากนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้ และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน” ความฝันเกี่ยวกับก้อนหิน เป็นตอนสำคัญสุดของคำพยากรณ์ เพราะว่าจะเกิดขึ้นในยุคของเราเวลาปัจจุบันนี้ ในขณะที่ยุโรป และ โลกปัจจุบันกำลังเจริญขึ้นถึงขีดสุด ในอนาคตอันใกล้พระเจ้าทรงตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น เป็นอาณาจักรของพระคริสต์ อาณาจักรนี้ไม่ได้สร้างในโลกนี้ แต่ได้สร้างเสร็จแล้วในสวรรค์ พระเยซูคริสต์จะเสด็จมารับบรรดาผู้ชอบธรรม ไปในมหาสวรรค์เพื่ออาศัยอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ตลอด 1000 ปี แล้วอาณาจักรที่พระองค์ทรงสร้างนี้จะเลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ มาตั้งอยู่ใน โลกนี้ (วิวรณ์ 21:1-4.) เหล่าคนชั่วคนอธรรม ทั้งฆาตกร และพรรคพวกของมันก็จะถูกทำลายเผาผลาญเสียสิ้น อาณาจักรของพระเจ้าที่อยู่ในโลกนี้ก็จะดำรงตลอดไปเป็นนิรันดร์ ตรงกับความฝันที่ว่า “แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็ภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (คาเนียล 2 :35) พระสุบินนี้มีคักกับลงเพียงเท่านี้ จึงรู้ได้ว่าจะไม่มีการอื่นใดเกิดขึ้นอีก อาณาจักรของพระเจ้าจะเป็นที่อาศัยของเหล่าผู้ชอบธรรมตลอดไปเป็นนิรันดร์

อาณาจักรต่างๆ ที่ผ่านมา เช่น บาบิโลน มิโค-เปอร์เซีย กรีก โรมัน ก็เป็นเพียงประวัติศาสตร์ ที่สูญสิ้นไปนานแล้ว และประเทศต่างๆ ในโลกปัจจุบันที่เรากำลังอาศัยอยู่ขณะนี้ ก็จะถูกทำลายให้สูญสิ้นไปด้วย

พระเจ้าทรงเตือนประชากรของพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้ ให้เตรียมตัวพร้อมละทิ้งความชั่ว กระทำแต่ความดี ประพฤติอยู่ในกรอบแห่งศีลธรรมอันดีของพระเจ้า ยึดมั่นอยู่ในพระคุณและความเชื่อ “คนทั้งหลายที่ชำระ เสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข เพื่อเขาจะมีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าไปในนครนั้น โดยทางประตู” (วิวรณ์ 22:14.) “นี่แหละความอดทนซึ่งพวกธรรมิกชน คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะค้ำถ่ม” (วิวรณ์ 14:12.)

นำอัครรย์เหลือเกิน ความฝันเพียงไม่กี่นาที เมื่อ 2600 กว่าปีมาแล้ว กำลังจะสำเร็จในยุคของเรา เพราะพระเจ้าทรงรักเรา ไม่ต้องการให้คนหนึ่งคนใดพินาศ ทรงเตือนเราเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ ท่านยอห์น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือ นครเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์ และจากพระเจ้า นครนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาว แต่งตัวไว้สำหรับสามี” (วิวรณ์ 21:2) ถ้าเราพร้อมแล้ว เราก็จะได้เข้าสู่มหานครนี้ของพระเจ้าด้วยความสุข.

บาเหน็จที่ได้รับ ขอย้อนกลับไปถึงพระราชานุญาตเนสซาร์อีกครั้ง ในคอนท้ายของคำอธิบายความฝันของดาเนียลนั้น พระราชาเชื่อว่าความฝันของพระองค์มาจากพระเจ้าจริง พระราชายอมรับว่าพระเจ้าของดาเนียล ทรงเป็นผู้ครอบครองมหাজักรวาลทั้งหมด พระองค์ทรงยอมรับว่าอำนาจของพระองค์อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าผู้ทรงประทานอำนาจนั้นให้แก่พระองค์

ตามประเพณีของชาวตะวันออก พระราชาทรงสดพระองค์ลงกราบไหว้ดาเนียล เกือบเหมือนกับเหตุการณ์ที่ชาวเมือง ลิตาโอเนียและมิเลดัส ที่คิดว่าเปาโลเป็นพระ (กิจการ 14:11 และ กิจการ 28:6.) แต่เปาโล ปฏิเสธ ไม่ยอมให้คนเหล่านั้นกราบไหว้เขา เราจึงมั่นใจได้ว่าดาเนียล ปฏิเสธ ไม่ยอมให้พระราชากราบไหว้เขาเหมือนกัน เพียงแต่ไม่ได้บันทึกคำพูดของเขาเท่านั้น พระราชาทรงแต่งตั้งให้ดาเนียล เป็นหัวหน้านักปราชญ์ทั้งหลาย การได้รับตำแหน่งนี้ ทำให้เราได้รับประสบการณ์ในคำสอนของพระเยซูที่บอกว่า “ช่วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีเหลือเพื่อแต่ผู้ที่ไม่มียันั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา” (มัทธิว 13:12.)

ในช่วงเวลาแห่งชัยชนะ ดาเนียลจดจำพวกเพื่อนๆที่เคยร่วมอธิษฐานกับเขา ทันทีที่ได้รับ การเลื่อนตำแหน่ง ดาเนียลก็ขอร้องพระราชกร ให้เลื่อนตำแหน่งแก่เพื่อนทั้งสามของเขาด้วย ดังนั้น ทั้งสามคนจึง ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองต่างๆ ในขณะที่ดาเนียลได้เป็นผู้ครอบครองนครบาบิโลน คำร้องขอของดาเนียลนั้นดูเหมือนง่าย แต่เราต้องจำไว้ด้วยว่า พระราชาต้องส่งย้ายเจ้าเมืองคนเก่าออกไปเพื่อตำแหน่งของทั้งสี่คน ที่ไม่รู้มาจากไหน และ แล้วยังเป็นเชลยศึกของบาบิโลนและเป็น คนชาติอิสราเอล ซึ่งคนบาบิโลนดูถูกเหยียดหยาม คงจะก่อให้เกิดความเจ็บแค้นแก่พวกที่สูญเสีย ตำแหน่งไม่น้อย

พระราชานุญาตเนสซาร์ ทรงยำเกรงพระเจ้า แต่ก็ยังไม่ละทิ้งความทะเยอทะยานและความหยิ่งผยอง พระราชาคริสตแก่ดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียวพระเจ้าของท่าน เป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระราชาทรงปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกถึบ (ดาเนียล 2:47.) “พระราชานุญาตเนสซาร์ผู้ทรงอำนาจ มีความยำเกรงพระเจ้าอยู่ระยะหนึ่ง จิตใจของพระองค์ยังไม่ได้รับการชำระ ความทะเยอทะยานในทางโลก และความต้องการยกย่องตนเองให้สูงขึ้น ความสำเร็จในการปกครองของพระองค์ ทำให้เกิดความเย่อหยิ่งครอบงำ หลังจากนั้นไม่นาน พระองค์ก็กลับไปกราบไหว้รูปเคารพอีก” Prophets and Kings. Pp. 503,504.

พระธรรมดาเนียด

บทที่ 3

วีระบุรุษ แห่งความเชื่อ

คำนำ ดาเนียดบทที่ 3 นี้ เป็นเรื่องราวที่ยังทันสมัยอยู่เสมอ สามารถเกิดขึ้นได้ทุกวัน กับประชากรของพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ทุกวันนี้บางประเทศที่มีการต่อต้านคริสเตียน หลายคนถูกจับกุมคุมขัง แม้กระทั่งถูกทรมาน จนในที่สุดถูกฆ่าตาย ขอให้พวกเราจงอธิษฐานเพื่อพวกเขาด้วย หรือเหตุการณ์อาจเลวร้ายลง ตามที่พระธรรมวิวรณ์บทที่ 13:15. กล่าวว่า “เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้น หูดได้ และจะมีอำนาจที่จะกระทำ ให้บรรดาคนที่ ไม่ยอมบูชาสัตว์ร้ายนั้น ถึงแก่ความตายได้”

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ ท่ามกลางวิกฤตการณ์นี้ ในพระธรรม อิสยาห์ 43:2. ว่า “เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อเจ้าข้ามน้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า”

วีระกรรมของวีระบุรุษ. มีหลายครั้งหลายเหตุการณ์วีระบุรุษคริสเตียน ได้แสดงความกล้าหาญ จนต้องพลีชีพของตน เพื่อพิทักษ์ความเชื่อ และความสัตย์ซื่อที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่น อย่างท่าน โบริซาป ผู้เป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแล คริสตจักรเมือง สเมอร์นา ถูกจับนำตัวไปสอบสวน ด้วยสาเหตุที่ท่านเป็นคริสเตียน ผู้พิพากษาบอกว่า จงถวายความจงรักภักดีต่อ ซีซาร์เสีย จงก้มตัวลงถวายความเคารพต่อรูปปั้นของซีซาร์ แล้วสาบานว่าจะละทิ้งพระเยซู แล้วเราจะปล่อยเจ้าไป โบริซาปตอบอย่างกล้าหาญว่า “ข้าพเจ้าจะกล่าวคำร้ายต่อพระมหากษัตริย์ พระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างไร” ผู้พิพากษาถามขึ้นอย่างไม่พอใจว่า “เจ้ามีสัตว์ป่าครุร้ายนะ ถ้าเจ้ายังปฏิเสธ ไม่ยอมละทิ้งพระเยซู ข้าจะโยนเจ้าให้พวกมัน โบริซาป พุคขึ้นว่า “จงปล่อยสัตว์เหล่านั้นออกมาเถิด” ดังนั้น โบริซาป จึงสิ้นชีวิต เพื่อเห็นแก่ความเชื่อในศาสนาของท่าน นี่เป็นตัวอย่างที่อาจเกิดขึ้นกับประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนี้ แต่เหตุการณ์และวิธีการอาจจะแตกต่างออกไป เช่นกันในสมัยของท่านอัครสาวก เช่นท่าน เปโตร ที่ถูกตรึงกางเขนด้วยการเอา ศีรษะ กดลงดินเอาเท้าชี้ขึ้นฟ้า ท่าน เปาโล ถูกตัดศีรษะ และท่าน ยอห์น ถูกจับโยนลงไปในกะทะน้ำมันเดือด (ถูกทอดทั้งเป็น) แต่ท่านผู้นี้ไม่ตาย น้ำมันร้อน ไม่สามารถทำร้ายท่านได้ ด้วยพระเจ้าทรงช่วยท่าน เพราะพระราชกิจของพระองค์สำหรับท่าน ยอห์น ยังไม่เสร็จ ท่าน ยอห์น ได้ถูกนำตัวออกจากกะทะน้ำมันเดือด ถูกเนรเทศ ให้ไปใช้แรงงานอยู่ในเหมืองดำนิน ที่เกาะ ปัทมอส และที่นั่น พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ท่านได้รับนิมิต และ ได้บันทึกนิมิตเหล่านั้นไว้ใน พระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็น พระคริสตธรรมคัมภีร์ เล่มสุดท้าย

ต่อไปนี้ท่านจะได้พบกับวีระกรรมของชายหนุ่มสามคน ที่เป็นสหายของท่านดาเนียด คือ ท่าน ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ หรือตามชื่อของชาวเคลเดียซึ่งให้คือ

ซัดรัก เมฆาค และ อาเบคนโก ชายหนุ่มชาวฮีบรู ทั้งสามคนได้เผชิญกับทศกอบความเชื่อ และ การนมัสการของเขา เหมือนกับเรื่องราวของท่านโปติซบ ดั้งนั้นการเข้าใจในเรื่องนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

รูปหล่อปฏิมากร ทองคำ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วใน คาเนียล บทที่ 2 ถึงเรื่องนิมิตฝันของพระราชา เนบูคัดเนสซาร์ และคำแก้ความฝัน ที่คาเนียลได้อธิบายให้พระราชาทรงทราบ เป็นเหตุทำให้ราชานเนบูคัดเนสซาร์ รู้สึกไม่สบายในพระทัยตลอดมา เมื่อนึกขึ้นได้ว่า จะมีอาณาจักรอีกอาณาจักรหนึ่งเกิดขึ้นมาภายหลัง และจะทำลายอาณาจักรของพระองค์ลง ความคาดหวังของพระองค์นั้น ต้องการให้อาณาจักร บาบิโลน ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นอย่างเข้มแข็ง และสวยงามแห่งนี้ปกครองโลกอย่างไม่มีวันสิ้นสุด พระองค์คงรำพึงว่า เมื่อสิ้นระยะทองคำของรูปนั้น หมายถึงพระองค์และราชอาณาจักรของพระองค์แล้ว ทำไมจึงต้องมีเงิน มีทองสัมฤทธิ์ มีขี้เป็นเหล็ก เกิดขึ้นมาอีกทำไมรูปนั้นจึงไม่เป็นทองคำทั้งตัว ตั้งแต่หัวจรดเท้าไปเลย ทำไม ต้องมีอาณาจักรอื่นๆตามมาอีกทำไม ไม่เป็นของข้าแต่ผู้เดียว หลายปีต่อมา เมื่อความคิดเหล่านี้วนเวียนอยู่ในสมองของกษัตริย์ ผู้เรื่องอำนาจยิ่งใหญ่ ผู้เย่อหยิ่งผยองไม่ยอมก้มหัวให้ใคร ตามความเชื่อของกษัตริย์ที่ไม่นับถือพระเจ้า ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และ แผ่นดินโลก กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ทรงเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และนักปราชญ์ทั้งหลาย หาวิธีที่จะหลีกเลี่ยง ไม่ให้เหตุการณ์เกิดขึ้นตามคำทำนายของคาเนียล เพื่อหาวิธี แก้เคล็ดของความฝันที่พระองค์เคยฝัน ด้วยคำแนะนำของพวกคนเหล่านั้น พระธรรมคาเนียลบทที่ 3 จึงเริ่มขึ้นกล่าวว่า “ กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบคูราในเมืองบาบิโลน แล้ว กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ รับสั่งให้ประชุม อุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง มนตรี นายคลัง ผู้พิพากษา ตุลาการ บรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ได้เข้ามาประชุมในงานฉลองรูปปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น”

เมื่อถึงวันกำหนด พวกข้าราชการเหล่านั้นก็ได้มาชุมนุมกัน อยู่ต่อหน้ารูปปฏิมากร ที่กษัตริย์ทรงตั้งขึ้น ในบทที่สาม ข้อที่ 4-7. ได้กล่าวว่า “และ โฆษกก็ประกาศด้วยเสียงดังว่า ลูกอนบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย เมื่อท่านได้ยินเสียงเขาสัตว์ ปี่เขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้ท่านทั้งหลาย กราบลงนมัสการ ปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ผู้ใดมิได้กราบลงนมัสการ ก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ เพราะฉะนั้น พอประชาชนได้ยินเสียงเครื่องดนตรีทุกชนิดดังขึ้น บรรดาชนชาติทั้งปวงทุกภาษา ก็กราบลงนมัสการรูปปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงตั้งไว้” (คาเนียล 3 :1-7.)

การสร้างรูปปฏิมากรของพระราชาเนบูคัดเนสซาร์ครั้งนี้ เป็นการกระทำที่ขัดขึ้นความหมายที่แท้จริงของนิมิตฝันที่พระองค์ได้รับจากพระเจ้า ในคาเนียลบทที่ 2 อย่างแท้จริง พระองค์พยายามหาทางลบล้างพระบัญชาของพระเจ้าที่ได้ทรงเตรียมไว้แล้วสำหรับอนาคต ดั้งนั้นพระเจ้าจึงทรงใช้เหตุการณ์นี้ ตบพระราชาผู้หยิ่งยโสให้รู้ว่า ไม่มีมนุษย์คนใดหนีจากการพิพากษาของ

พระเจ้าไปได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้าง และทรงกระทำแล้วจะต้องดำรงอยู่ต่อไปจนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น ความสำเร็จในชีวิตของพระราชานูคัดเนสซาร์ ทำให้พระองค์เต็มไปด้วยความดีความชอบ ยิ่งยโสไม่ยอมก้มหัวให้ใคร พระองค์พยายามที่จะเอาชนะพระเจ้าแห่งสวรรค์ ดังนั้นพระองค์จึงสั่งให้สร้างรูปปั้นทองคำขึ้น ที่มีรูปร่างเกือบเหมือนรูปปั้นที่พระองค์ทรงเคยเห็นในนิมิตฝันเมื่อหลายปีมาแล้ว พระองค์หวังว่ารูปปั้นทองคำนี้จะเป็นเครื่องหมาย เพื่อแสดงให้เห็นว่าราชอาณาจักรของพระองค์เท่านั้นที่จะตั้งอยู่ตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด เป็นมหาอำนาจยิ่งใหญ่ตลอดกาล พระราชานูคัดเนสซาร์ ต้องการให้ชาวโลกจดจำพระองค์ตลอดไป

เหตุการณ์ในดาเนียลบทที่ 3 นี้แม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าเกิดขึ้นเมื่อไร แต่เราเชื่อว่าจะต้องเกิดขึ้นหลายปี หลังจากเหตุการณ์ในดาเนียลบทที่ 2 ซึ่งเกิดขึ้นในปี 603 ก่อนคริสตกาล (ก่อนพระเยซูเกิด) ดังนั้นเหตุการณ์ในดาเนียลบทที่ 3 จึงน่าจะเกิดขึ้นในปี 594 ก่อนคริสตกาล ภายหลังจากที่นูคัดเนสซาร์ได้รับนิมิตฝันจากพระเจ้าในดาเนียลบทที่ 2 ความฝันและคำทำนายฝันที่ดาเนียลกราบทูลยังวนเวียนรบกวนอยู่ในพระทัยนานถึง 9 ปี เมื่อพระราชานูคัดเนสซาร์ แห่งบูคาห์ ได้ถูกเรียกตัวไปบาบิโลน ซึ่งท่านเยเรมีย์ได้บันทึกไว้ (เยเรมีย์ 51:59.) เป็นไปได้ว่าพระราชานูคัดเนสซาร์ทรงเรียกกษัตริย์แห่งบูคาห์ไปเพื่อเฉลิมฉลองและสักการะบูชารูปปั้นทองคำนี้

ในสมัยโบราณ กษัตริย์ทั้งหลายมักจะหวาดวิตกกังวลว่า ประเทศต่างๆที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ จะมีการก่อกบฏแข็งข้อขึ้น ดังนั้นพระราชานูคัดเนสซาร์จึงคาดหวังว่า พิธีนี้จะทำให้บรรดาผู้นำและกษัตริย์ทั้งหลายสยบ ไม่คิดก่อกบฏขึ้นได้ กษัตริย์องค์นี้มีบทลงโทษที่นับว่าโหดร้ายน่ากลัวมาก คือเมื่อมีการตัดสินว่ากระทำความผิดแล้วก็จะจับนักโทษโยนเข้าไปในกองไฟเผาทั้งเป็น ดังนั้นในครั้งนี้ กษัตริย์สั่งให้ทำเตาไฟใหญ่ คิดไฟถูกโฉนไว้ใกล้ๆกับรูปปั้นทองคำหาใครขัดขืนไม่ยอมกราบไหว้รูปเคารพทองคำนี้ มีความคิดบทลงโทษสถานเดียวคือจับโยนเข้าไปในเตาไฟที่กำลังลุกโชนอยู่ ก่อนหน้านั้นพระราชานูคัดเนสซาร์เคยเผาชิวฮูสองคน ชื่อ เศเดคียาห์ และอาหับ บันทึกไว้ใน เยเรมีย์ 29:22. ดังนั้นจึงทำให้เห็นว่า เหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่น่าหวาดหวั่นระทึกใจอย่างยิ่ง

ยอมพลีชีพ พร้อมกับความเชื่อ มีประชาชนจำนวนมาก ได้หลั่งไหลเข้าร่วมนมัสการรูปปั้นทองคำนี้ อย่างล้นหลาม พระราชานูคัดเนสซาร์ในพระทัยเป็นอันมาก พระองค์ไม่ได้สังเกตเห็นแม้แต่น้อยว่ามีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ถึงสามคนไม่ได้ก้มลงกราบไหว้รูปเคารพทองคำนั้น เรื่องเช่นนี้ก็จะผ่านไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น หากไม่มีใครนำเรื่องขึ้นกราบทูลต่อกษัตริย์ว่า มีชายชาวฮีบรู ที่พระองค์แต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ไม่ได้นมัสการกราบไหว้รูปปั้นทองคำที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นนี้ คนที่นำเรื่องมากราบทูลต่อพระราชานูคัดเนสซาร์ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก พวกข้าราชการที่สูญเสียตำแหน่งให้แก่ชายหนุ่มทั้งสามคนนี้ คนเหล่านี้มีความอาฆาตพยาบาทอย่างรุนแรงต่อ ชัชรัดเมซาค และ เฮเบคเนโก คนเหล่านี้รู้ว่า ชายหนุ่มทั้งสามเป็นชนชาติฮีบรู ที่นับถือพระเจ้าของเขาอย่างเคร่งครัด จะไม่ยอมกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งเป็นการผิดต่อพระบัญญัติ สิบบประการ ที่พระเจ้า

ของเขาคือได้บัญญัติไว้ เชื่อว่าพวกที่คอยจับผิดนี้จะต้องอยู่ใกล้ๆ กับที่นั่งของพวกเขา เมื่อได้เห็น และมีพยานยืนยัน จึงได้นำเรื่องเข้ากราบทูลพระราชารว่า “ข้าแต่พระราช ฝ่าพระบาทได้ออกพระราชกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนที่ได้ยินเสียงดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการรูปปฏิมากรทองคำ และผู้ใด ที่ไม่กราบลงนมัสการ ก็ให้โยนเข้าไปในเตาไฟที่ลุกอยู่ บัดนี้มีิวบางคน ที่ฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งให้ จัดธุระกิจในเมืองบาบิโลน คือซัครัค เมซาค และ เอเบคเนโก คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังฝ่าพระบาท เขามีได้ปฏิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการรูปปฏิมากรทองคำที่ฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งไว้” คาเนยล 3:10-12. “เมื่อได้ฟังเช่นนั้นราชานบুদ্ধคนเสขาร์ก็ทรงกริ้วจัด รับสั่งให้นำตัวทั้งสามคนเข้ามา แล้วพระราชได้ทรงกล่าวแก่เขาว่า “จริงหรือที่พวกเจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการรูปปฏิมากรที่เราได้ตั้งไว้ เอาเถอะถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียง.... ดนตรีทุกชนิดประ โคมขึ้น เจ้าจงกราบนมัสการรูปปฏิมากรทองคำทันที ถ้าเจ้าไม่นมัสการ เจ้าทั้งสามจะต้องถูกจับโยนเข้าไปในเตาไฟ ที่กำลังลุกอยู่ทันที และผู้ใดเล่าที่เป็นพระจะช่วยกู้พวกเจ้าให้พ้นมือของเราได้” คาเนยล 3:13-15.

ชายหนุ่มทั้งสามคนนี้เมื่อออกเดินทางมายังทุ่งราบคูรา ซึ่งเป็นที่ตั้งของรูปปั้นทองคำ จากความสำนึกผิดชอบของเขาบอกว่าจะไม่ยอมละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะพระบัญญัติห้ามไม่ให้กราบไหว้รูปเคารพ (อพยพ 20:4-5.) พวกเขาไม่สนใจว่าพระเจ้าจะช่วยกู้ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพระราชหรือไม่ เขาคงใจแล้วว่าจะต้อง “สัคย์ช้อตราบเท่าวันตาย” (วิวรณ์ 2:10.)

เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์อย่างนี้ ยิ่งทำให้เห็นว่า การตัดสินใจของชายหนุ่มฮีบรู ทั้งสามนั้นเป็นเรื่องไม่ธรรมดาจริงๆ บรรดาพระราช และ เจ้าผู้ครองนครน้อยใหญ่ ที่อยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรบาบิโลน ต่างก็สนพระทัย และ คงจะหือมล้อมเข้ามาเพื่อดูว่าเหตุการณ์นี้จะจบลงอย่างไรด้วยความระทึกใจ นบুদ্ধคนเสขาร์ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ไม่เคยมีใครกล้าขัดคำสั่ง ผู้ไม่เคยปราณีใครที่ขัดขึ้น กำลังจะถูกทดลองดี ฝ่ายชายหนุ่มชาติฮีบรูทั้งสามยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระราช ผู้กำลังโกรธจัด อย่างไม่สะทกสะท้าน ได้กล่าวตอบอย่างฉลาดฉานว่า “ข้าแต่ นบুদ্ধคนเสขาร์ ข้าพระบาททั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องคอบฝ่าพระบาทในเรื่องนี้ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่งพวกข้าพระบาทปรนนิบัติ พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาท ให้พ้นจากเตาไฟที่ลุกอยู่ ข้าแต่พระราช พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาทได้ ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราช ขอฝ่าพระบาททรงทราบ ว่า พวกข้าพระบาทก็ไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น” คาเนยล 3:16-18.

นบুদ্ধคนเสขาร์มหาราช เมื่อเจอคำตอบแบบนี้ ก็คงจะไม่ต่างอะไรกับ โคนคบพระพักตร์อย่างแรง เพราะเป็นการเสียดพระเกียรติอย่างยิ่งที่มีคนกล้าขัดคำสั่งต่อหน้า บรรดาแขกผู้รับเชิญมาในวันนั้น ทุกคนมีความหวาดหวั่นระทึกกับเหตุการณ์ครั้งนี้แทบจะล้มหายใจทีเดียว พระคัมภีร์คาเนยลได้บันทึกต่อไปว่า “แล้วนบুদ্ধคนเสขาร์ก็ทรงกริ้วกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัย ซัครัค เมซาค และ เอเบคเนโก พระองค์รับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคย

อีกเจ็ดท่า และทรงรับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากในกองทัพมามัด ซัครัก เมซาค และเอเบเดนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และคนเหล่านั้นก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ เพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้น เข้มงวดมาก และเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยน ซัครัก เมซาค และเอเบเดนโก ทั้งสามคน นี้ก็ตกลงไปในเตาไฟที่ลุกอยู่" คาเนียล 3:19-23.

ตลอดเวลานับยาวนานของประวัติศาสตร์จักร ตั้งแต่สมัยเริ่มต้นในสมัยพระคริสต์ มีคนที่ยืนหยัดด้วยความกล้าหาญมากมาย ที่ยอมพลีชีพของตนเพื่อรักษาความเชื่อในพระเจ้า ชีวิตนับไม่ถ้วนได้ถูกฆ่าตายเพราะความศรัทธาที่มีต่อพระเจ้า

พระราชานุญาตเนสซาร์ คงได้หันพระพักตร์ไปมองดูพวกข้าราชการและพวกพระราชเจ้าผู้ครองนครน้อยใหญ่ และบรรดาประชากรทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงบาบิโลนที่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมพิธีในวันนั้น เป็นการประกาศถึงศักดิ์ภาพยิ่งใหญ่และเดชขาดของพระองค์ ซึ่งจะไม่มีใครกล้าขัดขืนพระราชอำนาจของพระองค์ได้ แต่ความภาคภูมิใจในพระทัยของพระองค์ก็มีอยู่ไม่นาน ช่วงระยะเวลาสั้นกลับมามองดูเตาไฟที่กำลังเผาผลาญอยู่นั้น พระพักตร์ของเนบুদ্ধเนสซาร์ กลับซีกเมื่อคิดว่าด้วยความหวาดกลัว และฉงนสนเท่ห์ยิ่งนัก พระองค์คงจะขี้ตาของพระองค์เพื่อจะดูว่ามีอะไรเกิดขึ้นจริงหรือ หรือเป็นแค่เพียงภาพลวงตาเท่านั้น พระคัมภีร์ได้บรรยายดังนี้ว่า " ขณะนั้นกษัตริย์เนบুদ্ধเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้น โดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า " เรามักสามคน โยนเข้าไปในไฟมิใช่หรือ" เขาทูลตอบพระราชเจ้าว่า ข้าแต่พระราชเจ้าจริงพระเจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบว่า "แต่เราเห็นสี่คนปล่อยหลุด กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับองค์เทพบุตร" พระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษยกยุดคำว่า " รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรพระเจ้า" คาเนียล 3:24,25.

คำว่า "เทพบุตร" ในภาษาฮีบรูหมายถึง "ผู้ที่ถูกส่งมาจากสวรรค์" พระราชานุญาตเนสซาร์กล่าวถึงชายคนที่สี่ว่าเป็นเหมือนองค์เทพบุตร พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า เนบুদ্ধเนสซาร์เข้าใจลักษณะที่แท้จริงของชายคนที่สี่ได้อย่างไร

เราคริสเตียนทราบว่า พระบุตรของพระเจ้าหมายถึงพระเยซู มัทธิว 8:29. โรม 1:4. ฮีบรู 7:3. 1 ยอห์น 3:8. ในพระธรรมคาเนียลบทที่ 3 นี้ เราได้เห็นชัยชนะของประชากรของพระเจ้าโดยพระเยซูจะทรงมอบให้แก่บรรดาผู้ติดตามพระองค์ ในยุคสุดท้าย

พระราชานุญาตเนสซาร์ " แล้วเนบুদ্ধเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า " ซัครัก เมซาค เอเบเดนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่" แล้ว ซัครัก เมซาค และเอเบเดนโก ก็เดินออกมาจากไฟ ฝ่ายอุปราชา และผู้ว่าราชการเมือง และ องคมนตรี ของพระราชาก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ สมบัติศีรษะของเขาก็ไม่ไหม้ เสื้อผ้าก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย" คาเนียล 3:26,27.

ชายหนุ่มฮีบรูทั้งหมดเดินออกมาจากเตาไฟ ด้วยความภาคภูมิใจใจ พระเจ้าได้แสดงให้เห็น

พระราชองคณ์ได้เห็นอีกครั้งว่า พระองค์มีฤทธิ์เดช ที่จะสัมผัสจิตใจของพระราชองคณ์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าที่ให้โอกาสหลายครั้ง ซึ่งในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ มีอยู่หลายเรื่องที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้โอกาสแก่ผู้หลงผิด ที่ได้สำนึกผิด และกลับใจใหม่ คนเหล่านั้นได้รับความรอด เอลเลน จี ไวท์ ได้อธิบายว่า “พระราชานุญาตเนสซาร์ รู้ว่าชายคนที่สี่คือใคร พระราชาผู้กราบไหว้รูปเคารพรู้ได้อย่างไรว่าใครคือเทพบุตร (พระบุตรของพระเจ้า) ซาหุมฮิบรูเหล่านี้ได้รับราชการในตำแหน่งสำคัญของรัฐบาลบาบิโลน และได้ใกล้ชิดกับพระราชา พวกเขาได้แสดงลักษณะนิสัยในชีวิตให้พระราชานุญาตเนสซาร์ ได้เห็นความจริงจากการปฏิบัติของพวกเขา เมื่อพระราชาดามว่าทำไมพวกเขาจึงเชื่อ พวกเขา ก็ตอบพระองค์ทันที พระราชาก็ต้องได้เรียนรู้เรื่องของพระเจ้า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จาก บุรุษเหล่านี้รวมทั้งท่านดาเนียลด้วย ดังนั้นพระราชาก็มองออกว่าชายคนที่สี่ ที่เดินอยู่ในเตาไฟนั้นคือ พระบุตรของพระเจ้า” (จาก Prophets and King หน้า 509.)

เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหน้าต่อตา ทั้งพระราชากับคนทั้งปวง ความหึงหอยของโยไซของเนนัคเนสซาร์ก็ไม่หลงเหลืออยู่เลย พระองค์ได้คร่ำครวญเสริญพระเจ้าว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของซัคร์ค เมซาค และเอเบคเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของพระราชาเหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติ และ นมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของตนเอง เพราะฉะนั้นเราจึงออกถกถกกันว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใด ที่กล่าวมิตีมีร้ายต่อพระเจ้าของ ซัคร์ค เมซาค และเอเบคเนโก แขนงเขาต้องถูกทิ้งออกเสีย และบ้านเรือนของเขาต้องถูกทำลาย เพราะที่ไม่มีพระองค์อื่น ที่จะสามารถช่วยกู้ในทางนี้ได้ แล้วพระราชาก็ทรงเตือนยศให้ ซัคร์ค เมซาค และเอเบคเนโก สูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

พระเจ้าผู้ทรงครอบครอง ประชาชาติ. เราได้เห็นตัวอย่าง ในช่วงเวลาของท่าน ดาเนียล พระเจ้าทรงใช้ดาเนียลเป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์ ทำงานร่วมกับพระราชาอยู่ในกรุงบาบิโลน แต่ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าทรงมีผู้พยากรณ์ของพระองค์ ที่กำลังเผยพระวจนะรับใช้อยู่อีกถึงสองคน คือท่านเยเรมีย์ ซึ่งมีอายุมากกว่าดาเนียล ทำงานรับใช้อยู่ในดินแดนปาเลสไตน์ และในอาณาจักรอียิปต์ด้วย (ดูใน เยเรมีย์ 29:1 และ 43:4-8.) อีกท่านหนึ่งคือ เอเสเคียล ทำงานรับใช้อยู่ในพื้นที่รอบๆบาบิโลน โดยอาศัยอยู่ในกลุ่มชาวยิวที่ถูกเกณฑ์ไปเป็นเชลย ท่านผู้นี้มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับดาเนียล ดำรงชีพอยู่ใกล้กับเมือง นิพเพอร์ ซึ่งเป็นที่ตั้งของเขื่อนชลประทานที่สำคัญ คลองชลประทาน นาร์คาบารี ในพระคัมภีร์ เรียกว่าแม่น้ำ เซบาร์ หรือ คีบาร์ (ดูใน เอเสเคียล 1:1, 43:3.) ตลอดทุกยุคทุกสมัย พระเจ้าทรงใช้ผู้พยากรณ์ ผู้เผยพระวจนะของพระองค์ มากมายหลายคน คนเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นทูต ผู้สื่อข่าวของพระองค์ อยู่ในที่ต่างๆ แล้วแต่พระองค์จะทรงใช้พวกเขาไป

ดาเนียล คงจะได้ทำความรู้จัก หรือคุ้นเคยกับ เขเรมีย์ อยู่บ้าง จงเปรียบเทียบ
ดาเนียล 9:1,2 กับ เขเรมีย์ 9:10. นอกจากนี้ท่านอาจคุ้นเคยกับ ผู้เผยพระวจนะ เอสเคียล ด้วย
เพราะอยู่ในท้องถิ่นใกล้เคียงกัน จากถิ่นที่ เอสเคียล อาศัยอยู่ ห่างกันเพียง 80 กิโลเมตร ไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงใต้ ของกรุงบาบิโลน

ในปี 587 ก่อนคริสตกาล 19 ปีก่อนที่เนบูคัดเนสซาร์ จะได้รับนิมิตฝัน เกี่ยวกับต้นไม้
ใหญ่ (ต้นก่อหลวง) ที่ถูกตัดลงเหลือแต่คอไว้นั้น พระเจ้าได้ทรงใช้ให้ท่าน เอสเคียล ส่งคำ
พยากรณ์ เผยพระวจนะ ถึงกษัตริย์ ฟาร์โรห์ แห่งอาณาจักร อียิปต์ เปรียบพระองค์เป็นเหมือนต้นไม้
สูงใหญ่ ในเอสเคียล บทที่ 31. เอสเคียล เตือน ฟาร์โรห์ ว่า พระเจ้าจะลงโทษพระองค์ที่มีนิสัย
เย่อหยิ่ง พยอง ของพระองค์ และจะให้พระราชานามเนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลน เสด็จมาปราบ
ปรามพระองค์ลง (ดูใน เอสเคียล 29:19. และ 30:10.) ท่านเอสเคียล ยังได้ประกาศเตือนว่า จะไม่มี
ต้นไม้ใหญ่ หรืออาณาจักรใดๆ หรือกษัตริย์องค์ใดๆ ยิ่งใหญ่เกินไปอีก (ดูใน เอสเคียล 31:14.)

ในทัศนะของท่านดาเนียล ที่มีตำแหน่งสูง ในรัฐบาลของพระราชานามเนบูคัดเนสซาร์ มี
ความปรารถนาจะให้เห็น พระองค์เปลี่ยนแปลงนิสัย และกตัญญูเข้าหาพระเจ้า เป็นลักษณะคำ
เตือนอย่างเดียวกันกับที่ ท่าน เอสเคียล ได้เตือน กษัตริย์ ฟาร์โรห์ แห่งอียิปต์ .

พระธรรมคานีเยล

บทที่ 4

ความหยิ่งผยอง ของ พระราชา

คำว่า “Pride หรือ Proud” ในพจนานุกรม เพื่อจะให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของเรื่อง ที่จะกล่าวในพระธรรม คานีเยล บทที่ 4 นี้ ขอให้ความหมายว่า ความหยิ่งโส ความจองหอง ความภูมิใจ ความทะนงใจ

พระเจ้า กับ ความภูมิใจของเรา บิดามารดาหลายคนมีความ ภูมิใจ ในบุตร หลานของตนเอง นายช่างที่มีฝีมือในการแกะสลัก มีความภูมิใจในผลงานของตน นั้นเป็นเรื่องที่คิมน่ายกย่อง ดังนั้น การที่พระราชา เนบูคัดเนสซาร์ มีความภูมิใจในความสามารถของพระองค์เองนั้นคิดหรือ ?

เมื่อคนๆหนึ่งได้รับความสำเร็จ ในด้านการทำงานหรือธุรกิจ เขามีความภูมิใจ ที่ได้ทำให้ทั้งครอบครัวมีความสุข มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความพึงพอใจในการดำเนินกิจการต่อไป แต่ยังมีความภูมิใจอีกแบบหนึ่ง คือ การภูมิใจในตนเองมากเกินไปเลยขอบเขต จนเรียกได้ว่า เป็นการหลงตัวเอง คิดอยู่แต่ว่า “ข้าคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้” คนอื่นไม่ได้อยู่ในสายตาเลย ความภูมิใจชนิดนี้แหละที่เป็นอันตราย และ พระราชาเนบูคัดเนสซาร์ มีประจำตัวอยู่มากๆ

พระคัมภีร์ได้กล่าวเตือนความจำเราอยู่เสมอว่า “ความเย่อหยิ่ง เดินหน้าการถูกทำลาย และ จิตใจที่ขี้โส นำหน้าการล้มลง” (สุภาษิต 16:18.) “เราเกลียดชังความเย่อหยิ่ง และความจองหอง” (สุภาษิต 8:13.) เหตุผลก็คือพระเจ้าทรงเกลียดชังความภูมิใจ ในตนเองมากเกินไป เกินขอบเขต จนกลายเป็นความหยิ่งโส และความ จองหองไป เมื่อเราคิดว่าเราได้รับความสำเร็จ เรายกย่องตนเองสูงจนเกินไป เราก็เลยคิดไปว่าคนอื่นๆคำทรามกว่าเรา ซึ่งจะทำให้เราดูถูกดูแคลน หยาบคาย และขาดความเมตตากรุณาต่อคนอื่นด้วย

ดังนั้นท่าน คานีเยลจึงได้กล่าวกับ กัมบริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ผู้เย่อหยิ่งว่า “ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงเลิกกระทำบาปเสีย.....ด้วยการตำแคงความเมตตากรุณา” (คานีเยล 4:27.) ในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “มนุษย์เอ๋ย พระเจ้าทรงตำแคงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และ เจ้ามีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และ รักสักกรุณา และดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจ ไปกับพระเจ้าของเจ้า” (มีคาห์ 6:8.)

ถ้าหากว่าความภูมิใจ ความเย่อหยิ่ง ของเรา ทำให้เราดูถูกคนอื่น มันก็จะแยกตัวเราออกไปจากพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงทรงชักชวนเรา ให้มีความถ่อมใจมากๆเสมอไป

เมื่อพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะช่วยพระราชา ให้มีความใฝ่ใจในพระองค์มากขึ้น ก็เพื่อจะได้ช่วยให้ ราชอาณาจักร เนบูคัดเนสซาร์ มีความเมตตากรุณา ต่อประชากรของพระองค์เอง ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้ปล่อยให้ เนบูคัดเนสซาร์ วิกลจริต ตลอดไป

เพราะพระองค์ เป็นแหล่ง “ บ่อเกิดแห่งชีวิตทั้งมวล ” พระธรรมกิจการ กล่าวไว้ว่า “ ด้วยว่าเราจะมีชีวิต และ ไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์ (กิจการ 17:28.) พระเจ้าทรงวางระบบความช่วยเหลือของพระองค์ ทรงประทานให้แก่มนุษย์ทุกคน สำหรับราชา เนบูคัดเนสซาร์ พระเจ้าเพียงแต่มุ่งหวังให้พระราชินี ได้กลับมาสนพระทัย ในความช่วยเหลือของพระองค์ที่ทรงประทานให้ตลอดชีวิตของพระราชินี ดึกว่าที่จะทำตัวไม่ยอมรับรู้ หรือ ไม่เอาใจใส่ เหมือนที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ความเย่อหยิ่งผยอง จะ โน้มนำให้เราไม่ยอมฟังฟังในพระเจ้า

คำพยานของ พระราชา “ บัดนี้ตัวเราคือ เนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่อง และ ถวายเกียรติแก่พระมหाराชาแห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และ พระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ที่ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง” (ดาเนียล 4:37.)

พระธรรมคำเนียลบทที่ 4 นี้เขียนขึ้นโดยพระราชินีเนบูคัดเนสซาร์ ทรงเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพระองค์ อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง เป็นหมายประกาศออกมาเป็นพระราชกฤษฎีกา ส่งไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อเป็นพยานต่อพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้นำทางแห่งชีวิตของกษัตริย์ทั้งหลายทั้งปวงในแผ่นดินโลก ในหมายประกาศนั้นกล่าวว่า “ เรา กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และ ภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญ และการอัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้กระทำแก่เรา หมายสำคัญของพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การอัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรคัวยุทธธานาภาพปานใด แผ่นดินของพระองค์ เป็นแผ่นดินถาวร เป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์ นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ” (ดาเนียล 4:1-3.)

ในหมายประกาศกล่าวต่อไปว่า พระองค์ทรงมีพระสุบินที่น่ากลัว พระองค์กล่าวว่า “ ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์ อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา เราได้ฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอน ความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเรา เป็นเหตุให้เราตกใจ เราได้ออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์ แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเรา เพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูดุ๊กษยามก็เข้ามาเฝ้าเราก็เล่าความฝันแก่เขา เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้” (ดาเนียล 4:4-7.)

การที่พวกนักปราชญ์ไม่แก้ความฝันให้กษัตริย์ฟัง เพราะพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องความฝันทั้งหมด จึงเกิดความกลัว ในที่สุดจึงได้ทรงเรียกดาเนียล ซึ่งเป็นเจ้ากรมโหรและนักปราชญ์ เข้าเฝ้าแล้ว กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ทรงเล่าความฝันให้ดาเนียลฟังดังนี้

ความฝัน “ นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเรา เมื่อเรานอนอยู่บนที่นอน ดูเถิดเราได้เห็นคันท่อหลวงท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก คันท่อหลวงมันเคิบ โดและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ ใบกิ่งของมันและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่

ชีวิตทั้งปวงสัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และชีวิตทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน.....อุเดิน เราได้เห็นผู้พิทักษ์องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า “จงคัดค้านก่อกลวงและทอนกิ่งออกเสีย ถัดใบออกแล้วให้ผลของมัน กระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน แต่จงปล่อยให้คอรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นดินเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำ ค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาทะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตจะได้ทราบว่า ท่านผู้สูงสุด ทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะ ประธาน และตั้งผู้ที่ค้อยที่สุดให้อยู่เหนือ ความฝันนี้เราก็คือกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้เห็นและโอเบลเทซซาร์ (ดาเนียล) ท่านจงกล่าวคำแก่ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นในราชอาณาจักรของเรา ไม่สามารถที่จะให้คำแก่ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน” (ดาเนียล 4:10-18.)

ดาเนียลผู้มีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า เบลเทซซาร์ รู้ได้ทันทีว่าความหมายของความฝันนั้นเป็นอย่างไร แต่ก็ยังรีรออยู่ก่อนจะบอก วันที่กษัตริย์ได้รับความคิดนี้คงตกอยู่ในราวปี 569 ก่อนคริสตกาล คือภายหลังที่กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ครองราชสมบัติมาแล้ว 35 ปี ตลอดระยะเวลาอันยาวนานนี้ ทำให้ เนบูคัดเนสซาร์ สนทนสนมใกล้ชิดกันกับท่าน ดาเนียล จนเรียกได้ว่าเป็นนุสหายที่วางใจได้

ความหมาย การที่ดาเนียล รีรออยู่ไม่ใช่เพราะเกิดความเกรงกลัว หรือไม่เข้าใจในความฝัน แต่เป็นเพราะรู้สึกประหลาดใจที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ดังนั้นพระราชาก็จึงพูดให้กำลังใจ ดาเนียล โดยตรัสว่า “เบลเทซซาร์ เอ๋ย อย่าให้ความฝัน หรือ คำแก่ความฝัน กระทบทำให้ท่านตกใจเลย แล้วดาเนียล ก็ทูลตอบว่า “คืนก่อกลวงที่ฝ่าพระบาททอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น ใบของมันถึงดวงาน และ ผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง ข้าแต่พระราชานี้คือฝ่าพระบาทเอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ” (ดาเนียล 4:20-22.)

“ข้าแต่พระราชาคือไปนี้เป็นคำแก่พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากพระเจ้าผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงพระราชานายของข้าพระบาท ว่าฝ่าพระบาทจะถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และฝ่าพระบาทจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา ฝ่าพระบาทจะต้องเสวยหญ้าอย่างกับโค และจะให้ฝ่าพระบาทเปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ (เจ็ดปี) จนกว่าฝ่าพระบาทจะทราบว่าพระเจ้าผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประธาน และที่มีบัญชาให้เหยียดคอรากต้นก่อกลวงนั้นไว้ ก็หมายความว่า

ราชอาณาจักรจะยังเป็นของฝ่าพระบาท จนกระทั่งเมื่อฝ่าพระบาททรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง ข้า
แต่พระราชา เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูล ของข้าพระบาท ขอฝ่าพระบาททรงเลิกทำบาป
เสีย ด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความบาปชั่ว ด้วยสำแดงความกรุณาต่อผู้ที่ถูกบีบ
บังคับ เพื่อว่าความผาสุกของฝ่าพระบาทอาจจะยืดยาวไปอีกได้” (ดาเนียล 4 :24-27.)

เมื่อพระราชาเนบูคัดเนสซาร์ ได้รับคำแนะนำจากดาเนียล ก็ทรงรู้สึกพระองค์ ทรงครุ่นคิด
คำนึงถึงการกระทำของพระองค์ที่ผ่านมา พระองค์ทรงปกครองราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วย
ระบบเผด็จการ ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช พระองค์ส่งลงโทษต่อผู้ที่ขัดคำสั่งของพระองค์ หรือ
ผู้ที่ทำให้พระองค์โกรธ อย่างรุนแรง เช่นจับโยนเข้าไปในกองไฟให้เผาทั้งเป็น บางคนถูกตัดร่าง
กายออกเป็นท่อนๆ ถูกจับโยนเข้าไปในถ้ำสิงโต และด้วยวิธีอื่นๆอีกมาก ส่วนความด้านหยิ่งโส
ของพระองค์นั้น ทรงถือว่าพระองค์เป็นเจ้าของโลกแต่ผู้เดียว อาณาจักรของพระองค์กว้างใหญ่ไพศาล
ทรงภูมิใจในความสำเร็จของพระองค์ ในขณะที่เมื่อพระองค์ ยังหนุ่มแน่น พระองค์ ทรงยกทัพไป
โจมตีปราบอาณาจักร อียิปต์ลงอย่างราบคาบ ขณะนี้แม้ว่าพระองค์ทรงแก่ชรามากแล้ว ก็ยังทรงมี
ความเกรียงไกร ทางด้านแสนยานุภาพเหมือนเดิม

บาบิโลนมหานคร ไม่ต้องสงสัยเลยว่า กรุง บาบิโลนมหานครนั้น เป็นเมืองหลวงของ ราชอาณาจักรที่
เกรียงไกรที่สุดในโลกเวลานั้น ความเกรียงไกรนั้นมีมาก่อนแล้วตั้งแต่ปี 689 ก่อนคริส
ตศกาศ ซึ่งอยู่ในสมัยพระราชบิดาของพระองค์ คือ พระราชา เนโบ โพลัสซาร์ พระองค์ทรงยกกอง
ทัพเข้าโจมตีและได้ทำลาย ราชอาณาจักร อัสซีเรีย ลงอย่างย่อยยับ เรียกได้ว่าทรงลบชื่ออาณาจักรนี้
ออกจากแผนที่โลกเลยทีเดียว แม้แต่ชื่อก็ไม่มีใครกล่าวถึง กษัตริย์ เนโบ โพลัสซาร์ ได้ทรงสร้าง
พระราชวังขึ้นนับว่ายิ่งใหญ่และสวยงามมาก แต่พระราชานูบุดันเนซซาร์ผู้เป็นบุตร ได้ทรงสร้าง
พระราชวังขึ้นอีก สาม แห่ง ทุกแห่งกว้างใหญ่สวยงามตระการตายิ่ง พระราชวังหนึ่งในสามแห่ง
พระองค์ได้ทรงสร้างให้เป็นอุทยานลอยฟ้าขึ้นในพระมหาราชวัง เพื่อให้เป็นที่ทรงสำราญ สำหรับ
พระราชินี และเหล่าพระสนมของพระองค์ ทรงนำต้นไม้และจากประเทศต่างๆ ในราชอาณาจักร
ของพระองค์ มาปลูกไว้ มีไม้ดอกไม้ผลหลากหลายชนิดประดับไว้ในพระราชอุทยานแห่งนี้ ซึ่ง
เป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก และได้จัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์ หนึ่งในเจ็ดอย่าง ของสิ่งมหัศจรรย์ของโลก
ในยุคนั้น นอกจากนี้ พระองค์ทรงสร้าง กำแพงรอบพระนครบาบิโลน ขึ้นเป็นสองชั้น คือกำแพง
ชั้นใน และ กำแพงชั้นนอก เพื่อรักษาพระมหานครแห่งนี้ จนมั่นใจได้ว่า แม้ว่าศัตรูจะเกรียงไกร
แค่ไหน ก็ไม่สามารถทำลายพระนครแห่งนี้ลงได้ พระองค์ยังทรงสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ ยูเฟรติส
เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมาของประชากรของพระองค์ พระองค์ครอบครองสวนไม้สนหอมซี
คาห์ แห่งประเทศเลบานอน พระองค์ทรงสร้างถนนปูด้วยหินแกร่ง เพื่อนำไม้สนหอมจาก
เลบานอน มาสร้างพระราชวังของพระองค์

กรุงบาบิโลนประกอบด้วยเนื้อที่ประมาณ 5.16 ตารางกิโลเมตร ความยาวของกำแพงเมือง
ประมาณ 20.8 กิโลเมตร มีกำแพงหนาสองชั้น เพื่อป้องกันพระนครจากข้าศึก มีความกว้างถึง

30 เมตร บาบิโลนเป็นศูนย์กลางของศาสนาที่ไม่มีที่ใดเทียบเท่า

นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า กรุงบาบิโลน มีมหาวิหารของเทพเจ้าต่างๆที่สร้างไว้สวยงามมากถึง 53 แห่ง เพื่อเป็นเกียรติแก่บรรดาพระเหล่านี้ และมีวิหารเล็ก วิหารน้อยอีก 955 แห่ง มีแท่นบูชาเรียงรายอยู่ตามถนน 384 แท่น บาบิโลนจึงเป็นศูนย์กลางของความยิ่งใหญ่ในทุกด้าน

พระวิหารที่สวยงามและมีชื่อเสียงที่สุดของบาบิโลนคือ มหาวิหาร “เอเทเมนาคิ” มีหอสูงใหญ่ที่สร้างขึ้นเพื่อถวายแก่พระ “มาคูด” มีฐานกว้าง 100 ฟุต และสูง ถึง 100 เมตร เป็นวิหารที่มีชื่อเสียงมากในตะวันออกกลางเวลานั้น

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ พระราชานบুদ্ধเนสซาร์ ผู้ยิ่งใหญ่มีความภาคภูมิใจ และ หยิ่งผยอง ลืมตัวไม่ยอมก้มหัวลงต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์ ภายหลังที่พระองค์ได้รับนิมิตฝันครั้งนี้ ทำให้พระองค์ทรงสำนึกผิด และได้ต่อมพระองค์ลง เลิกกระทำบาปกรรมชั่วร้ายต่างๆ และได้ทรงตำแดงพระเมตตากรุณา แจกทานทรัพย์สิ่งของแก่คนยากจนเป็นอันมาก ความผาสุกก็บังเกิดขึ้นกับพระองค์ และบ้านเมืองก็ร่มเย็นเป็นสุข ความสงบสุขได้ดำเนินอยู่นานถึง 12 เดือน

เหตุร้าย วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์ทรงพระสำราญ อยู่ในพระราชอุทยานหลวง บนลาดฟ้าพระราชวัง ห้อมล้อมด้วยเหล่าบริวารและคนสนิท ตลอดทั้งพระสนมนางห้าม พระราชาทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วก็เปล่งออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “นี่เป็นมหานครบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา ให้เป็นราชฐาน และเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” เมื่อพระราชดำรัสยังไม่ขาดพระวาหะ ก็มีเสียงดังลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ โอ กษัตริย์ นบুদ্ধเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรากไปเสียจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนาเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับโค จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบ เจ็ด วาระ (เจ็ดปี) จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่าพระผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่ เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้น แก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน” (ดาเนียล 4:30-33.)

ทันใดนั้นเอง กษัตริย์ผู้ ทะนง เกิดอาการสะอึก ก้มหน้าคุดินอยู่ครู่หนึ่ง พอเงยหน้าขึ้นก็มีอาการจำใครไม่ได้ มีเสียงคำรามออกมาจากลำคอ เป็นเสียงของสัตว์ป่า ราชานบুদ্ধเนสซาร์แสดงออกเหมือนสัตว์ป่า พระองค์มีอาการชนิดหนึ่งเรียกว่า “อาการกึ่งคนกึ่งสุนัขป่า” อาจเป็นอาการของโรคชนิดหนึ่งเรียกว่า “โอบอาน ไทรปี” เมื่อคนมีอาการแบบนี้มักจะคิดว่าตัวเองเป็น วัว ผ่านจาริกคินเผาที่ใช้จาริกอาการเจ็บป่วยของกษัตริย์นบুদ্ধเนสซาร์ ที่ค้นพบ ได้อธิบายว่า “เวลานั้น พระราชาได้ออกคำสั่งสืบสวนวทวน พระองค์ไม่ยอมรับคำแนะนำใดๆ ไม่แสดงความรักต่อโอรสหรือธิดา พระองค์ทรงละเลยครอบครัว และไม่ทำหน้าที่ของกษัตริย์ต่อไป”

พระองค์ทรงถูกถ้ำด้วยโซ่ ปลายโซ่มัดติดไว้กับหลัก ทรงเสวยหญ้าเป็นอาหาร ค่อมน้ำเหมือนวัว ไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ เดินเหมือนสัตว์ที่เห่า ผมเผ้ายาวยุ่งเหยิง เล็บมือเล็บเท้ายาวจุ่มเหมือนเล็บเหยี่ยว ราชสำนักได้แต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ บริหารราชการแผ่นดินตลอดระยะเวลาที่พระองค์ทรงเจ็บป่วยด้วยโรคที่ไม่มีมนุษย์คนใดรักษาได้

จนกระทั่งเจ็ดปีผ่านไป วันหนึ่งพระราชานเนบুদ্ধเนสซาร์ ลูกเข็มนยืนตรงด้วยเท้าทั้งสอง และยกพระพักตร์ขึ้นสู่ท้องฟ้า พร้อมกับยกมือขึ้น ร้องออกมาเป็นเสียงมนุษย์ สรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ สติสับปรัชญญา ได้กลับมาสู่กษัตริย์เนบুদ্ধเนสซาร์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งราชอาณาจักรบาบิโลนแล้ว ทหารราชองค์รักษ์ ได้พากันวิ่งเข้าไปในพระราชวังหลวง เพื่อแจ้งข่าวดี บรรดาราชวงศ์ และเหล่าข้าราชการ ได้รับพากันออกมาเฝ้ากษัตริย์ของพวกเขา อัญเชิญพระองค์เสด็จเข้าเมือง พระราชานเนบুদ্ধเนสซาร์ ได้ขึ้นเถลิงราชสมบัติครอบครอง บาบิโลนมหานครตามเดิม

กษัตริย์เนบুদ্ধเนสซาร์ ได้ออกหมายประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกาว่า “เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบুদ্ধเนสซาร์ ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกคิของเราที่คืนมา และเราก็สาธุการแก่พระเจ้าผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแก่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และแผ่นดินของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ สำหรับพระองค์ ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางชาวสวรรค์นั้นพระองค์ ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด” ในเวลานั้นเองจิตปกคิของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศรีก็กลับมาสู่เราอีก เพื่อศักดิ์ศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา องคมนตรีและข้าราชการบริหารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนา ไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก บัดนี้เราคือเนบুদ্ধเนสซาร์ ขอสรรเสริญยกย่องและถวายเกียรติแก่พระมหाराชาแห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง”

(ดาเนียล 4:34-37)

พระราชารู้ที่ครั้งหนึ่งหยิ่งผยอง ทะระนง ไม่ยอมก้มหัวให้ใคร บัดนี้ได้กลายเป็น บุตรชายของพระเจ้าที่ถ่อมตัว จากผู้ครอบครองที่โหดร้าย ได้กลายเป็นพระราชผู้ฉลาดและมีความเมตตากรุณา ครั้งหนึ่งเคยเป็นกบฏต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์ บัดนี้ได้สารภาพงานนต่ออูทธานูภาพของพระเจ้าผู้สูงสุด และได้สนับสนุนให้ประชากรของพระองค์ ยอมรับพระเจ้าและมีความสุข นี่คือพระราชกิจครั้งสุดท้ายในชีวิตของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์

พระธรรม ดาเนียด

บทที่ 5

อักษรประหลาดบนฝาผนัง

กษัตริย์ พระองค์ใหม่ เดือน ตุลาคม วันที่ 12 ปี 539 ก่อนคริสตกาล กษัตริย์ เบลซัสซาร์ แห่งราชอาณาจักร บาบิโลน ทรงจัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ ในการเลี้ยงครั้งนี้ได้ทรงเชิญบรรดาเชื้อพระวงศ์ เจ้านาย ข้าราชการใหญ่น้อย พร้อมกับภรรยา คุณหญิงทั้งหลาย จำนวนถึง หนึ่งพัน คน การเลี้ยงได้ดำเนินไปอย่างสนุกสนาน เหล้าองุ่น และ สุรา อาหาร ดื่มกินกันอย่างไม่จำกัด จนเมาเมา ในที่สุดเรื่องสยดสยองก็เกิดขึ้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นภายหลังที่กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ยิ่งใหญ่ได้สิ้นพระชนม์ผ่านมาถึง 23 ปี ยุคทองของราชอาณาจักร บาบิโลน ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ผู้สืบทอดราชสมบัติต่อจากพระองค์ คือ พระราชา เอวิล เมโรดัก ผู้ไร้ความสามารถ (ดู เยเรมีย์ 52:31.) กิจกรรมการปกครองประเทศใน ทุกๆด้าน ไม่ได้เพิ่มพูน หรือเจริญขึ้น มีแต่ลดน้อยถอยลง ไม่เหมือนกับในรัชการของ เนบูคัดเนสซาร์ พระราชาบิดา

พระราชา เอวิล เมโรดัก ครองราชบัลลังก์อยู่ไม่นานเพียงเวลาสองปีเท่านั้น ก็ถูกลอบปลงพระชนม์ โดยน้องเขยของพระองค์เอง แต่ต่อมาเพียง 4 ปี พระราชาผู้เป็นน้องเขยของพระองค์ก็สิ้นชีพอีก ทั้งราชสมบัติไว้ให้แก่ราชบุตรผู้เยาว์ ในที่สุดกษัตริย์ผู้เยาว์ ก็ถูกลอบสังหาร และมีการแต่งตั้งเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงขึ้นมาสืบบัลลังก์แทน พระราชาองค์นี้มีพระนามว่า พระราชา เนโบนิคัส อีก 6 ปี ต่อมา พระราชา เนโบนิคัส ได้ย้ายศูนย์กลางการปกครองของพระองค์ จากกรุงบาบิโลน ไปตั้งอยู่ที่เมือง เทมมา ในอาระเบีย

พระองค์ทรงมอบบัลลังก์ในกรุงบาบิโลนให้แก่ราชบุตรของพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่า พระราชา เบลซัสซาร์ แทน ส่วนพระราชา เนโบนิคัส ได้ประกาศตัวเองเป็นผู้มีมัสการกราบไหว้พระเจ้าแห่งดวงจันทร์ นามว่า เทพเจ้า ซิน (Sin) สำหรับประชาชนในกรุงบาบิโลนนั้นได้นับถือนมัสการกราบไหว้ เทพเจ้า มาตุล พระเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ เท่านั้น

การกราบไหว้ เทพเจ้า ซิน Sin พระเจ้าแห่งดวงจันทร์นี้ พระราชา เนโบนิคัส ได้รับอิทธิพลมาจากพระมารดา หรือ นาย ของพระองค์ ซึ่งตั้งคนเป็นพระปุโรหิตหญิง เป็นผู้นำในการนมัสการกราบไหว้ เทพเจ้า ซิน ศตริท่านนี้มีอายุยืนนานถึง 107 ปี เมื่อท่านมีอายุ 104 ปี ท่านกล่าวว่า " สายตาของข้า ยังมองเห็น ได้ชัดเจนดี และการกินการดื่มของข้า ก็ยังเป็นปกติ เหมือนเมื่อครั้งยังหนุ่มสาว

ปัญหาการที่พระราชาต้องย้ายศูนย์ การปกครองของพระองค์ไปอยู่ที่เมือง เทมมา นั้นอาจมีสาเหตุมาจาก การที่พระราชาขาดความเอาใจใส่ ต่อการบริหารราชการแผ่นดิน พระองค์ไม่ยอม

เสด็จไปร่วมงานฉลองวันขึ้นปีใหม่ ซึ่งถือเป็นงานรื่นเริงเฉลิมฉลองที่สำคัญยิ่งของประชาชนชาวบาบิโลน ตลอดระยะเวลา 10 ปี นอกจากนี้ พระองค์ยัง เคมน์แรงงาน ประชาชนให้ทำงาน ให้รัฐ โดยไม่ได้รับค่าจ้าง แม้กระทั่งบุคคลชั้นสูงก็ไม่เว้น ถูกเกณฑ์ออกไปทำงานเช่นกัน ซึ่งเป็นสาเหตุก่อให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ประชาชน อีกประการหนึ่ง ประกอบกับภาวะทางเศรษฐกิจ ตกต่ำ รัฐบาลรายได้ ไม่มีเงินเพียงพอที่จะซ่อมบำรุงกรุงบาบิโลน มีแต่ทรุดโทรมลงทุกวัน ดังนั้นกษัตริย์จึงขาดความเลื่อมใสจากพวกข้าราชการและประชาชน

เมื่อพระราชาเนโบนิคัสจากไปแล้ว พระราชา เบลซัสซาร์ ผู้เป็นบุตร ทรงปกครองกรุงบาบิโลนแทน ก็อ่อนแอไม่สนใจในกิจการบ้านเมือง ทรงพอพระทัยอยู่กับความสนุกสนาน ชอบให้คนยกย่องสรรเสริญ มีแต่ความเย่อหยิ่งโศ แต่ไม่มีความเก่งกล้าสามารถในการรบ เหมือนเช่นกษัตริย์ เนบูคัคนเนสซาร์ ปู่ของท่าน ท่านเป็นเพียงกษัตริย์เจ้าสำราญ ใช้จ่ายเงินทองสิ้นเปลืองเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น

จนกระทั่งถึงปี ก ค ศ. 540 พระราชา ไชริส มหาราช แห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย ได้ทำการขยายอำนาจยกกองทัพไปโจมตีมีชัยชนะต่อมิเดีย และได้ยกกองทัพไปรวบรวมเอาอาณาจักรมิเดียเข้าอยู่ในราชอาณาจักรเปอร์เซีย จุดหมายต่อไปก็คือมุ่งหน้าเข้าโจมตีกรุง บาบิโลน เพื่อรวบรวมเอาอาณาจักรนี้อยู่ใต้หัตถ์ของพระองค์ให้ได้ ฝ่ายกษัตริย์ เนโบนิคัสได้เสด็จออกจากเมือง เทมมา กลับมายังกรุงบาบิโลนเพื่อช่วย เบลซัสซาร์ผู้เป็นบุตร ต่อสู้กับอำนาจของพระราชา ไชริส แห่งเปอร์เซีย การก่อกบฏคราวนี้ พระองค์เสด็จเข้าร่วมในเทศกาลรื่นเริงปีใหม่ และได้ทำการบูรณะซ่อมแซม โบสถ์วิหารของเทพเจ้าต่างๆในกรุงบาบิโลน ทรงทุ่มเททำทุกอย่าง เพื่อช่วยเหลือประชาชนพลเมือง เพื่อจะเรียกเสียงสนับสนุนจากประชาชน และพวกพระนักรบวช แต่มันสายเกินไปที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้น พวกผู้นำพระนักรบวช ข้าราชการ และประชาชน รู้สึกหมางเมินต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร

พระราชา เนโบนิคัส มอบหมายให้ เบลซัสซาร์ ทำการป้องกันรักษากรุงบาบิโลน ส่วนพระองค์ได้ยกกองทัพออกไปตั้งรับ พระราชา ไชริส ที่เมือง โอปิส ห่างจาก บาบิโลน ขึ้นไปทางเหนือ 185 กิโลเมตร เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำ ไคกริส เพื่อผลักดันไม่ให้ กองทัพ พระราชา ไชริส ข้ามแม่น้ำ ไคกริส ได้ ในที่สุดเมื่อกองทัพทั้งสองเผชิญหน้ากัน พร้อมทั้งจะทำการสู้รบ ทหารฝ่ายบาบิโลนได้ถอยกลับต่อ เนโบนิคัส ไม่ยอมออกรบกับทหารเปอร์เซีย

ราชา เนโบนิคัส จึงยอมแพ้ต่อกองทัพ ของพระราชา ไชริส แห่งเปอร์เซีย โดยไม่ต้องรบกัน เนโบนิคัส ได้หลบหนีไปทางใต้ ซ่อนตัวอยู่ที่เมือง ซิปปาร์ ซึ่งอยู่ห่างจากกรุง บาบิโลน 50 กิโลเมตร ไชริส ไม่ได้ติดตามไป แต่ได้ยกกองทัพเข้าล้อมเมือง บาบิโลน ไว้ และได้มอบหมายให้ รอมแมทท์พใหญ่ คาริอัส ซึ่งมีศักดิ์เป็นลุงของ ไชริส ควบคุมกองทัพเข้าโจมตี เมื่อ กรุง บาบิโลน ตก พระราชา ไชริส ได้ทรงสถาปนา คาริอัส ขึ้นเป็นกษัตริย์ครองกรุง บาบิโลน แม้ว่าท่านจะมีอายุถึง 62 พรรษาแล้วก็ยังทรงเข้มแข็งอยู่

ในขณะที่ กองทัพ เปอร์เซีย เข้าล้อมกรุง บาบิโลนนั้น พระราชาเบลซัสซาร์ ไม่รู้สึก
สะอึ้งสะเทือนแม้แต่น้อย เพราะไว้ใจในความ เข้มแข็ง เกรียงไกรของเมือง บาบิโลน ซึ่งศัตรูไม่
สามารถทำลายกำแพงเมืองลงได้ พระองค์ได้ทรงจัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ มีผู้เข้ามาในงานเลี้ยงถึง
1000 คน แน่นอน กษัตริย์ผู้หยิ่งโส คงไว้ใจในกำแพงเมืองสองชั้นที่สร้างล้อมรอบเมืองใหญ่ไว้
อย่างแข็งแรง สูงใหญ่ และหนา มันเป็นครั้งอาหารที่ได้สะสมไว้พอที่จะเลี้ยงทุกคนในกรุงอยู่ได้
เป็นเวลาแรมปี นอกจากนั้นยังมีแม่น้ำใหญ่ ยูเฟรติส ไหลผ่าน มีคูกรงเหล็กใหญ่แข็งแรงกั้นแม่น้ำ
ไว้ ศัตรูไม่ว่าจะเก่งกล้าแค่ไหนก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

พระธรรมคานีเยล กล่าวว่า “ เมื่อ เบลซัสซาร์ ทรงลืมนำใจฉมึนแล้ว จึงมีบัญชาให้นา
ภานะทองคำและเงิน ซึ่ง เนบুদ্ধเนสซาร์ ราชบิดา ได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุง เยรูซาเล็ม
ออกมาให้พระราชาและเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้ใส่เกล้าค้อม เขาทั้ง
หลายจึงนำภานะทองคำและเงิน ซึ่ง ได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรู
ซาเล็ม พระราชาและเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหาม ก็ได้ค้อมจากภานะเหล่านั้น
เขาทั้งหลายค้อมเกล้าจูงและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน”
(คานีเยล 5:2-4.)

อักษรประหลาด ในขณะที่พระราชากำลังสนุกสนาน อยู่กับสุรานารี และ เหล่าขุนนางทั้ง
หลาย พร้อมกับสรรเสริญพระเจ้ารูปเคารพของตน และได้พูดจาเยาะเย้ยพระเจ้าแห่งสวรรค์อยู่นั้น
ก็มีแสงเรืองๆที่ฝาผนังห้องโถง แสงนั้นสว่างขึ้นๆ จนมองเห็นมือข้างหนึ่ง กำลังเขียนเป็นตัว
หนังสือที่ฝาผนังนั้น แต่มองไม่เห็นตัวคนที่เขียนนั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า “ ในทันใดนั้น นิ้วมือคน
ได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ฝาผนังของพระราชวังของพระราชาดตรงข้ามกับคันทันประทีป และพระ
ราชาก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น และพระพักตร์ของพระราชาก็ซีดไป พระคำริของพระองค์
กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ยพระชานุกั้กระทบกัน พระราชารับสั่งเสียดัง
ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษัยยาม เข้ามาเฝ้า และพระราชตรัสกับพวกนักปราชญ์
กรุงบาบิโลนว่า ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้ และ แปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวม
สร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรี ในราชอาณาจักรของเรา แล้วพวกนักปราชญ์ของ
พระราชาก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้พระราชาทรงทราบ
หาได้ไม่ และกษัตริย์ เบลซัสซาร์ ก็ตกพระทัยมาก และพระพักตร์ของพระองค์ก็ซีดไป และ เจ้า
นายทั้งหลายของพระองค์ก็สนเท่ห์” (คานีเยล 5:5-9.)

เมื่อมาถึงจุดนี้ พระราชาผู้เย่อหยิ่งมีแต่ความทุกข์ทรมาน ความสนุกสนานเมื่อครู่ได้หายไป
ไปจนหมดสิ้น พวกเจ้านายผู้มาในงานเลี้ยงต่างก็ตกใจไปตามๆกัน พวกขันทีลงนำเรื่องเข้าไป
กราบทูลพระราชินี ให้ทรงทราบ พระราชินีในที่นี้ คงไม่ใช่พระมเหสีของกษัตริย์ เบลซัสซาร์ แน่ๆ
เพราะทุกคนได้มาอยู่ในงานเลี้ยงแห่งนี้ พระราชินีองค์นี้ จะต้องเป็นสมเด็จพระย่าของกษัตริย์ เพราะ
ว่าในพระธรรมคานีเยลบทที่ 5 ได้กล่าวว่า พระราชานเนบুদ্ধเนสซาร์เป็นพระบิดา ตลอดทั้งบท

ในภาษาฮีบรู คำว่า “บิดา” นั้นหมายถึงปู่และทวดก็ได้ ขอยกตัวอย่างเช่น การเรียก เมฟีโบเซท ว่าเป็นราชบุตรของกษัตริย์ ซาอูล (2 ซามูเอล 19:24.) แท้จริงแล้ว กษัตริย์ซาอูล เป็นปู่ของ เมฟีโบเซท เป็นต้น หรือพระเยซู ได้รับการเรียกขานว่าเป็นบุตรของกษัตริย์ ดาวิด (มัทธิว 9:27.) มันหมายถึงว่า พระเยซู เกิดมาจากตระกูลที่สืบลูกหลาน มาจาก กษัตริย์ ดาวิด

ดังนั้น พระราชินีในที่นี้จึงเป็น ย่า ของเบลซัสซาร์ หรือเป็นพระมเหสีของพระราชาเนบูคัดเนสซาร์ ผู้เป็น ปู่ นั่นเอง พระราชินีเป็นที่ทราบกันดีในตะวันออกกลางว่า มีบ่อยครั้งที่พระมารดาของกษัตริย์ มีตำแหน่งที่สำคัญ ในการบริหารราชการแผ่นดิน มากกว่าพระมเหสีของพระราชาเสียอีก จากบันทึกของ ฮาราน ได้พูดถึงอิทธิพลของพระมารดาของเบลซัสซาร์ และนักปราชญ์ชาวกรีก ชื่อ เฮโรโดตัส ได้เขียนไว้ว่า พระมเหสีของพระราชาเนบูคัดเนสซาร์ เป็นที่เลื่องลือในความสำเร็จ เป็นผู้แก้ปัญหาเฉียบแหลม พระราชาจึงได้มอบอำนาจให้เป็นผู้พัฒนา การป้องกันประเทศ และกรุง บาบิโลน ให้แก่พระองค์

พระราชินีองค์นี้เองที่ได้เสด็จมาพบพระราชา เบลซัสซาร์ ทรงเล่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับ พระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ปู่ ของพระองค์ ให้ทรงทราบพระนางกล่าวว่า “ ในราชอาณาจักรของฝ่าบาท มีชายคนหนึ่งมีวิญญานของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และ ปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และพระราชาเนบูคัดเนสซาร์ พระชนกของฝ่าพระบาท ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหรา หมอดูคนเคลเดีย และหมอดูดูกษัตริย์ เพราะว่าเขาเฉลียว ซึ่งพระราชาประทานนามว่า เบลเทซัสซาร์ มีวิญญานเลิศ มีความรู้และความเข้าใจ ที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนา และ แก้ปัญหาต่างๆ แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายฝ่าพระบาท” (ดาเนียล 5:11-12.)

พระราชาได้ให้เบิกตัว ดาเนียลเข้าเฝ้า ด้วยความเยอหยิ่งของพระราชา เบลซัสซาร์ พระองค์ตรัสถามอย่างดุจว่า “ ท่านคือ ดาเนียลคนนั้น ในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศ ยูดาห์ที่พระราชาเสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว บัดนี้เราได้ให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาอ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ แต่เราได้ยินว่า ท่านให้คำแปลและแก้ปัญหามาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความ และ แปลความหมายให้ได้ เราจะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ เราจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร” (ดาเนียล 5:13-16.)

ท่าน ดาเนียลคนนี้ เมื่อครั้งที่ท่านรับราชการในสมัยของพระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ท่านยังเป็นคนหนุ่มแน่น แต่เวลานี้ท่านคงชรามากและได้เกษียณอายุราชการไปแล้วก็ได้ หรือ ดาเนียล อาจลาออกจากราชการ แสดงให้เห็นว่า การลาออกจากราชการของดาเนียล คงไม่ใช่เหตุผลจากความเจ็บป่วย หรืออายุมาก เขาคงปฏิเสธไม่ยอมทำงานให้ เบลซัสซาร์ ผู้เยอหยิ่งก็ได้ และนี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ พระราชา คาริอัส คนเปอร์เซีย ที่ยึดกรุงบาบิโลนได้ ทรงตัดสินใจเรียกดาเนียล

ให้เข้ารับราชการอีกครั้ง ในรัชกาลของพระองค์

ดาเนียลผู้ซรา ได้กราบทูลพระราชา เบลชัสซาร์ เดือนสติพระราชาหนุ่ม โดยเล่าเรื่อง พระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ปู่ของท่านให้ฟังว่า “ ข้าแต่พระราชา พระเจ้าผู้สูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่ และศักดิ์ศรี และความสูงส่ง แก่เนบูคัดเนสซาร์ ราชบิดาของฝ่าพระบาท และเพราะความยิ่งใหญ่ ที่พระองค์ประทานให้แก่ เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามพระราชบิดา.....แต่เมื่อพระทัยพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์ออกจากราชบัลลังก์ และทรงริบศักดิ์ศรีของพระองค์ไปเสีย พระเจ้าทรงจับได้ เนบูคัดเนสซาร์ ไปจากมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ เป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนโค และพระกายของพระองค์ก็เปียกน้ำค้างจากสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้สึกได้ว่า พระเจ้าผู้สูงสุด ทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงแต่งตั้งให้ปกครอง ข้าแต่ เบลชัสซาร์ ฝ่าพระบาทเป็นราชโอรส แม้ฝ่าพระบาททรงทราบเช่นนี้แล้วก็มีได้ถ่อมพระทัย แต่ทรงยกองค์ฝ่าพระบาทขึ้นสู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภานะแห่งพระนิเวศของพระองค์ มาต่อพระพักตร์ แล้วฝ่าพระบาท และพวกเจ้านายของฝ่าพระบาท พระสนม และนางห้ามของฝ่าพระบาทก็ล้มเหล้าองุ่นจากภานะเหล่านั้น และฝ่าพระบาททรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟังหรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่ฝ่าพระบาทมิได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่งลมปราณของฝ่าพระบาทอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของฝ่าพระบาท ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์” (ดาเนียล 5:18-23.)

อักษร และ ความหมาย ดาเนียลกล่าวต่อไปว่า “ ได้มีมือรับใช้มาจากพระเจ้า ได้จารึกข้อความนี้ไว้ ค่อไปนี้เป็นข้อเขียนซึ่งจารึกไว้คือ “ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารติน” ค่อไปนี้เป็นคำไข ของเรื่องราว นั้น เมเน พระเจ้าได้ทรง คำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด เทเคล ฝ่าพระบาทได้ถูกขังในคราฐ ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่เปเรส ราชอาณาจักรของฝ่าพระบาท ถูกแบ่งออกให้แก่คน มีเดีย และ คนเปอร์เซีย แล้วพระราชาเบลชัสซาร์ ได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ ทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชชั้นตรี ในราชอาณาจักร” (ดาเนียล 5:24-29.)

สำหรับรางวัลที่ท่านดาเนียลได้รับนี้ ไม่ได้นำความภาคภูมิใจต่อดาเนียลเลย มีเหตุผลอยู่สองประการ (1) พระราชาองค์นี้ เป็นพระราชาเจ้าสำราญ เย่อหยิ่ง และทำการลบลู่เกียรติยศต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ โดยการนำเอาภานะ ที่ยึดมาจากพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มเอามาใส่เหล้าดื่ม (2) การรับรางวัลนั้น เป็นเวลาเดียวกับการล่มสลายแห่งราชอาณาจักร บาบิโลน เพราะในคืนวันนั้นเอง กองทัพของราชอาณาจักร มิโค เปอร์เซีย ได้บุกเข้ายึดพระราชวังที่

ที่เบลซัสซาร์ กำลังจัดงานเลี้ยงอยู่ และได้ถูกจับ และ ถูกนำไปประหารในคืนนั้นเอง ราชอาณาจักร บาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ เกรียงไกร ก็ถึงกาลล่มสลายไป

พระราชชา ไซรัส แห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย เมื่อยึดกรุงบาบิโลนได้แล้ว ก็ได้ทรงแต่งตั้ง สถาปนา คาริอัส ผู้มีศักดิ์ เป็นลุง ขึ้นครองราชในกรุงบาบิโลน ทันที่ พระราชา คาริอัส ขณะขึ้น ครองกรุงบาบิโลน นั้นมีพระชนม์อายุ 62 พรรษา

การเข้ายึดครอง บาบิโลน ของพระราชชาไซรัสนั้นได้วางแผนไว้อย่างรอบคอบมาก คือได้ แบ่งทหารในกองทัพออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งให้ล้อมกรุง บาบิโลนไว้ อีกส่วนหนึ่งให้ทำการ จุดคลองระบายน้ำในแม่น้ำ ยูเฟรติส ให้ไหลลงสู่ที่ราบลุ่ม จนน้ำที่ไหลผ่านกรุงบาบิโลนงวดลง และเป็นเวลาเดียวกับในคืนวันนั้น มีการเลี้ยงในพระราชวัง ทหาร และข้าราชการ ผู้รับศึชชอบ รักษา ประตูเมือง และประตูน้ำ ได้รับเชิญ เข้าไปในการเลี้ยง ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับน้ำในแม่น้ำ ยูเฟรติส ลดลง เหลือ เพียงครึ่งขาดคนเดิน กองทัพที่ล้อมเมืองอยู่ ได้ลอดเข้าสู่ตัวเมืองผ่านทางซอก กระจกเหล็ก ที่กั้นแม่น้ำ ได้กำแพงเมือง เข้าไปได้อย่างสะดวก กรุง บาบิโลนถูกยึดโดยไม่มี การต่อสู้ แต่ประการใด เบลซัสซาร์ พระราชาองค์สุดท้ายของราชอาณาจักร บาบิโลนถูกประหาร

จากบันทึกทางประวัติศาสตร์ ของบาบิโลนเอง เราทราบว่านครนี้ล่มสลาย ในวันที่ 16 เดือน ทิซรี ตรงกับวันที่ 12 ตุลาคม ก ค ศ. 539 เมื่อ เบลซัสซาร์ ถูกประหารชีวิต แต่พระราชชา เน โบนิดัส พระราชบิดา ได้หลบหนีไปทางทิศใต้ ขอนแพ็คอ กษัตริย์ ไซรัส จากบันทึกของกรีก กล่าวว่า กษัตริย์ไซรัสได้ทรงไว้ชีวิต เน โบนิดัส และให้อาศัยอยู่ในบ้านเมืองเดิมของพระองค์ ที่ เมือง คามาเนีย

หลังจากกรุงบาบิโลนถูกยึด สองสัปดาห์ครึ่ง พระราชชาไซรัส ได้เคลื่อนกองทัพหลวงจัด เป็นริ้วขบวนกรีฑาทัพ เข้าสู่นคร บาบิโลน อย่างสง่าผ่าเผย ได้สถาปนา คาริอัส ขึ้นเป็นพระราชชา ครองกรุงบาบิโลนใหญ่สืบมา

กรุงบาบิโลนใหญ่นี้ ยังคงความสำคัญต่อไปอีกนาน พระราชชา อเล็กซานเดอร์มหาราช แห่งราชอาณาจักร กรีก วางแผนที่จะสร้างกรุงบาบิโลนขึ้นเป็นเมืองหลวง แห่งราชอาณาจักร กรีก ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงคำนวณวันพระชนม์ไปก่อน และแม่ทัพคนหนึ่งชื่อ เซลลูคัส นิกา เตอร์ ได้เลือกเมือง โอปิส เป็นเมืองหลวงแทน บาบิโลนจึงถูกปล่อยให้ทิ้งร้าง จนหายกลายเป็น เมืองที่ไม่มีใครรู้จัก ในปี ค ศ. 200 บาบิโลน กลายเป็นเมืองร้าง ไม่นานต่อมาพายุทะเลทรายได้พัด พาเอาทรายมาทับถมจนหายไป จนกระทั่งนักธรณีวิทยา ได้ขุดค้นพบ เมื่อศตวรรษที่ 19 ที่ผ่านมานี้เอง เมืองนี้ได้เลิสร้างไป ตามคำทำนายของท่าน เฮอร์มีย์ 51:37.

ซาตาน สิ่งหนึ่งที่ทำให้ทูตสวรรค์ผู้ช่วยส่งงาน ทูตผู้มีสติปัญญาฉลาดเป็นเลิศ ต้องกลายเป็น มาร หรือ ซาตาน กลายมาเป็นทูตแห่งความชั่วร้าย คือ ความเย่อหยิ่งผยอง ขอให้เราดูใน พระ คัมภีร์ พระธรรม เอเสเคียล 28:12-17. ในข้อ 17 กล่าวว่า “จิตใจของเจ้าได้ผยองขึ้น เพราะความ งามของเจ้า เจ้าได้ทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราได้

เหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน” ในพระธรรมสุภาษิต 16:18. กล่าวว่า “ความเย่อหยิ่งคือนำการถูกทำลาย และ จิตใจโสหน้าหน้าการล้มลง” ในสุภาษิต 21:4. กล่าวว่า “ คายโส และใจเย่อหยิ่ง ประทีปของ คนชั่วร้ายเป็นบาป” ในบทที่ 29:23. กล่าวว่า “ ความเย่อหยิ่งของคน ทำให้เขาตกต่ำลง แต่คนที่มิใจ ถ่อม จะได้รับเกียรติ (ดูใน อิศยาห์ 14:12-15. ได้กล่าวถึงความทะเยอทะยานของซาตานไว้ด้วย)

พระราชชา เบลซัสซาร์ ได้รู้ ได้เห็น พระราชา เนบูกัดเนสซาร์ ปู่ของพระองค์เสียชีวิตไป เพราะความเย่อหยิ่งผยอง แต่พระองค์ไม่ได้ใส่พระทัย ยังหลงอยู่ในความสุขที่ได้รับ และการยกย่องตนเอง จนลืมบทเรียนที่ได้เรียนรู้ จาก เนบูกัดเนสซาร์ พระราชา เบลซัสซาร์ ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งกว่า เนบูกัดเนสซาร์ ที่ได้รับโทษมาแล้ว ท่านได้ละเลยโอกาสต่างๆ ที่พระเจ้าเปิดให้รู้จักความจริง แต่ เบลซัสซาร์ ผู้ยิ่งใหญ่ แต่โง่เขลาไม่ได้ใส่ใจเลย

ดังนั้น ในขณะที่ นี่จึงสมควรเป็นบทเรียนให้เราทั้งหลายซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้า และมวลมนุษย์ทุกคนไม่ควรเย่อหยิ่งผยอง เราทั้งหลายสมควรเป็นคนที่ย่อมถ่อมใจลง แล้วความสุขสันติจึงจะเกิดขึ้นได้.

ความคล้ายคลึงกันของ บาบิโลน สอง ชนิด

ความคล้ายคลึงกัน ระหว่าง กรุงบาบิโลนมหานคร ในสมัยโบราณ ของพระราชชา เนบูกัดเนสซาร์ ในปี ก ค ศ. 605. กับ กรุงบาบิโลนมหานคร ฝ่ายจิตวิญญาณ ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ในสมัยปัจจุบัน และคำพยากรณ์ถึงความพินาศของ มหานคร ทั้งสอง

บาบิโลน ในสมัยโบราณ ก ค ศ. 605.	บาบิโลน สัญลักษณ์ ฝ่ายจิตวิญญาณ ในปัจจุบัน
1 ตั้ง อาศัยอยู่ บนแม่น้ำมากหลาย เเชรมีย์ 51:12,13.	1 นั่ง อยู่บนแม่น้ำมากหลาย วิวรรณ์ 17:1.
2 เป็นด้วยทองคำในหัตถ์ของพระเจ้า เเชรมีย์ 51:7.	2 ถือด้วยทองคำอยู่ในมือของเธอ วิวรรณ์ 17:4.
3 บาบิโลน มหานคร ล่มจมแล้ว เเชรมีย์ 51:8.	3 บาบิโลน มหานครนั้นล่มจมแล้ว วิวรรณ์ 14:8.
4 ข้าจะเป็นนางพญา ไม่เป็นเม่าช อิศยาห์ 47:7,8.	4 เป็นราชินีไม่ใช่ หญิงม่าย วิวรรณ์ 18:7.
5 ประชากรของเราจะออกมาจากมัน เเชรมีย์ 51:44,45	5 ประชากรของเราต้องออกมาจากนครนั้น วิวรรณ์ 18:4.
6 สวรรค์ และแผ่นดินโลกมีความยินดี เเชรมีย์ 51:48.	6 ธรรมิกชน อัครทูต ผู้เผยวจาณะ ร่ำเริงยินดี วิวรรณ์ 18:20.
7 บาบิโลน จะจมลง เหมือนกับก้อนหิน ที่โยนลงไปในแม่น้ำ เเชรมีย์ 51:63.	7 เหมือนหินโมใหญ่ ทุ่มลงไปในทะเล วิวรรณ์ 18:21.

พระธรรมคาเนียล

บทที่ 6

พระเจ้าทรงช่วย คาเนียล ในถ้ำสิงห์

คำนำ พระธรรมคาเนียลบทนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่าน คาเนียล โดยตรง แม้ว่าท่านจะอยู่ในวัยชราก็ตาม ท่านได้ใช้ชีวิตของท่าน คลุกคลีอยู่กับกิจการของบ้านเมือง ของพระราชอาณาจักร ถึงสองราชอาณาจักร คืออาณาจักร บาบิโลน และ อาณาจักร มิโด - เปอร์เซีย พระธรรม บทนี้ เป็นเรื่องเล่าที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่ง ในพระคัมภีร์ ท่านคาเนียล ถูกจับโยนเข้าไปในถ้ำสิงห์ และพระเจ้าได้ทรงช่วยท่านให้หลุดพ้นจาก เขี้ยวเล็บ ของสิงห์ร้าย อย่างน่าอัศจรรย์ เพื่อเตือนให้เราทั้งหลายระลึกอยู่เสมอว่า พระเจ้าผู้ทรงช่วย คาเนียล ในเวลานั้นอย่างไร พระองค์ก็ยังทรงช่วยเหลือเราทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากสิ่งที่เลวร้ายในชีวิตของเราเช่นกัน จากหมายประกาศที่สำคัญยิ่งของ พระราชา ดาวิดส์ ผู้ไม่นับถือพระเจ้า ได้ประกาศออกถึงพระเกียรติคุณของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ กล่าวไว้ว่า " เราได้ออก กฤษฎีกา ประกาศว่า จงให้คนทั้งหลายสั่นสะท้านยำเกรงต่อพระเจ้าของคาเนียล ในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ แผ่นดินของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย ราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงอยู่ไม่มีวันสิ้นสุด พระองค์ทรงช่วยให้รอดและ ช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญ และการอัศจรรย์ ในฟ้าสวรรค์ และ บนพื้นพิภพ พระองค์คือพระผู้ช่วยคาเนียล ให้รอดจากอำนาจสิงโต" (คาเนียล 6:26-27.) จากเรื่องนี้ทำให้เรานึกถึงคำเตือน ของท่านอัครสาวก เปโตร ที่กล่าวว่า " ท่านทั้งหลายจงสงบใจ ระวังระวังให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร วนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงห์คำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้" (1 เปโตร 5:8.) ถ้าหากคนหนึ่งคนใด ตั้งความเชื่อของตนไว้ในพระเจ้า ก็จะสามารถรอดพ้นจากการทดลองของซาตานได้เช่นเดียวกับท่านคาเนียลที่ท่านได้รอดชีวิตออกมาจากถ้ำสิงห์ เพราะพระเจ้าองค์เดียวกันนี้ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์

เริ่มเรื่อง คาเนียลบทที่ 6 เริ่มต้นว่า " พระราชา ดาวิดส์ พอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้ง อุปราช หนึ่งร้อยยี่สิบคน ขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อให้ปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักร และทรงตั้ง อภิรัฐมนตรี สามคนอยู่เหนือ มีคาเนียล เป็นอภิรัฐมนตรีคนหนึ่ง เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อพระราชอาจะมีได้ขาดประ โยชน์ แล้วคาเนียลคนนี้ก็มิชื่อเสียง กว่าอภิรัฐมนตรีคนอื่นๆ และ อุปราช เพราะวิญญานเลิศสถิตกับท่าน พระราชาก็ทรงมอบหมายพระทัย จะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด ดังนั้น อภิรัฐมนตรี และ อุปราชทั้งหลาย จึงหามูลเหตุฟ้องคาเนียล ในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุ และ ความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนซื่อสัตย์ จะหาความหลังพลาด หรือ ความผิดในตัวท่านมิได้เลย คนเหล่านั้นจึงกล่าวว่า

เราจะหาเหตุผลเพื่อองคณาธิบดีไม่ได้เลย นอกเสียจากจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติ แห่งพระเจ้าของเขา” (ดาเนียล 6:1-5)

มหานคร บาบิโลน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองหลวงของราชอาณาจักร บาบิโลน แต่ขณะนี้ ได้กลายเป็น บาบิโลนแห่งราชอาณาจักร มิโด-เปอร์เซีย ไปแล้ว และ พระราชา คาริอัส คนมีเดียนขึ้นครองบัลลังก์ ในปี ค.ศ. 539 (ก่อนคริสตกาล) เมื่อพระราชา คาริอัส สิ้นพระชนม์ในสองปีต่อมา พระราชา ไชริส จึงครอบครองบัลลังก์ต่อมา ดังนั้นเหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับ ดาเนียล คงจะเป็นวันใดวันหนึ่ง ในระหว่างช่วงเวลาสองปีนี้

ดาเนียล เป็นผู้นำที่เด่นมากกว่าคนอื่นๆ ในอาณาจักรบาบิโลน เป็นผู้นำที่มีระเบียบ ขยันขันแข็งกว่าใครๆ เพราะท่านมีประสบการณ์ รู้จักกลไกของการบริหารราชการแผ่นดิน ตั้งแต่ยังหนุ่มๆจนบัดนี้แก่ชราไปแล้ว บัดนี้ในราชอาณาจักร มีหัวเมืองใหญ่ๆขึ้นต่อ บาบิโลน ถึง 120 หัวเมือง แต่ละเมืองก็มีผู้นำ (หัวหน้าเผ่า) ซึ่งมีศักดิ์เป็นเจ้าเมือง ปกครองอยู่ ในพระคัมภีร์ได้กล่าวถึงบางเมืองที่มีอำนาจมาก ๆ เจ้าเมืองจึงมีฐานะเป็นกษัตริย์ไปด้วย เช่น เมื่อกษัตริย์ ลี อองค์ ยกกองทัพมาสู้รบกับ กษัตริย์อีก ห้าองศ์ ที่สติคม (คือทะเลเกลือ) ปฐมกาล 14:1-4. และอีกเรื่องหนึ่งกล่าวถึง กษัตริย์ เมลกีเซเดค แห่งเมือง ซาเลม (ในปฐมกาล 14:18.) เป็นต้น.

พระราชา คาริอัส แห่ง บาบิโลน ทรงเลื่อนตำแหน่งเจ้าเมืองเหล่านี้ ให้มีตำแหน่งเป็นอุปราช เป็นข้าราชการของพระราชา แต่ก็ยังอยู่ภายใต้อำนาจของ อภิรัฐมนตรี สามคน ที่เป็นหัวหน้า ข้าราชการทั้งหมด ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ดังนี้ “ คาริอัส ทรงพอพระทัยที่จะแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคน ขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร และทรงตั้ง อภิรัฐมนตรี สาม คนอยู่เหนือ มี ดาเนียล เป็นอภิรัฐมนตรีคนหนึ่ง เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อเพื่อพระราชามีได้ขาดประโยชน์ และ ดาเนียล คนนี้ก็มิมีชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรี และ อุปราชคนอื่นๆ เพราะวิญญูญาณเลิศสถิตอยู่กับท่าน และพระราชาก็ทรงหมายพระทัย จะทรงแต่งตั้งท่าน ให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด” (ดาเนียล 6:1-3.) การที่พระราชามีพระดำริเช่นนี้ จึงก่อให้เกิดความอิจฉาขึ้นในหมู่ข้าราชการ อภิรัฐมนตรี และ อุปราชทั้งหลาย เพราะ ดาเนียล เป็นคนชาติยูดาห์ ที่ถูกกวาดมาเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเลม แต่ได้มาเป็นใหญ่เป็นโต อยู่ในราชอาณาจักรต่างแดน ตามธรรมดาชนชาติยิว ก็เป็นที่เกลียดชังของคนต่างเชื้อชาติ ในตะวันออกกลางอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อ ดาเนียลซึ่งเป็นยิว จะมาเป็นใหญ่เหนือพวกเขา จึงทนไม่ได้ พระคัมภีร์ได้กล่าวต่อไปว่า “ อภิรัฐมนตรี และ อุปราชทั้งหลาย จึงหาเหตุผลเพื่อองคณาธิบดี ในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หาเหตุผลหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนซื่อสัตย์ จะหาความพลั้งพลาดหรือหาความผิดในตัวท่านมิได้เลย คนเหล่านั้นจึงกล่าวว่า เราจะหาเหตุผลเพื่อองคณาธิบดีไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพระเจ้าของเขา” (ดาเนียล 6:4-5.)

เหตุร้าย เมื่อคนเหล่านั้นไม่สามารถจับผิด หรือ หาความผิดเกี่ยวกับการงานที่ท่านกำลังบริหารอยู่ พวกเขาจึงหันมาหาความผิดทางด้านศาสนาที่ท่านนมัสการกราบไหว้พระเจ้าที่ไม่เหมือนกัน

คนเหล่านั้นที่ด้วงเป็นศัตรูและหาทางที่จะกำจัด คาเนียล ได้ร่วมมือกันคิดอุบายหลอกล่อ พระราชา คาริอัธ ให้ออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศเป็นกฎหมาย บังคับใช้เป็นระยะเวลา เพียง หนึ่งเดือน เป็นกฎหมายเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อพระราชาและราชบัลลังก์ เพราะเหตุนี้พระ ราชาจึงหลงเชื่อได้ง่ายๆ ตามกฎหมายของชนชาติ มีเดีย และ เปอร์เซีย เมื่อกษัตริย์ได้ออกหมาย ประกาศใดๆ เมื่อลงพระนาม และได้ประทับตราของกษัตริย์แล้ว จะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขไม่ได้ เลย แต่จะต้องบังคับให้เป็นไปตามหมายประกาศสถานเดียว

เป็นธรรมเนียมของพระมหากษัตริย์ เมื่อขึ้นครองราช เพื่อเป็นการแผ่อำนาจ และ สักค้ำศรี ต่อผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ หรือหัวเมืองขึ้นที่อยู่ในราชอาณาจักรของพระองค์ จะ ต้องมีการออกหมายประกาศ หรืออะไรสักอย่าง เพื่อเป็นการปราบ ไม่ให้เกิดการก่อกบฏแข็งข้อ ขึ้นได้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะจัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ ถ้าเจ้าเมืองใดไม่มาหรือหลีกเลี่ยง ก็จะถือว่า เอาใจออกห่าง ก่อการกบฏ เพื่อจะได้ทำการปราบปรามทันที ในขณะที่เดียวกันหากว่ามาใน การเลี้ยงแล้ว ก็จะได้มีการสอดแนมเป็นทางลับ หากเห็นว่าเจ้าเมืองคนใด มีพฤติกรรมส่อไปใน ทางไม่อ่อนน้อม หรือมีท่าทีกระด้างกระเดื่อง ก็สามารถกำจัดได้ในขณะที่มีการเลี้ยง พระราชาถูกหลอก แต่หมายประกาศในครั้งนี้เป็นเรื่องแปลก แทนที่จะมีการเลี้ยงกลับเป็น หมายประกาศแสดงการยกย่อง กษัตริย์ให้มีฐานะเป็นเหมือนพระเจ้า โดยให้ทุกคนในราชอาณาจักร หุดจกการนมัสการพระเจ้าของตน หากจะขอสิ่งใดจากพระเจ้า ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากกษัตริย์ แทน ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือน ดังมีข้อความต่อไปนี้ว่า “แล้วอภิรัฐมนตรี และ อุปราชเหล่านี้ได้ พากันเข้าเฝ้าพระราชาทูลว่า ข้าแต่พระราชา คาริอัธ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ อภิรัฐมนตรีแห่ง ราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช และ ผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งปวง ได้ตกลงกันว่า พระราชาสมควรจะได้ทรงตรากฎหมาย ออกประกาศห้ามว่า ภายในสามสิบวันนี้ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูล ขอต่อพระหรือมนุษย์นอกเหนือจากพระองค์ ข้าแต่พระราชาก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงห์เสีย ข้าแต่ พระราชา บัดนี้ขอฝ่าพระบาทตราประกาศห้าม และลงพระนามในหนังสือสำคัญ เพื่อจะเปลี่ยน แปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดีย และ เปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่ เพราะฉะนั้น พระราชา คาริอัธ จึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญ และ ประกาศห้าม” (คาเนียล 6:6-9.)

พระราชา คาริอัธ หลงกลพวกเจ้านายเหล่านี้เข้าจนได้ เพราะพระองค์เคยได้รับแต่คำ สรรเสริญเยินยอ ในอำนาจราชศักดิ์มานานแล้ว คราวนี้ได้ถูกอภิรัฐมนตรี และ พวกเจ้านายทั้ง หลายทั้งปวง ยกย่องให้พระองค์ยิ่งใหญ่ขึ้นเป็นเหมือนพระเจ้า ซึ่งทำให้รู้สึกภาคภูมิใจขึ้นเป็นอัน มาก พระคัมภีร์ได้กล่าวต่อไปว่า “เมื่อ คาเนียล ทราบว่าลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่าน ก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุง เยรูซาเล็ม และท่านก็ คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐาน และ โมทนาพระคุณต่อพระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำ มาแต่ก่อน” (คาเนียล 6:10.)

ทั้งหมดนี้ท่านคาเนียลทราบดีถึงแผนการที่พวกข้าราชการวางแผนกำจัดท่านอยู่แล้ว

แต่ท่านหาหาวาดหัวนั้นไม่ ตลอดชีวิตของท่านงานมัสการกราบไหว้ พระเจ้าแห่งสวรรค์แต่พระองค์เดียว ท่านมีความเชื่อความรัก และ ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ท่านนั้น เพราะท่านวางใจในพระเจ้า มอบชีวิตของท่านไว้ในพระองค์ จะเป็นหรือตายก็ ขอบอยู่ในพระองค์ เมื่อถึงเวลานมัสการพระเจ้า ท่านก็กลับไปยังเรือนของท่าน ขึ้นไปห้องชั้นบน และ ลูกเขาลงนมัสการอธิษฐานต่อพระเจ้าเช่นเคย การกระทำของท่านหารอคั่นจากสายคาของข้าราชการชั่วร้ายเหล่านั้น ไม่มีการแอบติดตามไปดู เมื่อเห็นท่านกำลังอธิษฐานอยู่ พวกเขาที่พากันกลับไปเข้าเฝ้าพระราชาราช คาริอัส กราบทูลให้พระองค์ทรงทราบว่า “ดาเนียลคนนั้น ในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจาก ยูดาห์หาได้เชื่อฟังฝ่าพระบาทไม่ ข้าแต่พระราช เขาไม่ได้เชื่อฟังประกาศห้าม ซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่เขาได้ทูลขอต่อพระเจ้าของเขา วันละสามครั้ง เมื่อพระราชทรงสดับถ้อยคำเหล่านั้นแล้วก็ทรงโทมน์สติ และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วย ดาเนียล ให้รอด ทรงหาทางช่วยอยู่จนอาทิตย์ตก” (ดาเนียล 6:13-14.)

พระราชาราช คาริอัส ทรงรักใคร่เอ็นดู ต่อ ดาเนียล คุณตั้งพระสหายที่รู้ใจทีเดียว เมื่อพระราชาราชถูกสถาปนาขึ้นครองราชบัลลังก์ นั้น ดาเนียลเป็นที่ปรึกษาที่ใกล้ชิด พระราชามากที่สุด การปกครองพระราชอาณาจักร ได้ดำเนินไปด้วยดีนั้นก็ขึ้นอยู่กับคำแนะนำของท่าน ดาเนียล ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในต้นปีแห่งรัชกาล คาริอัส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังพระราชาราช” (ดาเนียล 6:1.) จากข้อความเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิด ระหว่างพระราชาราช คาริอัส กับ ดาเนียล พระราชาราช คาริอัส มีพระชนมายุ 62 พรรษา และ ดาเนียล มีอายุ 83 ปี เมื่อมีปัญหาอะไรในราชการการปกครองบ้านเมือง พระองค์ก็จะทรงปรึกษาหารือ กับ ดาเนียล ผู้ชรา ที่มีประสบการณ์ ในการบริหารราชการแผ่นดินยาวนานถึง 66 ปี และเป็นที่ไว้วางใจของพระราชาราชยิ่งกว่าข้าราชการคนอื่นๆ ในอาณาจักรของพระองค์

เหตุผลอีกประการหนึ่ง ที่พระราชาราชมีความผูกพันกับ ดาเนียล คนของพระเจ้า คือในสมัยที่ “กรุงบาบิโลน” ยังเป็นเมืองหลวงของราชอาณาจักรบาบิโลนอยู่นั้น กษัตริย์ ต่างชาติทั้งหลายในเวลานั้น ทรงทราบถึงเรื่องที่ ดาเนียลทำราชการ อยู่ในกรุงบาบิโลน เป็นอย่างดี และได้ติดตามพฤติกรรมของดาเนียลมาโดยตลอด เมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ เช่นความฝันของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงเสียดสีเป็นเหมือนกบสัตว์ เรื่องเหล่านี้ก็เรื่องลือออกไปทุกประเทศที่อยู่รอบๆ ทุกคนทราบถึงชื่อเสียงของพระเจ้าของดาเนียล ก็เป็นที่เล้าลือกันทั่วไป ว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ เหนือพระเจ้าของพวกเขา แต่คนเหล่านั้นไม่ได้กลับใจ หันจากความบาป

เมื่อ อาณาจักรบาบิโลนถูกทำลายลง พระเจ้าทรงปกป้องรักษา ดาเนียลไว้ และเมื่อพระราชาราช คาริอัส จัดตั้งรัฐบาลใหม่ขึ้นปกครอง พระองค์ได้ทรงเลือก ดาเนียล ให้เป็นหนึ่งในอธิราชมนตรี ปกครองประเทศของพระองค์

“ตลอดทุกยุคทุกสมัยในประวัติศาสตร์ของโลก สิ่งที่โลกนี้ขาดแคลนมากที่สุดคือ ชาติคนซื่อสัตย์ คนที่ไม่สามารถซื้อขายได้ คนที่ส่วนลึกในจิตใจของเขา มีแต่ความสัตย์จริง ซื่อสัตย์

ไม่กลัวที่จะชี้ให้เห็นถึงความบาปตามชื่อของมัน และเขาจะแน่วแน่ในการประพาศิตามพระประสงค์ของพระเจ้า เหมือนกับเจมทิส ที่ชี้ไปทางทิศเหนือเสมอ แม้ฟ้าดินจะล่มสลาย เขาก็จะยืนหยัดอยู่กับฝ่ายที่ถูกต้องตลอดเวลา” (จากหนังสือการศึกษา หน้า 57)

ถูกจับโยนในถ้ำสิงห์ เมื่อพระราชกษัตริย์ ทรงทราบว่า คานีเยลถูกใส่ร้าย ก็ทรงเสียพระทัยยิ่งนัก ทรงหาทางช่วยคานีเยลให้พ้นจากอันตราย แต่ก็ทรงช่วยไม่ได้ เพราะพวกข้าราชการชั่วร้าย ไม่ยอมปล่อยให้ออกาสทองหลุดมือไป จึงพากันเข้าเฝ้าพระราชกษัตริย์และกล่าวกับพระราชกษัตริย์ในเชิงแนะนำและข่มขู่ไปพร้อมกันว่า “ข้าแต่พระราชกษัตริย์ ขอฝ่าพระบาทพึงทรงทราบว่า ตามกฎหมายของเรามี เดีย และ คนเปอร์เซีย กล่าวว่า คำประกาศก็ดี หรือ กฎหมายก็ดี ซึ่งพระราชกษัตริย์ทรงประทับตราแล้ว ย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้” (ดาเนียล 6:15.)

เมื่อพระราชกษัตริย์ได้ฟังเช่นนั้น ก็ทรงเสียพระทัย และเจ็บแค้นยิ่งนัก จะทำอย่างไรก็ไม่ได้ เพราะเป็นพระราชโองการของพระองค์เอง ที่ทรงหลงกลดวงของพวกข้าราชการ

จึงจำพระทัยปล่อยให้พวกเขาจับ คานีเยล ทั้งในถ้ำสิงห์ พระราชกษัตริย์ได้แต่เสด็จตามไปและกล่าวแก่ คานีเยลว่า “ขอพระเจ้าของท่าน ผู้ที่ท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิศย์นั้น จงทรงช่วยกู้ท่านด้วยเถิด” (ดาเนียล 6:16.) เมื่อคนเหล่านั้น ไปถึงถ้ำ ก็ได้ผลัก คานีเยล เข้าไปในถ้ำสิงห์ พวกเขาได้ยินเสียงสิงโต คำรามกึกก้อง แสดงถึงความหวาดกลัว เสียงความวุ่นวายของสิงโตดังอยู่พักหนึ่งก็เงียบลง พวกข้าราชการชั่วร้ายเหล่านั้น คงจะมองหน้ากันแล้วยิ้มอย่างดีใจ สมใจ ที่ได้กำจัด คานีเยล ออกไปให้พ้นทางของพวกเขา ฝ่ายกษัตริย์ เมื่อได้ประทับตราของพระองค์และตราของพวกเจ้านายลงไปบน ประตูปีกปากถ้ำแล้ว เพื่อเป็นการแสดงว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับ คานีเยล นั้น เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ก็รีบเสด็จกลับพระราชวัง ด้วยความเสียพระทัยอย่างสุดซึ้ง จนไม่ยอมเสวยพระกระยาหารตลอดคืน ไม่โปรดให้มีการละเล่นหรือสิ่งบันเทิง มาแสดงหน้าพระที่นั่งเช่นเคย ทรงบั่นทมไม่หลับตลอดคืน

เมื่อ คานีเยล ได้ประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายแบบนี้ พระราชกษัตริย์ยอมทุกข์ทรมานแสนสาหัส เชื่อแน่ว่า กษัตริย์ คางซาคีพระองค์นี้ จะต้องอธิษฐานต่อพระเจ้าของ คานีเยล ทูลขอ การคุ้มครองรักษาช่วยปกป้องคานีเยล ให้รอดพ้นจากปากสิงห์ร้าย เมื่อรุ่งเช้าวันใหม่ พระราชกษัตริย์พร้อมทั้ง ทหาร และข้าราชการ ทุกฝ่าย ได้พากันเดินทางมาที่ถ้ำสิงห์อีกครั้ง เพื่อให้รู้แน่ว่า คานีเยล เป็นอย่างไร เมื่อมาถึงประตูปีกปากถ้ำ พระองค์ก็ทรงเรียก คานีเยล ด้วยเสียงที่เศร้าพระทัยว่า “โอ คานีเยล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิศย์นั้น ทรงสามารถช่วยกู้ท่านจากสิงห์ได้แล้วหรือ” แล้วสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น มีเสียงตอบของ คานีเยลผู้ซื่อสัตย์ ออกมาจากถ้ำสิงห์ “ข้าแต่พระราชกษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิศย์ พระเจ้าของข้าพระบาท ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ มาปิดปากสิงห์ไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระบาท เพราะพระองค์ทรงเห็นว่า ข้าพระบาทไว้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่พระราชกษัตริย์ ข้าพระบาทมิได้กระทำความผิดประการใด ต่อพระพักตร์ฝ่าพระบาทด้วย” ฝ่ายพระราชกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นอันพัน

(ดีใจสุดขีด) และทรงบัญชาให้นำคาเนียลออกจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้วางใจในพระเจ้าของท่าน” (คาเนียล 6:20-23.)

ผลกระทบ ถึงตอนนี้ท่านคงนึกถึงความซุลมุนวุ่นวายที่เกิดขึ้น พระราชาธิบดีสั่งให้ทหารที่ตามเสด็จ นำคาเนียล ออกจากถ้ำ ทหารพากันถลิ่งก้อนหินที่ปิดปากประตูถ้ำ เข้าไปได้ดื้อนสิงห์ร้ายให้ถอยลึกเข้าไปในถ้ำ เพื่อช่วยกันเอาคาเนียลออกมา เมื่อคาเนียล ออกมาแล้ว พระราชาธิบดีเดินเข้าไปโอบกอด คาเนียล ผู้ชราด้วยความรัก พร้อมกับหันมาควาดใส่พวกข้าราชการชั่ว ที่ห้องร้องใส่ร้าย คาเนียล ที่ยุยงให้พระราชาออกกฎหมายมุ่งทำลายเฉพาะ คาเนียล เท่านั้น ด้วยความโกรธ พระองค์สั่งให้ทหารจับพวกข้าราชการชั่วร้ายไว้ทั้งหมด และพร้อมกับส่งทหารอีกกองหนึ่งไปจับภรรยาและลูกๆของคนเหล่านั้น ให้มารวมกัน และโยนคนเหล่านั้นเข้าไปในถ้ำสิงห์ทั้งหมด ดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “แล้วพระราชาทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้อง คาเนียล มาโยนทิ้งในถ้ำสิงห์ ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และ ภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย แต่ก่อนที่พวกเขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงห์ ก็ได้โผล่เข้าตะครุบ กัดกระดูกเขาทั้งหลายขบหักออกเป็นชิ้นๆไป” (คาเนียล 6:24.)

ถามว่า เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นกับครอบครัวของพวกข้าราชการชั่วร้ายเหล่านั้น ไม่โหดร้ายเกินไปหรือที่ต้องสั่งฆ่าภรรยาและลูก ผู้ไม่รู้เรื่องราวด้วย คงจะมีเหตุผลอยู่มากในเรื่องนี้ เราจะให้เห็นในเรื่องของ ฮามาน กับ โมรเดคัย ฮามานเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ พระราชา อาหสุเอรัส แห่งราชอาณาจักร เปอร์เซีย ฮามาน มีความเกลียดชัง โมรเดคัย ผู้เป็นชนชาติยิว ที่นั่งอยู่ที่ประตูพระราชวัง ของกษัตริย์ทุกวัน เมื่อฮามานเดินผ่านเข้าออกประตู ทุกคนก็มาลงทำความเคารพ แต่ โมรเดคัย ไม่ยอมทำความเคารพ ท่านจึงโกรธมาก และวางแผนฆ่าโมรเดคัย เมื่อท่านกลับถึงบ้านของท่าน ด้วยความโกรธ ขณะที่ได้รับประทานอาหาร ท่านได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ภรรยา และลูกๆฟัง ทำให้ทุกคนพลอยเกลียดชัง โมรเดคัย ไปด้วย ดังนั้นภรรยาของท่านจึงแนะนำให้ ฮามานสร้างตะแลงแกง ไว้สำหรับแขวนคอ โมรเดคัย (เอสเธอร์ 5:14.)

เมื่อเป็นเช่นนี้ การที่พระราชาธิบดีสั่งฆ่าทั้งครอบครัว ทั้งภรรยา และ ลูก ก็เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการล้างแค้นที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ เรื่องนี้จึงเป็นตัวอย่างที่น่าเศร้าของความบาป ที่สามารถชักจูง ไม่ใช่เพียงแค่ตัวเราทำผิดและได้รับโทษเท่านั้น แต่มันยังมีผลต่อคนข้างเคียงด้วย.

เมื่อพระเจ้าทรงช่วย คาเนียล ให้รอดพ้นจากการตกเป็นอาหารของสิงห์ร้ายที่กำลังหิว อายุของท่านก็เกือบจะ 84 ปีแล้ว พระเจ้าทรงหวังไขช่วย คาเนียล ในยามแก่ชรา เช่นเดียวกันกับที่พระองค์ทรงช่วย และ สถิตอยู่กับท่าน คาเนียลในเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่น ถ้าเราไม่หยุดคิดสักครู่ เราก็จะพลาดเรื่องความรักของพระเจ้าว่า พระองค์ก็ทรงรักคนแก่ชราเช่นกัน

พระรูปเคารพ ในจุดนี้เองท่านผู้เผยพระวจนะ อีสยาห์ ได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบระหว่างพระรูปเคารพ และ พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือทุกๆปีในกรุง บาบิโลน ในฤดูใบไม้ผลิ จะมีการฉลองวันปีใหม่อ่างยิ่งใหญ่ พวกเขาจะทำการสมโภชย์ กราบไหว้ พระรูปเคารพของพวกเขา คือ

พระเบล และพระเนโบ โดยการนำขึ้นบันทุกบนหลังวัว แห่ไปตามถนนกลางกรุงบาบิโลน นำไปตั้งไว้ในพระวิหาร อิชากิสลา รูปเคารพเหล่านี้ได้ถูกคิดไว้บนหลังสัตว์อย่างแน่นอนหา กันมิให้ตกลงมาแตกหักได้ ท่านอิสยาห์ กล่าวว่า “พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฐมากรของพระนี้อยู่บนหลังสัตว์ และ วัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหามอยู่ ก็มาบันทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย มันทรุดลง และมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภะนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย” (อิสยาห์ 46:1-2) ซึ่งเป็นความแตกต่างกันอย่างลิบลิบ กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แทนที่เราจะบันทุกพระองค์ไปบนหลังสัตว์ แต่พระองค์กลับอุ้มชูเราพาเดินไปตามทางแห่งชีวิต ตลอดชั่วอายุใจของเรา อิสยาห์กล่าวต่อไปอีกว่า “โอ วงศ์ยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา...ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์ จนกระทั่งเข้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก เราได้สร้างเจ้า เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้รอด” (อิสยาห์ 46:3-4.)

ขอให้เราสังเกตคำสัญญาของพระเจ้า ที่ทรงตรัสว่า “เราผู้อุ้มเจ้ามาแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์ จนกระทั่งเข้าแก่...เราอุ้มเจ้าจนถึงผมหงอก เราได้สร้างเจ้า และ ชูเจ้าไว้...เราจะช่วยเจ้าให้รอด”

ตลอดเวลา 10 ปี ที่พระราชานเนโบนิคัส เสด็จไปประทับอยู่ที่เมือง เทมมา การฉลองปีใหม่ของชาวบาบิโลน ได้หยุดไป พระเบล และ พระเนโบ ก็ไม่ได้ถูกเคลื่อนย้ายไปไหน ถูกตรึงอยู่กับที่ ซึ่งต่างกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ของเรา ซึ่งอุ้มชูประชากรของพระองค์ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งผมหงอก ทรงปกป้องรักษาเราให้พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ เช่นเดียวกับทรงช่วย ดาเนียล และ สหายของท่าน ฮานันยาห์ มิชาเอล และ อาซารียาห์ พระองค์ก็จะทรงช่วยเรา และ รักษาเราทั้งหลายเช่นกัน

.....

พระธรรมดาเนียล

บทที่ 7

นิมิตเรื่องสัตว์สี่ชนิด

คำนำ หากท่านมีความตั้งใจที่จะเจาะลึกลงไปโนมทานิมิต ที่ท่าน ดาเนียล ได้รับ เวลานี้จึงเป็นเวลาที่เหมาะที่สุด แต่ท่านจะต้องมีการเตรียมตัวด้วย เพราะกระแสน้ำแห่งนิมิต ของท่าน ดาเนียล บทนี้ ทั้งลึกทั้งกว้าง และ ไหลเชี่ยวมาก พอๆกับ ดาเนียล บทที่ 2

เรื่องนี้เริ่มต้นด้วยการบอกจำนวนของกาลเวลา ในข้อที่ 1 กล่าวว่า “ในคัมภีร์แห่งรัชกาลเบลชัสซาร์” ซึ่งเป็นการแสดงว่า พระเจ้าทรงให้หลักฐานเพื่อให้รู้ว่า เรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นในปีแรกที่พระราชกษัตริย์ ครอเบรอนบัลลังก์ ในกรุง บาบิโลน ตามหลักฐานในประวัติศาสตร์ได้บอกให้รู้ว่า พระราชา เนโบนิอัส ได้ทรงมอบราชบัลลังก์ ให้แก่ เบลชัสซาร์ ผู้เป็นราชโอรสของพระองค์ ในปี กค ศ. 553 (ก่อนคริสตกาล) ดังนั้นปี 553 จะต้องเป็นปีแรกของพระราชกษัตริย์ เบลชัสซาร์ และเป็นปีที่ ดาเนียล ได้รับนิมิตเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเวลาที่ พระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้วถึง เก้าปี เบลชัสซาร์ ครองราชอยู่ 14 ปี ก็ถึงกาลอวสานของอาณาจักร บาบิโลน ในปี กค ศ. 539.

ดาเนียล ถึงเวลานี้ไม่ใช่คนหนุ่มแน่นแล้ว อายุของท่านอยู่ในราว 70 ปี แต่ก็ยังไม่เกษียณอายุรับราชการ ดังที่ท่านได้กล่าวว่า “ และข้าพเจ้า ดาเนียล ก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวันแล้วข้าพเจ้าก็ถูกขับไป ปฏิบัติราชการของพระราชกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าถึงงั้นในนิมิตนั้นไม่เข้าใจเลย” (ดาเนียล 8:27.) อีกอย่างหนึ่ง ตอนที่ ดาเนียล ได้รับนิมิตนี้ เหตุการณ์เมื่อบาบิโลนล่มสลาย ในดาเนียล บทที่ 5 ยังไม่เกิดขึ้น ยังอยู่ในอนาคต ท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไม เรื่องราวที่เกิดขึ้นจึงข้ามบทกันไปมา ก็ขอเรียนให้ทราบว่า การเขียนพระธรรม ดาเนียล ไม่ได้เรียงลำดับบทตาม วัน เดือน ปี แต่เขียนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรื่องของ ดาเนียล ในนิมิตบทที่ 7 นี้ ห่างจากเหตุการณ์ เรื่องความฝันของพระ ราชกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ใน ดาเนียล บทที่ 2 นานถึง 50 ปี.

นิมิตเรื่องสัตว์ใหญ่ สี่ ตัว. ท่าน ดาเนียล ได้บรรยายดังต่อไปนี้ “ ในคัมภีร์แห่งรัชกาลของ เบลชัสซาร์ กษัตริย์เมือง บาบิโลน ดาเนียลมีความฝัน และ นิมิตผุดขึ้นในศิระษะของท่าน เมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น ดาเนียล กล่าวว่า “ ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตในเวลากลางคืน และดูเถิดลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ ได้ปลุกปั้นทะเลใหญ่ขึ้น และสี่ตัวหิม่า สี่ตัว ได้ออกมาจากทะเล ต่างตัวสว่างกัน ตัวแรกเหมือนสิงห์ มีปีกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นบนแผ่นดิน และ ให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจลงบนมนุษย์ให้แก่มัน และดูเถิดมีสัตว์อีกตัวหนึ่ง เป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยี้ตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครง สาม ซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า

งลูกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู นี่แน่ะสัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือขาว บนหลังมีปีกนกสีปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัว และมีนัยราชอำนาจ ต่อจากนี้ไป ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน ดูเด็กสัตว์ตัวที่สี่ มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและ แข็งแรงยิ่งนัก มันมีพื้นเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระที่บสิ่งทีเหลือกินนั้นเลีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหมด ที่อยู่ก่อนมัน มีเขาสิบเขา ข้าพเจ้าได้พิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้นดูเด็ก มีอีกเขาหนึ่งเล็กๆ งอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปค่อนหน้ามัน และดูเด็กในเขานี้ มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต” (คาเนียล 7:1-8.)

นี่คือตอนแรกของนิมิตที่ คาเนียลได้รับ เมื่อท่านเห็นแล้วท่านก็ไม่เข้าใจความหมาย ทำให้เกิดความกังวลและตกใจในนิมิตนั้น ท่านจึงเดินเข้าไปหาท่านผู้หนึ่ง เพื่อไต่ถามความจริง เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านผู้หนึ่ง ได้บอก คาเนียลเพื่อให้รู้ความหมายในนิมิตว่า “สัตว์มหึมาทั้งสี่นั้น ได้แก่ กษัตริย์สี่ พระองค์ที่จะเกิดขึ้นมาจากพิภพ” (คาเนียล 7:17.) เมื่อคาเนียลได้ฟังดังนั้น ท่านก็รู้ได้ทันที และได้คิดย้อนไปเมื่อ 50 ปี ก่อน เมื่อครั้งพระราชานามบูคัคเนสซาร์ ได้ทรงพระสุบิน เห็นรูปปฏิมากรใหญ่ และความหมายของมัน ในครั้งกระโน้น แต่ท่านยังอยากรู้มากกว่านั้น คือเรื่องของเขาสิบเขา และเขาเล็กๆ ที่ขึ้นมาทีหลัง ได้เข้เอาสามเขาที่มีอยู่ก่อนหลุดออกไปทิ้งราก คังนั้น พุทธสวรรค์ที่พระเจ้าส่งลงมา ได้อธิบายให้ คาเนียล ฟังดังต่อไปนี้

“ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้น จากราชอาณาจักรนี้ จะมีกษัตริย์ สิบ องค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นมาภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และ จะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของค์พระผู้สูงสุด และจะทำให้วิฤทธิชนขององค์พระผู้สูงสุดนั้น อิดหน่าระอาใจ (ข้อความในพระคัมภีร์ฉบับแปลเก่า กล่าวว่า “องค์นี้จะเบียดเบียน ข่มเหงเหล่าผู้บริสุทธิ์ ของพระผู้สูงสุดนั้น) และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระ และธรรมเนียมปฏิบัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (คาเนียล 7:24,25.) ในพระคัมภีร์ฉบับแปลเก่า คำว่า หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ นั้นกล่าวไว้ว่า ตลอด สามปีครึ่ง

พระเจ้าได้ทรงประทานนิมิตแก่ คาเนียล ในครั้งนี้ เมื่อประมาณ 2500 กว่า ปี มาแล้ว เพื่อเป็นการทำนายถึงอนาคตของโลก ที่จะเกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอนเรื่อยมา และเหตุการณ์ทุกอย่างได้เกิดขึ้นจริง ตามคำทำนาย ที่ทรงประทานให้ในรูปแบบนิมิต ทุกประการ

ความหมายของนิมิต. นิมิตที่ท่านคาเนียลได้รับนี้ออกมาในรูปแบบ สัญลักษณ์ จะต้องศึกษาความออกมาจึงจะรู้ว่าหมายความว่าอย่างไร คงจะต้องย้อนเข้าไปศึกษาประวัติศาสตร์ของโลก ซึ่งเริ่มตั้งแต่ยุคของ ท่านคาเนียล เมื่อนิมิตได้รับในช่วงเวลานั้นก็ต้องเริ่มในช่วงเวลานั้น แต่เราจะต้องศึกษา เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในนิมิตทุกอย่าง เป็นคั่นว่า น้ำทะเล ลม สัตว์ ปีกนก หัวสี่หัว เขาสิบเขา และ เขาเล็ก ที่มีตา มีปาก เหล่านี้ให้เข้าใจไปด้วย

ความหมายของ ลมใหญ่ และ ทะเล. สิ่งแรกที่ท่าน คาเนียล ได้เห็นในนิมิตคือ “ดูเด็กลมทั้งสี่

ของฟ้าสวรรค์ ปลุกลงทะเลใหญ่ และสัตว์มหึมา ลี ตัวออกมาจากทะเล” คาเนียล 7:2-3.)

ลม ลีทิส หมายถึงการสงครามที่เกิดขึ้น ตามความหมายในพระธรรม เยเรมีย์ 25:32-33. กล่าวว่า “นี่แน่ไทยจะไปจากประชาชาตินี้ ถึงประชาชาตินั้น และพายุใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมา จากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด และบรรดาผู้ที่พระเจ้าจะทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ ถึงปลายโลกข้างนั้น” และในพระธรรม เยเรมีย์ 49:36-37. กล่าวว่า “และเราจะนำลมทั้งลีทิส จากฟ้าทั้งสี่ ส่วนมาสู่ เอลาม เราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด....เราจะทำให้ เอลาม สยดสยอง ค่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย....เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย เราจะใช้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย” ดังนั้นลมจึงหมายถึงการสงคราม.

น้ำทะเล หมายถึง ประชาชน ประเทศ ภาษา ในพระธรรมวิวรณ์ 17:15. กล่าวว่า “และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือ ชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และ ภาษาต่างๆ ดังนั้น ข้อความที่ว่า มีลมใหญ่ปลุกลงทะเล หมายความว่า จะมีการสงครามเกิดขึ้น จะมีทหารทำการสู้รบกันล้มตายลงเป็นอันมาก รวมไปถึงประชาชนมากมายที่จะต้องตายในการสงครามด้วย

สัตว์มหึมา ความหมายของสัตว์นั้น คาเนียล ได้รับทราบจากทูตสวรรค์ดังนี้ “สัตว์มหึมาทั้งสี่ คือ กษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้น มาจากพิภพ” คาเนียล 7:17. หมายถึงจะมี ลี อาณาจักรเกิดขึ้น สัตว์ตัวที่หนึ่ง สิงโต ใหญ่ “สัตว์ตัวแรกเหมือนสิงห์ มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน แต่ละได้มอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน” คาเนียล 7:4. ราชอาณาจักรแรกที่ได้รับสัญลักษณ์ เหมือนสิงห์ตัวนี้ ได้แก่ อาณาจักร บาบิโลน ซึ่งมีกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ เป็นผู้ครอบครอง พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงพระองค์ ดังนี้ “สิงห์ตัวหนึ่งได้ออกไปจากขุมของมันแล้ว และ ผู้ทำลายเหล่าประชาชาติได้ยกออกมาแล้ว เขาได้ออกจากที่ของเขาแล้ว เพื่อจะกระทำให้ประเทศของเจ้าว่างเปล่าไป และบ้านเมืองของเจ้าจะเริดร้างปราศจากคนอาศัย” เยเรมีย์ 4:7.

สิงห์ตัวนี้ได้ชื่อว่า “เป็นผู้ทำลายประชาชาติ” เหตุการณ์ครั้งนั้น ประเทศ ยูดาห์ ได้ถูกทำลาย กลายเป็นที่ว่างเปล่า ด้วยอำนาจของแสนยานุภาพของกองทัพ บาบิโลน จึงนำกองทัพโดย กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ นอกจาก ยูดาห์แล้ว พระองค์ยังได้ยกกองทัพบุกตีประเทศต่างๆ ลงอย่างราบคาบ ไม่ว่ากองทัพพระองค์จะ ไปทางไหน ก็ได้ชัยชนะถึงที่นั้น ความรวดเร็วในการรบ เหมือนกับสิงโต คิดปีก ดังที่ ท่าน เยเรมีย์ ได้ทำนายไว้ว่า “ดูเถิด ผู้หนึ่ง โอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่ โมอับ” เยเรมีย์ 48:40. ในที่สุดประเทศโมอับในเวลานั้นก็ตกอยู่ใต้อำนาจของ อาณาจักร บาบิโลน ตามคำทำนาย “นี่แน่ ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้น และ โอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมัน ออกสู้กับ โยธธาห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดม ในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องกลอดลูก” เยเรมีย์ 49:22. และมีคำทำนายอีกในข้อ 28 กล่าวว่า “เกี่ยวกับเรื่องเผ่า เคนาร์

และราชอาณาจักร ฮาไซร์ ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่ง บาบิโลน โจมตีได้นั้น”

กษัตริย์ เนบูกัดเนสซาร์ ได้ขยายอำนาจอย่างรวดเร็ว สมกับคำพยากรณ์ ของดาเนียลที่กล่าวไว้ว่า ถึงโตมีปีกนกอินทรี อาณาจักรบาบิโลน เรื่องอำนาจอยู่ในระหว่าง กค ศ. 605-539.

แต่ต่อมาเมื่อกษัตริย์ เนบูกัดเนสซาร์ ตื่นพระชนม์แล้ว กษัตริย์องค์ต่อๆมาก็อ่อนแอลง ไม่มีการออกรบ เพื่อขยายราชอาณาจักรอีกต่อไป เหมือนกับชนปีกของสิงห์ (ในนิมิต) ถูกถอนออกไปจนหมด และถูกบังคับให้ยืนสองเท้า เหมือนคน และมอบใจมนุษย์ให้แก่มัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในรัชสมัยของกษัตริย์ เบลซซซาร์ ผู้อ่อนแอ หัวใจสิงห์ไม่ได้เหลืออยู่ในกษัตริย์พระองค์นี้เลย คงเหลืออยู่แค่จิตใจของมนุษย์ ผู้เต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง อวดตัว แสวงหาแต่ความสนุกสนาน มัวเมาอยู่กับการเสพสุข สุรานารี และซี้ซลาด กลัวตาย นี่แหละคือจิตใจของมนุษย์ ในที่สุดราชอาณาจักร บาบิโลน ที่เกรียงไกร ถึงการล่มสลาย ตกอยู่ใต้อำนาจของราชอาณาจักร มิโค-เปอร์เซีย ตามที่ได้บันทึกไว้ในพระธรรม ดาเนียล บทที่ 5

สัตว์ตัวที่ 2 หมิวใหญ่ เมื่ออาณาจักร บาบิโลน ล่มสลายลง ในปี กค ศ. 539 ราชอาณาจักร มิโค-เปอร์เซีย ก็ได้ครอบครองโลก ต่อจาก บาบิโลน พระคัมภีร์ได้กล่าวดังนี้ “และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่ง เป็นตัวที่สองเหมือนหมิว มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครง สามซี่ อยู่ในปากของมัน มีเสียงบอกมันว่า จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากมาย” ดาเนียล 7:5. ราชอาณาจักรนี้เรื่องอำนาจอยู่ในระหว่างปี กค ศ. 539-331.

ราชอาณาจักร มิโค - เปอร์เซีย ในเวลานั้น มีประชากรประกอบด้วยชนสองเผ่าที่อยู่ร่วมกัน มีสายสัมพันธ์เชื่อมโยงต่อกันจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ แต่ศูนย์กลางการปกครองไม่เท่ากัน ฝ่ายเปอร์เซีย มีอำนาจมากกว่า จึงเป็นฝ่ายปกครองประเทศ ตรงกับนิมิตที่ท่าน ดาเนียล ได้รับ จึงเห็นว่าหมิวขึ้นตะแคงอยู่ข้างหนึ่ง ส่วนกระดูกซี่โครง สาม ซี่ที่อยู่ในปากหมิวตัวนั้น หมายถึง มีอยู่ถึง ตาม อาณาจักร ที่อยู่ภายใต้การปกครองของ เปอร์เซีย ในเวลานั้น คือ

- 1 อาณาจักร บาบิโลน
- 2 อาณาจักร ลิเดีย
- 3 อาณาจักร อียิปต์

จะเห็นได้ว่านิมิตที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ ดาเนียล นั้น ได้รับการพิสูจน์จากประวัติศาสตร์สากล ที่ได้บันทึกไว้ภายหลัง ถูกต้องและตรงกันทุกประการ เพราะในการบันทึกของประวัติศาสตร์สากล กล่าวไว้ว่า ภายหลังจากอาณาจักร บาบิโลนแล้ว ราชอาณาจักร มิโค - เปอร์เซีย ก็ขึ้นมาปกครองโลกต่อมา จึงเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทรงไว้ซึ่ง อำนาจและฤทธานุภาพ ทรงควบคุมชะตากรรมของโลก ตลอดไปถึงมนุษย์ทั้งมวล

สัตว์ตัวที่ 3 เหมือน เสือดาว “นี่แน่ะ สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือน เสือดาว ภายหลังของมันมีปีกนก ตีปีก สัตว์ตัวนี้มีหัว สี่ หัว และเขาได้มอบราชอาณาจักร ไว้ให้แก่มัน” ดาเนียล 7:6. สัตว์ตัวนี้

ได้แก่อาณาจักรที่สาม ที่เกิดขึ้น ความที่ประวัติศาสตร์ของโลกได้บันทึกไว้ว่า ต่อจากอาณาจักร มิโค-เปอร์เซีย แล้วก็เป็นอาณาจักรกรีก ที่เข้ามาเป็นมหาอำนาจปกครองโลกต่อมา กษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ มหาราช ได้ยกกองทัพกรีก เข้าโจมตี กองทัพเปอร์เซีย จนกระทั่ง สาม ครั้ง ครั้งแรกที่ แกรนนิคัส ในปี ก ค ศ. 334. ครั้งที่ สอง มีชัยชนะต่อเปอร์เซีย ที่ อีสตุคัส ในปี ก ค ศ. 333 และครั้งที่ สาม เป็นการสู้รบที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาดคือ สงครามที่ อาร์เบลตา ในปี ก ค ศ. 331 เมื่อโจมตี เปอร์เซีย ไว้ในอำนาจแล้ว อะเล็กซานเดอร์ ได้ทำการขยายอาณาเขต บุกลงเข้าโจมตีประเทศต่างๆ ตะลุยมารวมทางทิศตะวันออก เข้ายึดครองประเทศอินเดียมาจนถึงแม่น้ำสินธุ จึงหยุดลงแค่นั้น การรบของกองทัพกรีก ได้เป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ซึ่งตรงกับในนิมิตที่ท่าน ดาเนียล ได้เห็นว่า มีปีกนกสี่ปีก ขยับบนหลังเสือดาว กษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ ได้ใช้กองทัพม้าเป็นหลักในการรบ จึงบุกลงโจมตีข้าศึกได้อย่างรวดเร็ว สามารถครอบครองโลกได้ภายในเก้าปีเท่านั้น การรบได้สิ้นสุดลง กษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ มีจุดมุ่งหมายที่จะตั้งกรุง บาบิโลนให้เป็นเมืองหลวงของราชอาณาจักรกรีก ต่อไป

เหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปอย่างที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ เพราะในปี ก ค ศ. 323 กษัตริย์พระองค์นี้ได้ล้มป่วยลง และได้สิ้นพระชนม์ภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่มีรัชทายาทสืบราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะทรงมีพระราชโอรสอยู่พระองค์หนึ่งก็ตาม เพราะยังเป็นแค่ทารกน้อยที่ไม่รู้เดียงสา ราชอาณาจักรกรีก รุ่งเรืองปกครองโลกอยู่ในระหว่างปี ก ค ศ. 331- 168 กษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ มีแม่ทัพที่เข้มแข็งในการรบอยู่ถึงสี่คน ราชอาณาจักรมีความสงบสุขอยู่ช่วงระยะเวลาอันสั้น ในปี ก ค ศ. 301 แม่ทัพทั้งสี่คน ได้แบ่งแยกราชอาณาจักรกรีก ออกเป็นสี่ส่วน และได้เข้าครอบครองกันคนละส่วนดังนี้คือ

- 1 แม่ทัพ คาสซานเดอร์ ได้ครองดินแดน มาซิโดเนีย และ กรีก (ด้านตะวันตก)
 - 2 แม่ทัพ ลายซิมาซัส ได้ครองแคว้น เทรส และ บางส่วนของเอเชียไมเนอร์ ภาคเหนือ
 - 3 แม่ทัพ เซลเลอร์คัส ครองอาณาเขตทางภาคตะวันออก ซีเรีย และ ปาเลสไตน์
 - 4 แม่ทัพ พะโคเดมมี ครองทางภาคใต้ มีอาระเบีย อียิปต์ และ ปาเลสไตน์ บางส่วน
- การแบ่งแยกอาณาจักรกรีก ออกเป็นสี่ส่วนนี้ ตรงกับที่ท่าน ดาเนียล ได้เห็นในนิมิต คือ ได้เห็น เสือดาวตัวนี้มีสี่หัว และในเวลาต่อมา แม่ทัพทั้งสี่คนก็ได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็น กษัตริย์ ปกครองประเทศเป็นเอกราช ไม่ขึ้นต่อกันและกันอีกต่อไป

สัปดาห์ที่ 4 สัปดาห์ที่นำกลัว ท่าน ดาเนียล ได้บรรยายนิมิตที่ท่านได้เห็นต่อไปนี้ว่า “ ต่อจากนี้ไป ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน ดูเถิด สัปดาห์ที่สี่ มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัว และ แข็งแรงยิ่งนัก มันมีพินเหล็กหมักมันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระทุ้งสิ่งที่เหล็กกินนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ก่อนมัน และมีเขาสืบเขา” ดาเนียล 7:7.

สัปดาห์ที่สี่ นี้ ได้แก่อาณาจักรโรมัน กองทัพโรมันได้บุกลงทำลายอาณาจักรกรีก ลงราบคาบ ในปี ก ค ศ. 168 จากการสู้รบที่ ไพคินา อาณาจักรโรมันเป็นอาณาจักรที่น่าเกรงขามและ

แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลกยุคนั้น ทั้ง ยุโรป และ ตะวันออกกลาง ตลอดถึง อียิปต์ ลิเบีย ภาคเหนือของทวีป อาฟริกา ส่วนตกอยู่ใต้อำนาจการปกครอง ของอาณาจักร โรมัน ทั้งสิ้น กองทัพ โรมัน ได้ชื่อว่าเป็นกองทัพที่โหดเหี้ยมทารุณมากที่สุด อาณาจักรนี้ครอบครอง โลกอยู่มาจนถึง 644 ปี คือตั้งแต่ปี ค ศ. 168 เรื่อยมาจนถึงปี ค ศ.476. เมื่อปี ค ศ. 1 พระเยซูทรงเสด็จมาบังเกิด เพื่อไถ่มนุษย์ ให้หลุดพ้นจากความบาปที่ เมือง เบธเลเฮม ใกล้ๆ กับกรุง เยรูซาเล็ม ในประเทศ ยูดาห์ ดินแดนเหล่านี้ล้วนตกอยู่ใต้การปกครองของ โรมัน ทั้งสิ้น รัฐบาลโรมได้แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ส่วนๆ และได้ส่ง ข้าหลวงใหญ่ มาปกครอง ในสมัยเมื่อพระคริสต์ทรงกำลังกระทำพระราชกิจของพระองค์ ในมณฑล ยูดาห์ จนกระทั่งถูกจับ และ ถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น รัฐบาล โรมัน ได้ส่ง ปีลาต มาเป็นข้าหลวงใหญ่ปกครอง ทหาร โรมัน และพวกปุโรหิตได้ไปจับพระเยซู มาก้าวโทษฟ้องพระองค์ก่อนหน้าปีลาต และ ปีลาต ผู้นี้ก็ได้อัดดินให้เขาตรึงพระคริสต์บนไม้กางเขน

เขาสิบเขาของสัตว์ตัวที่ 4 ทูตสวรรค์ได้กล่าวแก่ คาเนียลว่า “ ส่วนเขาสิบเขานั้นมาจากอาณาจักรนี้ จะมีกษัตริย์ สิบพระองค์เกิดขึ้น” คาเนียล 7:24.

ในเวลา ที่ โรมัน กำลังเรื่องอำนาจอยู่นั้น ในปี ค ศ. 330 เมื่อกษัตริย์ คอนสแตนติน แห่งราชอาณาจักรโรมัน ได้ย้ายเมืองหลวงจาก กรุง โรม ไปไว้ที่กรุง คอนสแตนติโนเปิล ซึ่งตั้งอยู่ทาง ด้านตะวันออกของอาณาจักรโรมัน ความล่มสลายก็เริ่มก่อตัวขึ้น ในโรมัน ตะวันตก และโรมัน ทางภาคเหนือ คือ ยุโรป ในเวลานี้ ชนเผ่า เยอรมัน และ ชนเผ่าป่าเถื่อน หลายพวก ได้เข้าโจมตี อาณาจักร โรมัน ตลอดระยะเวลา 100 ปี ทำให้โรมัน อ่อนแอลง จนไม่อาจเรียกได้ว่าเป็น มหาอำนาจอีกต่อไป ในปี ค ศ. 476 ชนเผ่า เยอรมัน ได้รับชนะ พระเจ้า ออกัสติอุส ซึ่งเป็นพระ จักรพรรดิ องค์สุดท้ายของอาณาจักร โรมัน ชนเผ่าต่างๆ ได้ประกาศตัวเป็นอิสระไม่ยอมขึ้นกับ โรมัน อีกต่อไป ได้แยกออกมาถึง สิบ อาณาจักร (สิบประเทศ) คือ.

- 1 ชนเผ่า อัลลามันนี คือประเทศ เยอรมันนี
- 2 ชนเผ่า ฟรังค์ “ ฝรั่งเศส
- 3 ชนเผ่า เบอร์กันเดียน “ สวิตเซอร์แลนด์
- 4 ชนเผ่า ซูวิส “ โปรตุเกศ
- 5 เผ่า แองโกลแซกซอนส์ “ อังกฤษ
- 6 เผ่า วิติกอดส์ “ สเปนญ
- 7 เผ่า ลอมบาร์ดส์ “ อิตาลี
- 8 เผ่า วัลดอน “
- 9 เผ่า ออสโตรกอทส์ “
- 10 เผ่า เฮอรัลดี “

**DIFFERENT
FROM THE
OTHER HORNS**
v 24

**A LOOK
MORE STOUT
THAN HIS
FELLOWS**
v 20

**UPROOTED
THREE
KINGDOMS**
v 8, 20, 24

**SPOKE
GREAT WORDS
AGAINST THE
MOST HIGH**
v 25

**AFTER
THE TEN
HORNS**
v 24

**WORE
OUT THE
SAINTS OF THE
MOST HIGH**
v 25

**AMONG
THE TEN
HORNS**
v 8

**THOUGHT
TO CHANGE
TIMES AND
LAWS**
v 25

**AROSE
OUT OF
THE FOURTH
BEAST**
v 7, 8

**REIGNED
FOR A TIME,
TIMES, AND THE
DIVIDING
OF TIME**
v 25

THE "LITTLE HORN"

ดังนั้น “เขาของสัตว์ สิบเขานั้น ได้แก่จะมีกษัตริย์ สิบองค์เกิดขึ้น” จากข้อความตามนิมิตที่
คาเนียล ใ้รับนั้น ก็เกิดขึ้นสมจริงใน 1,000 ปี ต่อมา

เขาที่ สิบเอ็ด (เขาเล็ก) “ดูเถิดมีอีกเขาเล็กงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรก สาม
เขา ได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และ ดูเถิดในเขานั้นมีคาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่อง
ใหญ่โต” คาเนียล 7:8.

เขาที่สิบเอ็ด ที่งอกขึ้นมาภายหลังเขานั้น หมายถึงอาณาจักรที่ สิบเอ็ด และ เป็นเหตุทำให้
สามอาณาจักร ที่มีอยู่ก่อนถูกทำลาย ตามที่ทูตสวรรค์ได้อธิบายให้ คาเนียล ฟังว่า “และมีกษัตริย์
อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสีย สาม องค์
ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายต่อองค์พระผู้สูงสุด และจะทำให้วิสุทธรชน ขององค์ผู้สูงสุดนั้น อิดหน่า
ระอาใจ (ในพระคัมภีร์ ฉบับเก่ากล่าวไว้ว่า “ และจะเบียดเบียนข่มเหงเหล่าผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าผู้สูง
สุดนั้น”) และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระ และ ธรรมเนียมปฏิบัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ใน
มือของท่าน ตลอด หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ แต่ผู้พิพากษาที่จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์ และจะ
ทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญ และ ทำลายเสียให้สิ้นสุด” คาเนียล
7:24-26. คำพยากรณ์เกี่ยวกับเขาเล็กนี้ บ่งชี้ชัดถึงระบบ การปกครองของ สันตะปาปา หรือ
คริสตจักร โรมันคาทอลิก ระบบของสันตะปาปา เกิดขึ้นในดินแดนของอาณาจักรโรมัน “ที่ว่า
องค์นี้แตกต่างจากองค์ก่อนๆ” หมายความว่า ตามธรรมเนียมของกษัตริย์โดยทั่วไป เมื่อกษัตริย์ผู้
ครองราช ได้สิ้นพระชนม์ลง กษัตริย์พระองค์ใหม่ ที่จะขึ้นมาครองราชแทน จะต้องเกิดขึ้นโดย
การสืบสันตติวงศ์ คือกษัตริย์พระองค์ใหม่จะต้องมาจากเชื้อสายของกษัตริย์พระองค์ก่อน เช่นจะ
สถาปนา ราชโอรส ขึ้นครองราชแทน และการปกครองประเทศก็จะเป็นไปในลักษณะ การปก
ครองอยู่ในฝ่ายการเมืองเท่านั้น

แต่สำหรับเขาจิวเล็กที่เกิดขึ้นมาทีหลังนี้ เป็นการปกครองทางด้าน ศาสนา เมื่อ
สันตะปาปา สิ้นพระชนม์ ก็จะมีการสถาปนา สันตะปาปา องค์ใหม่ขึ้นมาแทน โดยการเลือกตั้ง
และการปกครองของสันตะปาปา ในเวลานั้น มีอำนาจครอบคลุมทั้งฝ่ายศาสนา และรวมเอาฝ่าย
การเมืองเข้าด้วยกัน ในสมัย ยุโรป ยุคกลางนั้น สันตะปาปา มีอำนาจเหนือกษัตริย์ ทุกพระองค์
เป็นการรวมอำนาจของรัฐ และ คริสตจักร เข้าด้วยกัน องค์พระสันตะปาปามีอำนาจสูงสุดที่จะบง
การให้กษัตริย์ทั้งหลายอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์

สามราชอาณาจักร ถูกทำลาย ตามภาพในนิมิตที่ คาเนียล ได้เห็น “เขาเล็กนี้ได้ชะสามเขาที่
มีอยู่ก่อน ให้หลุดออกไปทั้งราก” จากคำอธิบายของทูตสวรรค์กล่าวว่า “องค์นี้จะโค่นสามกษัตริย์
ลง” กล่าวคือ เมื่อ สันตะปาปา ผู้เป็นประมุขของ คริสตจักร สมัยนั้น ได้รับการยกย่องให้มีสิทธิ
อำนาจเท่าเทียมกษัตริย์ และกษัตริย์ ทั้งหลายใน ยุโรป ยอมรับพระ โอวาท และ คำสั่งสอนของ พระ
สันตะปาปา และมีความเชื่อว่า พระสันตะปาปา มีอำนาจที่จะทำให้มนุษย์ทุกคนขึ้นสวรรค์ หรือ

ตกลงไปสู่นรก ก็ได้ ดังนั้นทุกคนจึงมีความเกรงกลัว และ ปฏิบัติตามคำสั่งของ สันตะปาปา แม้
 คายก็จะเข้าไปอยู่ในสวรรค์ แต่มีอยู่สามอาณาจักรไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสันตะปาปา ปฏิเสธคำ
 สั่งสอนของสันตะปาปา เรียกว่าไม่ยอมก้มหัวให้

ดังนั้น สันตะปาปา ได้ประกาศว่าบาตร สามอาณาจักร และ ให้ถือเป็นพวกนอกรีต จึงได้
 สั่งให้พระเจ้าจักรพรรดิ จัสดิเนียน มหาราช แห่งราชอาณาจักร โรมัน ยกกองทัพ โดยการนำของแม่ทัพ
 เมลิซารีอัส เข้าโจมตี อาณาจักร เฮอรัลดี ทำลายลงอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ. 493. และต่อมาในปี ค.ศ.
 534. ได้ยกกองทัพเข้าทำลาย อาณาจักร วัลดอน ลงอย่างราบคาบ จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 538. อาณา
 จักร ออสโตรกอส ก็ถูกทำลายลง จนทุกวันนี้ ไม่มีชื่อของสามอาณาจักรนี้ อยู่ในแผนที่โลกอีก
 เลย สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เป็นไปตามนิมิตที่ท่าน คาเนียล ได้รับจากพระเจ้าทุกประการ

สันตะปาปา พุคกั้วร้าว ต่อสู้พระเจ้า “ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของศัตรูสูงสุด และจะให้วิสุทธิ
 ชนของผู้สูงสุดนั้น (ถูกกดขี่ข่มเหง) อิศหนาระฮาใจ” คาเนียล 7:25.

สันตะปาปา ได้พูดจากั้วร้าวต่อสู้พระเจ้าผู้สูงสุด โดยยกตัวเองเท่าเทียมพระเจ้า โดยให้
 มนุษย์ทุกคนเรียกท่านว่า “ บิดา ” หรือคุณพ่อ (Father) หรือ ปาปา Pa Pa คำว่า สันตะปาปา นั้นก็
 คือการยกตัวขึ้น เป็นพระบิดาของมวลมนุษยชาตินั่นเอง ทุกวันนี้คนไทยทุกคนเรียกพระนักบวช
 ในคณะนิกาย โรมันคาทอลิก ว่า “ คุณพ่อ ” บาทหลวง

สันตะปาปา ลีโอที่ 13 ได้ประกาศว่า “ เราเป็นผู้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมดของพระเจ้า ”
 ประกาศ ณ วันที่ 20 มิถุนายน 1894. นอกจากนี้สันตะปาปา และนักบวชทั้งหลายที่เรียกตัวเองว่า
 “คุณพ่อ” ยังประกาศว่า ตนสามารถยกบาปโทษให้แก่มนุษย์ ทุกคนที่ทำความผิดบาปได้ ซึ่งเป็น
 การยกตนขึ้นแย้งสิทธิอำนาจของพระเจ้า มีพระเจ้าองค์เดียวในสวรรค์ เท่านั้นที่จะยกบาปโทษให้
 แก่มนุษย์ด้วยพระองค์เอง พระคัมภีร์กล่าวว่า “ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ
 และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และ จะทรงชำระเราให้พ้นจาก อธรรมทั้งสิ้น ”
 1 ยอห์น 1:9. พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้ยกบาปโทษ ให้แก่มนุษย์ได้พระองค์เดียวเท่านั้น มนุษย์ผู้
 เกิดขึ้นมาภายใต้ธรรมชาติของความบาป หากกระทำไม่ได้ไม่ นี่แหละคือการยกตนขึ้นต่อสู้พระเจ้า
 และ กั้วร้าวต่อองค์ผู้สูงสุด

การกดขี่ข่มเหงเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า ตามประวัติศาสตร์อันยาวนานของคริสตจักร
 สันตะปาปา ได้ยกตนขึ้นต่อสู้พระเจ้า และ ต่อสู้เหล่าประชากรผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ ต่อสู้กับ
 คริสตจักร ที่แท้จริงของพระเจ้า ทั่วทั้ง ยุโรป สมัยกลาง ตลอดระยะเวลา 1260 ปี ผู้สัจย์ชื่อของ
 พระเจ้า ที่ถูก คริสตจักร โรมันคาทอลิก ตราหน้าว่าเป็นพวกนอกรีต ถูกฆ่า ถูกทรมาน มากกว่า
 ห้าสิบล้านคน ในเวลาที่สันตะปาปา ครองอำนาจสูงสุด ทั้งทางด้าน ศาสนาจักร และ อาณาจักร
 คนเหล่านี้ถูกทรมาน ทุกรูปแบบเท่าที่มนุษย์จะสรรหามากระทำ จนต้องหลบหนี เร่ร่อน ไปอาศัย
 อยู่ตามป่าเขา อยู่ในถ้ำ ใต้ภูเขาสูง เพื่อจะหนีภัยให้พ้นจากอำนาจของ สันตะปาปา

สันตะปาปา อินโนเซนต์ ที่ 3 ทรงประกาศว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งสอนของคริสตจักร เรียกว่าเป็นคนนอกรีต คนนอกรีตผิดกฎหมาย เป็นอาชญากรร้ายที่สุด ร้ายกว่าการคิดบฏต่อกษัตริย์ เพราะเป็นกบฏต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ฉะนั้น ควรลงโทษให้หนัก ยิ่งกว่าอาชญากรรมอื่นๆทั้งสิ้น (จาก หนังสือประทีปส่องโลก หน้า 145-147.)

นักศาสนศาสตร์ ผู้มีชื่อเสียง ของคริสตจักร โรมันคาทอลิก ชื่อ โชมัสอาควิลาส (ค.ศ.1224-1274.) ตอบคำถามเกี่ยวกับพวกนอกรีต เขากล่าวว่า “ ถ้าพวกปลอมเงิน และ พวกคนชั่วร้ายต้องถูกลงโทษถึงตายด้วยอำนาจของรัฐ และการขับไล่พวกนอกรีตออกจากศาสนจักร และได้รับโทษถึงตายจึงมีเหตุผลสมควร”

สันตะปาปา มีอำนาจเหนือกษัตริย์ ในปี ค.ศ. 1077. พระเจ้าเฮนรี ที่ 4 กษัตริย์ประเทศเยอรมันนี้ แย้งข้อต่อสันตะปาปา เกรโกรี่ที่ 7 เลยถูกประกาศว่าบาตร ในประกาศ ประกาศว่า “ให้ชาวเยอรมันทั้งปวง ปลดพระเจ้า เฮนรีที่ 4 ออกจากบัลลังก์ ให้เลือกกษัตริย์องค์ใหม่ แทนพระเจ้าเฮนรี ในที่สุดพระเจ้าเฮนรี ต้องรีบเสด็จมากรุงโรม เพื่อขอขมา สันตะปาปา เกรโกรี่ ที่ 7 ลงโทษโดยปล่อยให้ พระเจ้าเฮนรียืนตากหิมะที่กำลั้งคอกอยู่ ด้วยพระบาทเปล่าเป็นเวลา 3 วัน ในวันที่ 4 จึงให้คลานขึ้นบันไดเข้าเฝ้าองค์สันตะปาปา เพื่อสารภาพผิด เมื่อกษัตริย์ สารภาพผิดแล้ว ก็ทรงโปรดยกการคว่ำบาตร ให้กลับไปครองราชบัลลังก์ตามเดิม

กษัตริย์ต้องยอมแพ้ต่อพระสังฆราชองค์สันตะปาปา ในทุกกรณี พระเจ้าเฟรเดอริค แห่งเยอรมัน ถึงกับก้มลงจูบเท้าของสันตะปาปา และสาบานว่าจะนับถือ พระสันตะปาปา เหมือนบิดา พระเจ้า จอห์น แลคแลนด์ แห่งอังกฤษ ต้องยอมส่งตัวให้แก่ สันตะปาปา (จากประวัติศาสตร์สากล เล่ม 2 ของหลวงวิจิตวาทการ หน้า 103-107.)

พระสันตะปาปา อินโนเซนต์ ที่ 3 ทรงประกาศว่า “อำนาจของคริสตจักรเหมือนพระอาทิตย์ อำนาจของกษัตริย์เหมือนพระจันทร์ ซึ่งได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ กษัตริย์ทรงครอบครองอาณาจักร ของพระองค์เท่านั้น แต่ท่านเปโตร (สันตะปาปา) ปกครองทั่วโลก (จากหนังสือประทีปส่องโลก หน้า 133-134.)

สันตะปาปา เปลี่ยนพระบัญญัติ 10 ประการของพระเจ้า “และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดา วาระ และธรรมเนียม” คาเนียล 7:25. พระสันตะปาปา ได้เปลี่ยนแปลงพระบัญญัติของพระเจ้าถึงสองข้อด้วยกัน

ข้อแรก พระสันตะปาปา (โป๊ป) เป็นผู้เปลี่ยนแปลงวันสะบาโตของพระเจ้า จากวันที่เจ็ด (วันเสาร์) มาเป็นวันที่ 1 (วันอาทิตย์) และได้ตั้งตนเองเป็นผู้แทนพระเจ้า (จากปทานุกรมของ เฟอร์รารีส เกี่ยวกับศาสนา)

ในหนังสือ “The convert's , Catechism of Catholic Doctrine” หน้า 50 ของปีเตอร์ เยอรมัน London 1934 ได้รับอนุมัติจากสำนักวาติกัน 25 มกราคม 1910 กล่าวว่า

“ พวกเรานมัสการในวันอาทิตย์ แทนวันเสาร์ เพราะว่า จากมลของการประชุมสภาแห่ง ลาโอติเซีย ในปี ค.ศ. 336. คริสตจักร โรมันคาทอลิก ได้เปลี่ยนวันนมัสการ จากวันเสาร์ มาเป็นวันอาทิตย์ “

ข้อที่สอง พระสันตะปาปาแห่งกรุงโรมได้ยกเลิก พระบัญญัติสิบ ประการ ข้อที่ 2 ของพระเจ้า ที่กล่าวว่า “อย่าทำรูปเคารพสำหรับคน” หิ้งไป และเพื่อจะให้ครบ 10 ข้อห้ามเดิม จึงแบ่งพระบัญญัติข้อที่ 10 ออกเป็นสองข้อ คือ “เจ้าทั้งหลายอย่าโลกภรรยาของเพื่อนบ้าน” เป็นพระบัญญัติข้อที่เก้า และ “เจ้าทั้งหลายอย่าโลก ทรัพย์สิ่งของ ของเพื่อนบ้าน” เป็นข้อที่สิบ. ต่อมาสันตะปาปา ได้สนับสนุน ให้สร้างรูปเคารพขึ้น เช่นรูปพระเยซูถูกตรึงกางเขน รูปแม่พระมารีย์อาร์ และรูปนักบุญต่างๆ ขึ้นมาจนกราบไหว้ เช่นเดียวกับศาสนาอื่นๆ ในลัทธิเคิร์ช

พระเยซู ทรงตรัสว่า “ วันสะบาโต (วันที่ 7 วันเสาร์) นั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย” หรือพูดอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต มาระโก 2:27-28. เมื่อวันสะบาโตเป็นของพระเจ้า มนุษย์จึงไม่มีสิทธิ์ ที่จะเปลี่ยนวันของพระเจ้าได้.

พระจักรพรรดิ คอนสแตนติน แห่งราชอาณาจักร โรมัน ทรงรับเอา คริสต์ ศาสนา เป็นศาสนาประจำชาติ อีกศาสนาหนึ่ง คำนั้น ศาสนา คริสต์ จึงมีสิทธิ์เสรีภาพเท่าเทียมกับศาสนาอื่นๆ ที่มีการกราบไหว้กันอยู่ในอาณาจักร โรมัน ในเวลานั้น พระจักรพรรดิทรงสนับสนุนให้ผู้นำคริสตจักร รับสมณะศักดิ์ เป็นพระเหมือนกับศาสนาอื่น มียศลดหลั่นกันลงไปตามลำดับ สูงสุดเรียกว่า พระมหาสังฆราช หรือ องค์สันตะปาปา ต่อมาก็เป็นพระ คาดีเน็ล และพระนักบวชต่างๆ เป็นต้น พวกผู้นำศาสนาจึงมีความสุขสบาย ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกจับไป ฆ่า ไปทรมาน เหมือนเมื่อก่อน นอกจากนี้ยังได้รับเงินอุดหนุน จากพระจักรพรรดิ เป็นอันมาก มีความสุขอยู่ดีกินดีกันทั่วหน้า

เพื่อเป็นการตอบสนอง การอยู่ดีกินดี ไม่ถูกเบียดเบียนข่มเหง สันตะปาปา ได้ลดตัวลง ประนีประนอม นำเอาประเพณีธรรมเนียม รวมทั้งวันนมัสการของพวกลัทธิเคิร์ช คือ วันอาทิตย์ เข้ามาปฏิบัติในคริสตจักร เพราะ จักรพรรดิ คอนสแตนติน ยังกราบไหว้พระเจ้าแห่งดวงอาทิตย์อยู่ เป็นการนับถือ สอง ศาสนา คบคู่กันไป ด้วยเหตุนี้จึงเป็นแรงจูงใจให้ สันตะปาปา คิดเปลี่ยนแปลงวันนมัสการพระเจ้า จากวันเสาร์ มาเป็นวันอาทิตย์ และการกราบไหว้รูปเคารพ ก็เกิดขึ้นในคริสตจักรพร้อมๆ กันในช่วงนี้เอง (จากหนังสือ ประทีปส่องโลก หน้า 58-61. ของนอร์แมน เอฟ แลงฟอร์ด)

การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นไปอย่างช้าๆ แบบค่อยเป็นค่อยไป จากวันเสาร์ มาเป็นวันอาทิตย์ ในระหว่าง ปี ค.ศ. 330 ถึง ปี ค.ศ. 538. ยังมีการผ่อนปรนให้มีการนมัสการ วันหนึ่งวัน ได้ก็ ได้ คำนั้นคริสเตียนมีวันนมัสการสองวัน แต่พอล่วงเข้าปี ค.ศ. 538 สันตะปาปา ได้ออกกฎเหล็ก ประกาศให้คริสเตียนทุกคนถือรักษา วันอาทิตย์เป็นวันสะบาโต ถ้าคนใดยังถือวันที่เจ็ด วันเสาร์อยู่ ก็ให้ถือว่าพวกนั้นเป็นพวกนอกรีต พวกนอกรีตจะต้องมีโทษถึงตาย นับแต่วันออกประกาศเป็นต้นมา วันอาทิตย์ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นวันของลัทธิเคิร์ช ได้เข้ามาตั้งอยู่ในคริสตจักรอย่างถาวร จนทุกวันนี้

คามนิมิตที่ท่าน คาเนียล ได้รับจากพระเจ้า หุสสวรรค์ ได้กล่าวว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะต้อง มีอยู่ต่อไป จนกระทั่งถึงวันพิพากษาที่พระเจ้าจะทรง พิพากษาลงโทษให้เขาพิณาศไป

ระยะเวลาแห่งการทรมาน “ วิสุทธิชนทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ (ในพระคัมภีร์ฉบับเดิมกล่าวว่า “ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอด สามปีครึ่ง”) คาเนียล 7:25. ระยะเวลาที่ไม่มีอะไรแตกต่างกัน เป็นแค่เพียงตัวอักษรเท่านั้นที่แตกต่าง ระยะเวลาหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ เมื่อรวมกันแล้วก็คือ สามปีครึ่งนั่นเอง การคำนวณ เวลาในพระคัมภีร์ หนึ่งวัน เท่ากับ หนึ่งปี ให้ดูใน กันดารวิถี 14:34. และ เอเสเคียล 4:6. เหล่านี้เป็นคำพยากรณ์ของพระเจ้าที่กล่าวโทษพวกอิสราเอล จึงถือว่าคำพยากรณ์ทุกคำในพระคัมภีร์ เกี่ยวกับเวลาจะเป็นไปตามความหมายนี้. ในปฏิทินยิว 1 ปี = 360 วัน ถ้า 3 ปี ครึ่ง จึงเท่ากับ 1260 วัน ในคำพยากรณ์ 1 วัน = 1 ปี ดังนั้น 1260 วัน จึงเป็น 1260 ปี พระเจ้าทรงเป็นผู้ชี้ให้เห็นว่า การทรมานคริสเตียนการกดขี่ข่มเหง ที่พวกคริสเตียนทนจำกันเอง เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 538 ตลอดระยะเวลา 1260 ปี จึงสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798. ครบกำหนด สามปีครึ่งพอดี.

การพิพากษาของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าเสด็จกลับมาพระองค์จะทรงพิพากษาเขา สัตว์ตัวนี้คือ เขาเล็ก ซึ่งเป็นเขาที่ 11 ที่ กดขี่ข่มเหงทรมาน ประชากรของพระเจ้าดังที่ได้กล่าวว่า “ แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์ และจะนำเอาราชอาณาจักรของท่าน ไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญ และ ทำลายเสีย ให้สิ้นสุด และ แผ่นดินกับราชอาณาจักร และ ความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาแผ่นดินภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้ให้แก่ ชุมนุมนแห่งสิทธิชนของพระองค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้ จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้น จะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่านเหล่านั้น”

คาเนียล 7:26-28.

.....

TIME OF CHRIST

PAPACY RISES TO POWER

A.D.

538

1260 DAYS (YEARS)

PAPAL SUPREMACY

OUR DAY

PAPACY WOUNDED

A.D.

1798

PIUS VI IMPRISONED BY NAPOLEON

DAN. 7:25... A TIME, TIMES, AND THE DIVIDING OF TIME

DAN. 12:7... A TIME, TIMES, AND AN HALF

REV. 11:2... FORTY AND TWO MONTHS

REV. 11:3... TWELVE HUNDRED AND SIXTY DAYS

REV. 12:6... TWELVE HUNDRED AND SIXTY DAYS

REV. 12:14... A TIME, AND TIMES, AND HALF A TIME

REV. 13:5... FORTY AND TWO MONTHS

ระยะเวลา 1260 ปี ใน คานีเยล บทที่ เจ็ด

อำนาจ ของเขา เล็ก พระเจ้าทรงทราบคือว่า จะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต ซึ่งเป็นภัยใหญ่หลวงนัก สำหรับคริสตชนในยุคสุดท้าย ประชากรของพระเจ้า ได้รับความทุกข์ทรมาน ถึงตาย เป็นอันมาก พระองค์ทรงกล่าวไว้ล่วงหน้า ก่อนเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นถึง กว่า หนึ่งพัน ปี นิมิตใน คานีเยล 7:23-26. พระเจ้าทรงเปิดเผยให้ คานีเยล รู้แค่เพียงบางส่วนว่า สัตว์ตัวที่สี่ จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก เป็นสัตว์ที่ร้ายมาก เขาของสัตว์ สิบ เขา นั้น ได้แก่ กษัตริย์ สิบองค์ ที่จะเกิดขึ้นกับอาณาจักรนี้ และเขาเด็กที่เกิดขึ้นมาภายหลัง มีความเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดคุยได้นั้น คือกษัตริย์อีกองค์หนึ่งจะเกิดขึ้นมา และ จะ โคน ตาม กษัตริย์ลงเสีย องค์นี้จะพูดก้าวร้าวต่อพระเจ้า ทั้งจะข่มเหงเหล่าผู้บริสุทธิของพระเจ้า ทั้งจะเปลี่ยนเวลา และ บทบัญญัติของพระเจ้า การกดขี่ข่มเหงจะมีอยู่ตลอด สามปีครึ่ง (หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ)

แล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษ กษัตริย์องค์นี้ เขาทำลายให้พินาศไป ท่าน คานีเยล ได้รับรู้แค่เพียงเท่านี้ แต่ท่านต้องการรู้ละเอียดยิ่งกว่านี้ พระเจ้าจึงทรงตรัสกับ คานีเยล ว่า “ คานีเยล เอ๋ย จงอ่านหนังสือ และประทับตราเก็บไว้ จนถึงวาระสุดท้าย” คานีเยล 12:4,9.

พระเจ้าทรงทราบแล้วว่ากว่าจะถึงเวลานั้น ยังอีกนาน จึงได้ห้าม คานีเยลไว้ เรื่องระยะเวลา 1260 ปีนี้ พระเจ้าได้ทรงตรัสไว้ในพระธรรมคานีเยลเพียง สองครั้งเท่านั้น คือบทที่ 7:25. และ บทที่ 12:7. ระยะเวลา สามปีครึ่งในคำพยากรณ์นั้น 1 วัน = 1 ปี ใน พระธรรม กันคารวิติ 14:33-34. กล่าวว่า “ สี่สิบวันเท่ากับสี่สิบปี” และใน พระธรรม เอเสเคียล 4:6. กล่าวว่า “ เราได้ตั้งวันละปีๆแก่ท่าน”

ปฏิทินอิว เวลานั้น หนึ่งเดือน เท่ากับ 30 วัน หนึ่งปี เท่ากับ 360 วัน ถ้าสามปีครึ่งตามคำพยากรณ์ ก็จะเท่ากับ 1260 วัน หรือ 1260 ปีตามความหมายในคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ พระเจ้าได้ทรงกล่าวล่วงหน้าไว้เป็นเวลา กว่าหนึ่งพันปี พระองค์ทรงทราบว่าความทุกข์ทรมานจะเกิดขึ้นแก่ประชากรของพระองค์ ตลอดระยะเวลา 1260 ปี

ต่อมาภายหลัง คานีเยล กาลเวลาล่วงเลยไปอีกเกือบ 700 ปี พระเจ้าทรงทราบว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว จึงทรงประทานให้ท่านอัครสาวก ขอห็น ได้รับนิมิตอีกและได้บันทึกลงไว้ในพระธรรมวิวรณ์ เพื่อจะได้เปิดเผยออกมาให้รู้ พระเจ้าทรงกล่าวถึงเหตุการณ์นี้ไว้ ถึง 5 ครั้ง ในรูปของรหัสต่างเช่น.

- วิวรณ์ 11:2. กล่าวว่า “ ตลอดสี่สิบสองเดือน”
- วิวรณ์ 11:3. กล่าวว่า “ ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน”
- วิวรณ์ 12:6. กล่าวว่า “ ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน”

- วิวรณ์ 12:14 กล่าวว่า “ชั่ววาระหนึ่ง และ สองวาระ และครึ่งวาระ”
- วิวรณ์ 13:5. กล่าวว่า “ตลอดสี่สิบสองเดือน”

รหัสต่างๆ เมื่อถูกถอดออกมาแล้ว มีความหมายคือ 1260 วัน หรือ 1260 ปีนั่นเอง

เหตุการณ์ที่เป็นจริง ในระยะเวลา 1260 ปี. “องค์นี้จะพูดคำกล่าวร้ายต่อองค์ผู้สูงสุด และจะ
ให้สิทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อิดหนาระอาใจ (จะเยียดเบียนข่มเหงเหล่าผู้บริสุทธิของพระเจ้าผู้สูงสุดนั้น) ทั้งจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรด้าวาระ และ ธรรมเนียมปฏิบัติ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของ
ท่าน ตลอด หนึ่งวาระ สองวาระ กับ ครึ่งวาระ” คาเนียล 7:25.

การประกาศพระกิตติคุณในยุคแรกนั้นนำโดย พวกอัครสาวก ศาสนาคริสต์ ได้เผยแพร่
ไปทั่วภาคพื้น ตะวันออกกลาง และยุโรป ท่านอัครสาวก เปโตร และ ท่านเปาโล ได้นำพระกิตติ
คุณเข้าไปเผยแพร่ในกรุงโรม เมืองหลวงของราชอาณาจักร โรมัน ศาสนาของพระเจ้าได้เจริญรุ่ง
เรืองขึ้นเป็นลำดับ แม้ว่าจะถูกกดขี่ข่มเหงกั้นกั้นจากพวกนอกศาสนา และ พวกยิว ก็หาได้
หยุดยั้งการประกาศพระกิตติคุณได้ไม่ ความหัวเมืองใหญ่ๆ ได้มีการจัดตั้งคริสตจักรขึ้นเป็นปีกแผ่น
แต่การข่มเหงกวาดล้างศาสนาคริสต์ก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง พระจักรพรรดิ หลายองค์ ของอาณาจักรโรมัน ได้ทำการกวาดล้างคริสเตียนอย่างหนัก ตลอดเวลา 300 ปีแรก แต่คริสเตียนก็เพิ่มมากขึ้นทุกวัน

จนถึง ค.ศ. 312. พระจักรพรรดิ คอนสแตนติน ขึ้นปกครองอาณาจักรโรมัน ต่อจาก
จักรพรรดิ เก็ลเรียด ขอมโหด คอนสแตนติน ได้เห็นนิมิตบนท้องฟ้า เป็นแสงสว่างรูปกางเขน มี
ถ้อยคำจารึกไว้ด้วยว่า “ ด้วยเครื่องหมายนี้จึงได้ชัยชนะ ” นั่นเป็นสัญญาณหนุนกำลังใจให้
จักรพรรดิ คอนสแตนตินเป็นอันมาก พอเห็นนิมิตแล้วในวันรุ่งขึ้น คอนสแตนตินก็ได้ชัยชนะต่อ
ศัตรูจริงๆ จักรพรรดิอื่นๆ ทรงพากเพียรทำให้อาณาจักรเข้มแข็งโดยการทำลายคริสตจักร แต่พล
เมืองเศษหนึ่งส่วนยี่สิบในสมัยนั้น นับถือคริสตศาสนา และมีจำนวนมากเกินที่จะประทัดประหาร
ได้หมด นอกจากนี้คริสตจักรได้วิวัฒนาการขึ้นทุกที แม้จะประสบความทุกข์ทรมานได้ไม่เสื่อม
โทรม จักรพรรดิ ไดโคลิเทียนถึงกับตรัสว่า “ ความจริงแล้วคริสตชนรู้ลึกยิบตีที่ที่จะตาย ” และผู้
นำคริสต์ ท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า “ โลกहितของท่านผู้พลีชีวิต เพื่อศาสนาเป็นเมล็ดพืชของคริสตจักร ”
นับแต่นั้นมา จักรพรรดิคอนสแตนติน ได้ให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา คริสเตียนไม่ได้ถูกกดขี่
ข่มเหงอีกต่อไป และคริสตจักรยังได้รับภาษี บางส่วนจากกษัตริย์ มีศักดิ์ศรี เท่าเทียมกัน กับ
นักบวชในศาสนาเทพเจ้าอื่นๆอีกด้วย กษัตริย์ ได้ทรงแต่งตั้งให้พวกผู้นำคริสตจักรทั้งหลาย มีข
ศักดิ์เป็นพระ เช่นพระมหาสังฆราช (สมเด็จพระสันตะปาปา) พระราชาคณะ พระคาถิเนล พระ
บาทหลวง และนักบวชอื่นๆอีก หลายตำแหน่งลดหลั่นกันไป

ตลอดสมัยของพระเจ้าคอนสแตนติน แห่งราชอาณาจักร โรมัน พระสังฆราชในกรุงโรมมี
ศักดิ์ เป็นเพียงสมภารวัดรูปหนึ่งเท่านั้น และเป็นเหมือนข้าราชการคนหนึ่งของพระเจ้าคอนสแตน
ติน ถ้าหากมีการเลือกตั้ง พระสังฆราชองค์ใหม่ขึ้นแทนพระสังฆราชองค์เก่าที่สิ้นชีพไปแล้ว

THE TEN COMMANDMENTS AS ORIGINALLY GIVEN BY GOD (Exodus 20 : 3-17)

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X

Thou shalt have no other gods before Me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth : thou shalt not bow down thyself to them, nor serve them : for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate Me; and keep showing mercy unto thousands of them that love Me, and keep My commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain: for the Lord will not hold him guiltless that taketh His name in vain.

Remember the Sabbath day, to keep it holy. Six days shalt thou labour, and do all thy work: but the seventh day is the Sabbath of the Lord thy God : in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy manservant, nor thy maidservant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates: for in six days the Lord made heaven and earth, the sea, and all that in them is, and rested the seventh day : wherefore the Lord blessed the Sabbath day, and hallowed it.

Honour thy father and thy mother: that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery.

Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbour.

Thou shalt not covet thy neighbour's house, thou shalt not covet thy neighbour's wife, nor his manservant, nor his maidservant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbour's.

THE TEN COMMANDMENTS *AS COMMONLY ABBREVIATED IN ROMAN CATHOLIC CATECHISMS

"He shall think himself able to change times and laws."
Daniel 7:25 (Douay Version.)

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X

I am the Lord thy God. Thou shalt not have strange gods before Me.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain.

Remember thou keep holy the Sabbath day.

Honour thy father and thy mother.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery.

Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbour.

Thou shalt not covet thy neighbour's wife.

Thou shalt not covet thy neighbour's goods

*Such as Keenan's and Geiermann's in English. The two vernacular catechisms here quoted and many more like them, bear the imprimatur of bishops of the Church and are used for teaching the laity.

ก็จะต้องได้รับอนุมัติจากพระราชาก็ครั้งหนึ่ง จึงจะได้รับการแต่งตั้งเป็นสังฆราชได้

ลูถึงสมัยของพระราชา เปเปิล เลอ เบริป ซึ่งเป็นกษัตริย์ องค์กรแรก ที่ได้ยกดินแดนที่ตีได้ ให้เป็นธรรมีสงฆ์อย่างสิทธิขาด ในเวลานี้เอง ที่พระสังฆราชมีตำแหน่งเทียบเท่าพระเจ้าแผ่นดิน คือ ได้ปกครองดินแดน และ ประชาชนที่อยู่ในเขตแดนแห่งนั้น ทรงเก็บช่วยสาอากรได้เอง ไม่ขึ้นกับ กษัตริย์อีกต่อไป ในเวลานั้น คริสตจักรเป็นเหมือนรัฐบาลหนึ่ง มีพระสังฆราช ทรงดำรงตำแหน่ง เทียบเท่ากับพระราชาราช มีเมืองหลวง ตั้งอยู่ในกรุงโรม ตรงจุดที่เรียกว่า นครวาติกัน พระสังฆราชของคัสตปะปาปา ได้ประกาศว่า พระวิหารที่กรุงโรมนั้น นักบุญ เปโตร ผู้เป็นอัครสาวก ของพระเยซู เป็นผู้มาสร้างไว้ ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงครัดก่อนสิ้นพระชนม์ว่า “ท่านคือเปโตร บนศิลานี้ เราจะตั้งคริสตจักรของเราไว้” เมื่อท่านเปโตร ได้ตั้ง คริสตจักรขึ้นในกรุงโรม สันตะปาปาทุกพระองค์ ก็ถือได้ว่า คนเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจาก เปโตร จึงนับว่าสูงศักดิ์กว่าพระนักบวชในเมืองอื่นๆ

ยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงพระบัญญัติ พระบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกลบหลู่ เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ โดย พระเจ้าคอนแสตนติน ได้ทรงสร้างราชธานีขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นการ ประคับเกียรคดียิ่งใหญ่ของพระองค์ ทรงพระราชทานนามเมืองนี้ว่า “กรุงคอนแสตนติโนเปิล”

ในใจกลางของพระนครแห่งใหม่นี้มีโบสถ์คริสต์ศาสนา สูงตระหง่าน ดูสง่างาม ทรงหล่อ รูปของพระเยซูคริสต์ ประดับประดาด้วยเพชรนิลจินดา และพระสันตะปาปา ก็เห็นชอบด้วย การสร้างรูปเคารพจึงได้แพร่หลายออกไป ต่อจากนั้น พระสันตะปาปายัง ได้สร้างรูปแม่พระ มารีย่า และ รูปนักบุญต่างๆ ขึ้นอีกมากขึ้นกราบไหว้ เหมือนกับคนนอกศาสนาที่กราบไหว้รูปเคารพ เทพเจ้าของพวกเขา

พระบัญญัติข้อที่ 2 ถูกลบออกจากพระบัญญัติ 10 ประการ ในปี ค.ศ. 321. จักรพรรดิ คอนแสตนติน ได้ออกกฎหมาย ประกาศว่า ในวันคืนสัปดาห์ วันอาทิตย์ ให้ถือเป็นวันหยุดราชการ ให้ทุกคนหยุดพักผ่อน เว้นจากการทำงานหรือธุรกิจใดๆ ยกเว้น “ไม่บังคับผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์เท่านั้น” แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 336. พระสันตะปาปา ได้ทรงเรียกประชุมสภาคริสตจักร แห่งลาโอเดเชีย ออกหมายประกาศว่า “ให้คริสตชนทุกคน หยุดจากการทำงานทุกอย่างในวันอาทิตย์ และ ให้ถือเป็นวันนมัสการพระเจ้า ใครที่ไม่ยอมปฏิบัติตาม ให้ถือว่าเป็นพวกนอกรีต” นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้ที่ซัดแย้งและไม่ยอมทำตามหมายประกาศของคริสตจักร มักจะถูกลงโทษเป็นครั้งคราว

จนกระทั่งถึง สมัยของพระเจ้าจักรพรรดิ จัสติเนียนมหาราช ในปี ค.ศ. 538. ได้ออกพระราชกฤษฎีกา แต่งตั้งพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม เป็นพระประมุขสูงสุดของคริสตศาสนา ตอนนี้องค์ที่อำนาจของสันตะปาปาพุ่งขึ้นถึงจุดสุดยอด ได้ทรงเรียกประชุมสภาคริสตจักรโรมันคาทอลิก ที่วราซอาณาจักร และได้นำเอากฎหมายวันอาทิตย์ออกมาชำระระเบียบใหม่

ตั้งห้ามไม่ให้คริสเตียนทุกคนทำงานในวันอาทิตย์ และ ให้ถือเป็นวันนมัสการแทนวันที่เจ็ด (วันเสาร์) หากผู้ใดขัดขืนให้ถือว่าผู้นั้นเป็นพวกนอกกริก จะถูกปราบปรามลงโทษอย่างรุนแรง

สืบเนื่องจากการประชุมในครั้งนี้ ภายในคริสตจักรก็เกิดการแตกแยกขึ้นในด้านความคิด จากคริสตจักรทั้งหลายอย่างรุนแรง มีทั้งเห็นด้วย กับผู้ที่ไม่เห็นด้วย สำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็ถูกสันตะปาปาแห่งโรม ประกาศ บัพพชาชนิยกรรม (คว่ำบาตร) ถูกขับออกจาก คริสตจักร และ ถูกครหาหน้าว่าเป็นพวกนอกกริก การกวาดล้างพวกนอกกริก เป็นไปอย่างรุนแรงถึงตาย

เริ่มต้นระยะเวลา 1260 ปี การเริ่มต้นของระยะเวลา 1260 ปี จึงเป็นการเริ่มต้นในปี ค.ศ. 538. เป็นต้นไป เป็นเรื่องที่น่าอึ้งและน่าสลดใจมาก สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับ คริสเตียน ผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ที่จะต้องมารับทุกข์ทรมานถึงขนาดนี้ จากน้ำมือของคริสเตียนด้วยกันเอง

ในกรุงโรม ท่านอัครทูต เปาโล ถูกตัดศีรษะในปี ค.ศ. 64 และในเวลาต่อมาท่านอัครทูต เปโตร ก็ถูกคัดสินให้ประหารชีวิต ด้วยการตรึงบนไม้กางเขน แต่ให้กลับเอาศีรษะซึ่งลงดิน ท่านได้ตายไปพร้อมกับ คริสเตียนอีกเป็นอันมาก คือน้ำมือของ จักรพรรดิ เนโร แห่งราชอาณาจักรโรมัน และการกดขี่ข่มเหงคริสเตียนนั้นยืดยาวต่อไปนานถึง 247 ปี. จึงยุติลง มีคริสเตียนถูกฆ่าตายมากมายหลายล้านคน มันเป็นผลงานของ พวก กษัตริย์ นอกศาสนาในลัทธิเดียดรณี จนกระทั่งถึงปี ค.ศ.312 เมื่อ พระจักรพรรดิ คอนสแตนติน ได้ยอมรับเอาศาสนา คริสเตียน เป็นศาสนาประจำชาติ โรมัน การเข่นฆ่าคริสตชนจึงหยุดลง

แต่ความสงบสุขก็มีอยู่ในช่วงระยะเวลาอันสั้น ในปี ค.ศ. 538 สันตะปาปา แห่งคริสตจักรโรมันคาทอลิก กลับมีคำสั่งให้ไล่ล่าฆ่าคริสเตียนด้วยกันเอง โดยถือว่าผู้ที่ขัดขืนไม่ปฏิบัติตาม กฎข้อบังคับของ พระสันตะปาปา ให้ถือว่าเป็นพวกนอกกริก

ชาดาน ได้ย้ายฐานที่มั่นในการทำลายล้างพลไพร่ผู้บริสุทธิของพระเจ้า จากพวกกษัตริย์นอกศาสนา ให้เข้ามาตั้งลงในคริสตจักรแล้วหรือนี่ การทำร้ายคริสเตียนด้วยกันยิ่งหนัก และรุนแรงมากขึ้นกว่าแต่ก่อนเสียอีก สันตะปาปา อินโนเซนต์ที่ 3 ออกประกาศว่า "ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งสอนของคริสตจักร (โรมันคาทอลิก) ให้ถือว่าเป็นคนนอกกริก คนนอกกริกผิดกฎหมาย เป็นอาชญากรที่ร้ายแรงที่สุด ร้ายกว่าการคิดกบฏต่อกษัตริย์ เพราะเป็นกบฏต่อพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ ฉะนั้นควรลงโทษให้หนักยิ่งกว่า อาชญากรรมอื่นๆทั้งสิ้น"

พระสันตะปาปา ได้ส่งสาร ไปถึงกษัตริย์ทุกประเทศทั่วทวีปยุโรป ให้กำจัดพวกนอกกริกให้สิ้นซาก ทางด้านทิศใต้ของประเทศฝรั่งเศส มีพวกนอกกริกอาศัยอยู่มาก สันตะปาปา ได้เรียกทหารที่จะไปรบในสงครามครูเสด (สงครามศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างคริสเตียนกับมุสลิม) ให้หันกลับมาฆ่าฟันคริสเตียนนอกกริกแทน โดยสัญญา และ อวยพรให้ว่า ถ้ารอดชีวิตมาก็จะได้รับบำเหน็จรางวัล เป็นไร่นา สวน ถ้าตายก็จะได้ไปสวรรค์ บรรดาชายฉกรรจ์ผู้นิยมความโหดร้าย ก็มีความยินดีออกไปรบฆ่าฟันพวกนอกกริก โดยได้รับพรจากสันตะปาปา ตลอดระยะเวลา 1260 ปี. คือเริ่มจาก ค.ศ.538. มาจนถึงปี ค.ศ. 1798. มีคนถูกทรมานถูกฆ่ามากกว่า 50 ล้านคน

คำพยากรณ์ในนิมิตของท่านคาเนียล เกี่ยวกับระยะเวลา 1260 ปี (สามปีครึ่ง) ได้สิ้นสุดลง ในปี ค.ศ. 1798 ซึ่งเป็นเวลาที่ กษัตริย์ นโปเลียนมหาราช ทรงปกครองราชอาณาจักร ฝรั่งเศส พระองค์ทรงบัญชาให้แม่ทัพ เบติแอร์ ยกกองทัพไปจับสันตะปาปา ปิอุสที่ 6 นำมาขังไว้ในคุกฝรั่งเศส ที่กรุงปารีส และได้ทรงสิ้นพระชนม์ในปีต่อมา ดังนั้นอำนาจแห่งการเข่นฆ่า พวกคริสเตียน จึงได้สิ้นสุดลง บัลลังก์ของสันตะปาปาว่างลง จนถึงปี ค.ศ. 1800 จึงได้มีการสถาปนาสันตะปาปา ขึ้นมาอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีอำนาจที่จะตั้งฆ่าคน ได้ดังแต่ก่อนมา

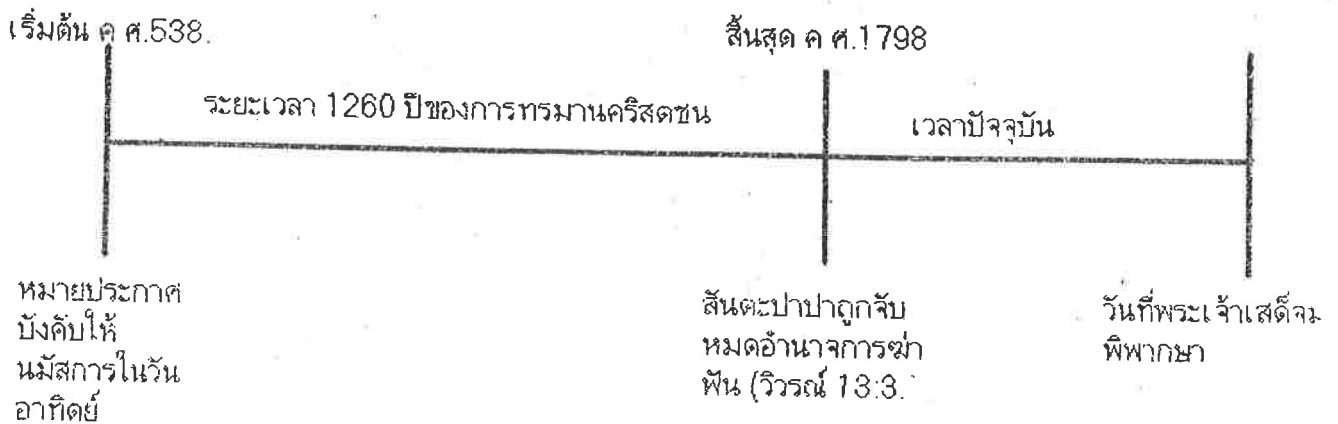
เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ตรงกับคำพยากรณ์ ในพระธรรมวิวรณ์ 13:3. ที่กล่าวว่า “และข้าพเจ้าได้เห็นหัวๆหนึ่ง ดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้น รักษาหายแล้ว คนทั้งโลกได้ติดตามสัตว์ร้ายนั้น ไปด้วยความอัศจรรย์ใจ”

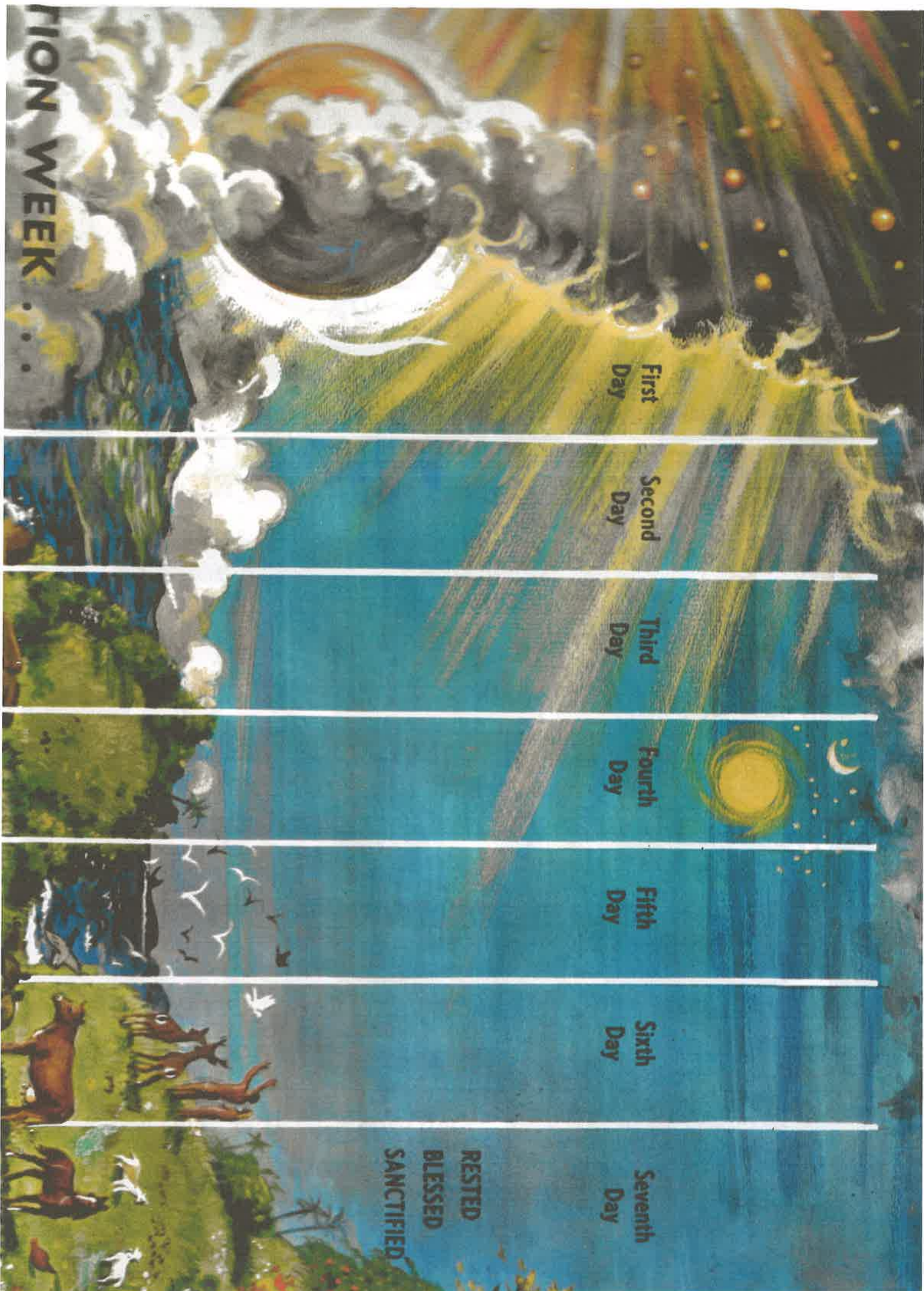
พระราชอาณาจักรนินครี อีกไม่นานระบบสันตะปาปา ก็จะถูกยกเลิกไปอย่างสิ้นเชิง ดังที่คำพยากรณ์ได้กล่าวต่อไปว่า “แต่ภายหลังผู้พิพากษา ก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์ และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะเผาผลาญ และทำลายเสียให้สิ้นสุด” คาเนียล 7:26.

เมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับพระราชอาณาจักรที่จะดำรงอยู่ชั่วนินครี ทุกคนที่ได้รับการทนทุกข์ทรมานด้วยออกพระนามของพระองค์จะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น และจะมีความสุขอยู่กับพระองค์เป็นนิรันดร์ พระคัมภีร์กล่าวว่า “และแผ่นดินกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาแผ่นดินภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชน ขององค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านั้น จะเป็นแผ่นดินนินครี” คาเนียล 7:27.

คำพยากรณ์ได้จบลงด้วยคำมั่นสัญญาว่า แผ่นดินขององค์พระคริสต์ ได้กำลังใกล้เข้ามาแต่เอี่ยมแล้ว เหล่าผู้ขอบรรรมของพระเจ้า จะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระองค์อย่างอบอุ่นใจ

แผนภูมิ การเริ่มต้น และ สิ้นสุดของระยะเวลา 1260. ปี

ION WEEK . . .

**First
Day**

**Second
Day**

**Third
Day**

**Fourth
Day**

**Fifth
Day**

**Sixth
Day**

**Seventh
Day**

**RESTED
BLESSD
SANCTIFIED**

CREATION WEEK

HE RESTED
HE BLESSED
HE SANCTIFIED

GODS
HOLY
SABBATH

7TH
DAY

6TH
DAY

5TH
DAY

4TH
DAY

3RD
DAY

2ND
DAY

1ST
DAY

ซาตานทำสงครามกับพระบัญญัติ 10 ประการ เมื่อซาตานตั้งตัวเป็นศัตรูต่อพระเจ้าแล้ว มันก็พยายามทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระเจ้า พระบัญญัติ 10 ประการเป็นกฎหมายสูงสุด ที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ในมหาจักรวาล เพื่อให้เกิดความสงบสุข และ ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ในการปกครองของพระองค์ เมื่อซาตานทำสงครามกับพระเจ้า วิวรณ์ 12:7-9,17. ซาตานได้ล่อลวงมนุษย์ให้ตกอยู่ใต้อำนาจของมัน และได้ใช้โลกนี้เป็นฐานที่มันต่อสู้กับพระเจ้า มันพยายามเปลี่ยนกฎหมาย พระบัญญัติ 10 ประการของพระเจ้า เป็นสิ่งแรก มันได้ตั้งเครื่องหมายประจำตัวของมันขึ้นคือ วันที่หนึ่งของสัปดาห์ (วันอาทิตย์) เพื่อให้มนุษย์กราบไหว้ แทนวันที่เจ็ด (วันเสาร์) ซึ่งเป็นเครื่องหมายของพระเจ้า กับมนุษย์เพื่อเป็นการระลึกถึงฤทธานุภาพในการทรงสร้างโลกของพระเจ้า ปฐมกาล 2:1-3. อพยพ 20:8-11. 31:17.

สำหรับวันที่ หนึ่งวันอาทิตย์นั้น ซาตานได้ใช้สัญลักษณ์ประจำตัวของมัน เพื่อเป็นการสรรเสริญตัวของมันเอง ชื่อของซาตานที่พระเจ้าทรงเรียกนั้นคือ ลูซิเฟอร์ (“ดาวประกายกลางวัน โอรสแห่งพระอรุณ” หมายถึง ดวงอาทิตย์ อิตยาห์ 14:12-15.) ซาตานได้ใช้ดวงอาทิตย์เป็นสัญลักษณ์ ประจำตัวของมัน (เครื่องหมายของสัตว์ร้าย) ดังนั้น วันที่เจ็ด วันเสาร์ เป็นเครื่องหมายของพระเจ้า และ วันที่หนึ่ง วันอาทิตย์ เป็นเครื่องหมายของสัตว์ร้าย มนุษย์ได้กราบไหว้พระเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ มาตั้งแต่ยุคแรกแห่งประวัติศาสตร์ของโลก อาณาจักร อียิปต์ อัสซีเรีย บาบิโลน มิโค-เปอร์เซีย กรีก โรมัน เหล่านี้ล้วนแล้วแต่นมัสการกราบไหว้เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ทั้งสิ้น และ วันที่ใช้นมัสการก็ถือเอาวันอาทิตย์ วันคืนสัปดาห์

ในเวลานั้นอาณาจักร โรมันยังอยู่ในลัทธิเคียรติ กราบไหว้เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ ได้ใช้วันอาทิตย์เป็นวันนมัสการพระเจ้าของเขา และวันอาทิตย์ถือเป็นวันหยุดพักผ่อนของประชาชนตลอดมา จนกระทั่ง ปี ค.ศ. 336. พระสันตะปาปา ได้เรียกประชุมสภาคริสตจักร แห่ง ลาโอดิเซีย ออกกฎหมายบังคับในคริสตจักร ประกาศให้ คริสเตียนทุกคน หยุดทำงานทุกอย่างในวันอาทิตย์ และ ให้ถือเป็นวันนมัสการพระเจ้าแทนวันเสาร์

วันอาทิตย์วันที่หนึ่งของสัปดาห์ ได้เข้ามาสู่คริสตจักร แทนที่วันสะบาโตวันที่เจ็ดของพระเจ้าตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา ซาตานได้ทำลายพระบัญญัติข้อที่สี่ของพระเจ้าเปลี่ยนวันสะบาโตของพระเจ้าจากวันเสาร์มาเป็นวันอาทิตย์แล้ว ก้าวต่อไปซาตานได้ทำลายพระบัญญัติข้อที่สองของพระเจ้าทิ้งไป โดยการนำเอารูปเคารพเข้ามากราบไหว้ในคริสตจักร รูปพระเยซู รูปแม่พระ รูปนักบุญต่างๆ ได้ถูกสร้างขึ้นกราบไหว้แทนพระเจ้า การเชื่อ โศคลางของขลัง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของพวกเขา นอกศาสนาในลัทธิเคียรติ ได้แฝงตัวเข้าสู่คริสตจักร โดยผู้นำคริสตจักรเอง เป็นผู้นำเข้ามา

พระเจ้าทรงหวังไยประชากรของพระองค์ ทรงเตือนไว้ล่วงหน้าก่อนเหตุการณ์จริงจะเกิดขึ้นถึง 1000 ปี พระองค์ทรงตรัสกับ คาเนียล ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า

“องค์นี้จะพูดคำกล่าวร้ายต่อองค์พระผู้สูงสุด และ จะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อิศนา
ระอาใจ (กดขี่ข่มเหง) และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาศาสนา และ ธรรมเนียมปฏิบัติ และ เขาทั้งหลายจะ
ถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครั้งวาระ” (ดาเนียล 7:25.)

พระธรรมดาเนียลบทที่ 7 จึงเป็นคำพยากรณ์บอกเหตุการณ์ ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า เกี่ยวกับ
การขับเคี่ยวระหว่าง ซาตานและพรรคพวกของมัน คอผู้กับพระเจ้า และ ประชากรของพระองค์

.....

แผนภูมิ การเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกัน และ ต่างกัน ในพระธรรม ดาเนียล

บทที่ สอง. กับ ดาเนียล บทที่ เจ็ด

ดาเนียล บทที่ 2		ดาเนียล บทที่ 7	
สัญลักษณ์	ความหมาย	สัญลักษณ์	ความหมาย
1 ศีรษะทองคำ บทที่ 2:37,38.	อาณาจักร นาบิโลน	สิงห์ใหญ่ บทที่ 7:4	อาณาจักร นาบิโลน
2 อกและแขน บทที่ 2:39.	อาณาจักร เปอร์เซีย	หมีใหญ่ บทที่ 7:5.	อาณาจักร เปอร์เซีย
3 ท้อง - โคนขา บทที่ 2:39.	อาณาจักร กรีก	เสือดาว หัว บทที่ 7:6	อาณาจักร กรีก
4 ขาเหล็ก บทที่ 2:40.	อาณาจักร โรมัน	สัตว์ร้าย บทที่ 7:7,19,23.	อาณาจักร โรมัน
5 หัว และ นิ้วหัว บทที่ 2:41-43	สิบอาณาจักร ในยุโรป	เขาสิบเขา บท 7:7,8,24,25.	สิบอาณาจักร ในยุโรป
6 ก้อนหินใหญ่ บท 2:34,35,44.	อาณาจักร ของพระเจ้า	เขาลึก มีปาก บท 7:8,24,25.	อาณาจักร สันตะปาปา
เด็อนให้เตรียมพร้อมเพื่อรอรับอาณาจักรของพระเจ้า		พระเจ้าเสด็จมาเพื่อทำลายระบบสันตะปาปาให้หมดไป	

พระธรรม คาเนียล

บทที่ 8

นิมิตเรื่อง แกะตัวผู้ และ แพะตัวผู้

คำนำ เป็นเรื่องทีกล่าวถึง คริสต์ศาสนา เทียมเท็จ คำพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงกล่าวเตือนประชากรของพระองค์ ไว้ในพระคัมภีร์ว่าจะเกิดมีขบวนการ หรือองค์กรต่อต้านพระกิตติคุณ และพระราชกิจของพระคริสต์ โดยพระกิตติคุณเองก็ได้กล่าวถึงขบวนการนี้ ซึ่งได้ทำนายไว้ในหลายลักษณะต่างๆกันเช่น “เป็นวิญญานที่ ทรมศ ต่อพระคริสต์” 1 ยอห์น 4:3. “ มารนอกกฎหมาย” “ ลูกแห่งความพินาศ” 2 เรสะ โลกิกา 2:3-4. “ และที่หน้าผากของผู้หญิงนั้น มีชื่อเขียนไว้เป็นคำลึกลับว่า เมืองบาบิโลนใหญ่ เป็นแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และเป็นสิ่งของทั้งปวง ที่นำออกจากแห่งแผ่นดินโลก” วิวรรณ์ 17:5 ภายใต้ชื่อเหล่านี้ คำพยากรณ์ได้ชี้ให้เราเห็นอำนาจชั่วร้ายเท่านั้น โดยมีได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นเลย ในพระธรรมคาเนียล บทที่ 8 ได้กล่าวถึงอำนาจที่ทรมศต่อพระคริสต์ โดยเริ่มต้นดังต่อไปนี้.

ราชอาณาจักร เปอร์เซีย “ในปีที่สามแห่งรัชกาลของกษัตริย์ เมลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้า คาเนียล ภายหลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น และในนิมิตนั้นความที่ข้าพเจ้าได้เห็น ปรากฏว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่ สุสา เมืองป้อม ที่อยู่ ณ แขวงเมือง เอลาม และข้าพเจ้าก็ได้เห็นนิมิตว่า ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่แม่น้ำ อุลัย ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่ง ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกขึ้นมาทีหลัง ข้าพเจ้าเห็น แกะ ผู้นั้น ขวิด ไปทางทิศตะวันตก และ ทางเหนือ และ ทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ มันทำตามใจชอบของมัน และก็พองตัวขึ้น คาเนียล 8:1-4.

คำพยากรณ์ในตอนนี้คิดว่าท่านผู้อ่านคงจะไม่สับสน เกี่ยวกับสัญลักษณ์ของอำนาจสัตว์ตัวนี้ เพราะทูตสวรรค์ กาเบรียล ได้อธิบายให้ทราบแล้วว่า “ เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดีย และคน เปอร์เซีย” คาเนียล 8:20.

ดังนั้นแกะผู้ตัวนี้จึงหมายถึง อาณาจักร มิโค - เปอร์เซีย เขาทั้งสองนั้น หมายถึงมีคนสองเชื้อชาติ ที่อาศัยอยู่ด้วยกันรวมเป็นประเทศเดียวกัน คือชนชาติ มีเดีย ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือชนชาติ เปอร์เซีย เขาข้างหนึ่งสูงกว่าเขาค้านหนึ่ง หมายถึงจุดอำนาจการปกครองไม่เท่ากัน ขณะนั้นชนกลุ่ม เปอร์เซีย ได้ปกครองอาณาจักรนี้อยู่

ที่เห็นว่า แกะนี้ได้ขวิดไปในทิศต่างๆ นั้น หมายถึงอำนาจการปกครองและการครอบครองของอาณาจักรนี้ได้ขยายออกไป กว้างไกล จากบาบิโลน ไปจนถึง เอธิโอเปีย ครอบงวม ทั้งบาบิโลน อียิปต์ ลิเดีย กรีก ทั้งหมด ในเวลานั้นไม่มีอาณาจักรใดกล้าต่อสู้กับ กองทัพมิโค - เปอร์เซียได้ จึงเป็นมหาอำนาจครอบครองโลกแต่ผู้เดียว.

ราชอาณาจักร กรีก มีอะไรที่ คาเนียลได้เห็นในนิมิตอีก ท่านกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้ากำลัง ครีกรองอยู่ ดูเถิดมีแพะผู้เฒ่าคนหนึ่งมาจากทิศตะวันตก มันเหาะข้ามพื้นพิภพมา ไม่แตะต้องพื้น ดินเลย และ แพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง มันเข้ามาหาแกะผู้ที่มีสองเขา ซึ่ง ข้าพเจ้าได้เห็นมันยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้น ด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและ เข้าชนแกะ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะ ผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหยียบแกะผู้ลงที่ดิน และ เหยียบย่ำเสีย ไม่มีใครช่วยแกะตัวนั้นให้ หันอำนาจของมันได้ แพะตัวผู้นั้นก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรงเขาใหญ่ของมันก็หัก มี เขาเด่นอีกสี่เขาออกขึ้นแทนที่ มันหันไปทางทิศของลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์” คาเนียล 8:5-8.

ในนิมิตนี้ก็เช่นกัน ทูตสวรรค์ กาเบรียล ได้อธิบายว่า “แพะตัวผู้ผู้นั้นคือ ราชาแห่ง เฮเลน (กรีก) เขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก ส่วนเขาที่หักและมีอีกสี่เขาออกขึ้นมาแทน นั้น คืออาณาจักรสี่ อาณาจักรจะเกิดขึ้น จากประชาราชาดนั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขมรานั้น” คาเนียล 8:21-22. แพะตัวผู้หมายถึงอาณาจักร กรีก เขาใหญ่ที่อยู่ระหว่างตานั้น หมายถึงกษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ มหาราช ผู้ยิ่งใหญ่ ได้ยกกองทัพอันเกรียงไกร บุกเข้ามาทำสงครามกับ เปอร์เซีย ได้มีชัยต่อ เปอร์เซีย ถึง สามครั้ง จนเข้ายึดครองอาณาจักรเปอร์เซียได้ทั้งสิ้น ยังได้ยกกองทัพรุก กืบหน้าขยายอาณาเขต จนถึง อินเดีย อินเดียตกในการยึดครองของอาณาจักร กรีก อยู่ระยะหนึ่ง เมื่อกษัตริย์ อะเล็กซานเดอร์ ยกกองทัพกลับจากอินเดีย ไปพักอยู่ในกรุง บาบิโลน ไม่นานก็ล้มป่วย ลง อย่างรวดเร็ว เพียงสิบเอ็ดวันเท่านั้นก็ สิ้นพระชนม์ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์นั้น พระองค์มีอายุ เพียง 32 พรรษาเท่านั้น นับว่ายังหนุ่มแน่นอยู่มาก เท่ากับเขาใหญ่ของแพะที่ขึ้นอยู่ระหว่างตาได้ หักไป แต่ในนิมิตได้พบว่า มีอีกสี่เขาเกิดขึ้นมาแทนที่

หมายความว่า อาณาจักร กรีก ได้ถูกแบ่งแยกออกเป็นสี่ส่วน โดยแม่ทัพสี่คนของ อะเล็ก ซานเดอร์ ตรงกับนิมิตที่คาเนียลได้เห็น ดังนี้คือ ส่วนที่

- 1 แม่ทัพ คัสซานเดอร์ ได้ปกครอง อาณาจักร กรีก ทางทิศตะวันตก
- 2 แม่ทัพ ลายซิมบาสต ได้ปกครองทางทิศเหนือ ส่วนที่เรียกว่า อาเซียไมเนอร์
- 3 แม่ทัพ เซลเลอคัส ได้ปกครอง ซีเรีย และ บาบิโลน ด้านตะวันออก
- 4 แม่ทัพ พะ โดเลมมี ได้ปกครองอาณาจักร ทางทิศใต้ คือ อียิปต์ ปาเลสติน บางส่วน

ภายหลังแม่ทัพทั้งสี่ ได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์ ปกครองในอาณาจักรของตนเอง และยัง กระทำสงครามต่อกันตลอดมา จนถึงวันล่มสลายไปในที่สุด

เขาที่ 5 (เขาจิ๋ว) อาณาจักร โรมัน, ศาสนาเทียมเท็จ, และ สันตะปาปา.

ยังมีอยู่อาณาจักรหนึ่งที่แสดงให้เห็นในคำพยากรณ์บทนี้ “และมีเขาเล็กๆอีกเขาหนึ่งงอก ออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านั้น ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน มันหันไปทางทิศใต้ ทางทิศ ตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบริวารแห่ง

ฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบริวาร ดวงดาวลงมายังพื้นพิภพ เสียบ้าง แล้วเหวี่ยงอ่ำเสีย มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมบริวาร และเครื่องเผาบูชาเมืองนินัย ก็ถูกชิงไปเสียจากพระองค์ และสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ก็ถูกเหวี่ยงลง และได้สถาปนาการบูชาแบบหนึ่งขึ้น ซึ่งละเมิดต่อกฎการเผาบูชาเมืองนินัย และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานเจริญยิ่งขึ้น” คาเนียล 8:9-12

อำนาจเขัจฉนี้ เกิดขึ้นภายหลังอาณาจักร กรีก คอนตันเป็นอาณาจักร โรมัน ครอบงอมโลก ศาสนาคริสต์เกิดในเวลาที่ โรมัน ปกครองอยู่ และได้ถูกฆ่า ถูกกดขี่ข่มเหง จาก พระจักรพรรดิ ที่นับถือศาสนาในลัทธิเดิรลีย์ ตลอดระยะเวลาถึง 300 ปี จนกระทั่งเมื่อพระจักรพรรดิคอนสแตนติน ประกาศตัวเป็นคริสเตียน และ ได้รับเอาศาสนาคริสต์ เป็นศาสนาประจำชาติ โรมัน การทรมาน การกดขี่ข่มเหง คริสตชนจึงสิ้นสุดลง แต่ก็สุขสบายอยู่เพียงระยะเวลาอันสั้น ต่อมาอีก 200 ปี คริสตจักร โรมันคาทอลิก ในระบบการปกครองของพระสันตะปาปา ก็เริ่มทำการทรมาน คริสตชนที่ถูกประกาศว่าเป็นพวกนอกรีต อำนาจนี้เป็นอำนาจยิ่งใหญ่ เหนืออำนาจทั้งปวง ซึ่งทูตสวรรค์ได้อธิบายความหมายต่อไปอีกว่า “คอนปลายแห่งรัชสมัยของเขาทั้งหลาย เมื่อผู้ทรยศได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีพระราชอาชญากรรมร้ายของคหนึ่ง เป็นผู้เข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาสอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้น และ ปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมาก และประชาชนแห่งวิสุทธิชน ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลาย ขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมาย โดยไม่บอกกล่าว และจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลายลง ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์เลย” คาเนียล 8: 23-25.

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า เขาเด็กหมายถึงอำนาจของอาณาจักร โรมัน รวมไปถึงลัทธิเดิรลีย์ และระบบการปกครองของ โรมันคาทอลิก ลัทธิเดิรลีย์ได้ก่อตัวขึ้นในอาณาจักร กรีก และ มาซิโดเนีย ต่อมาก็ได้ขยายอำนาจไปสู่ภาคใต้คือ อียิปต์ ทางทิศตะวันออกเข้าสู่ ซีเรีย และเข้าสู่แผ่นดินอันดงาม หมายถึงแผ่นดิน ปาเลสตาเนีย นี่คือนำอำนาจของฝ่ายราชอาณาจักร โรมัน ที่นับถือศาสนาในลัทธิเดิรลีย์ ต่อมาภายหลัง อำนาจของลัทธิเดิรลีย์อ่อนแอลง แต่อำนาจของคริสตจักรในระบบการปกครองของโรมันคาทอลิก ก็รุ่งเรืองขึ้นแทน ตามที่ทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ว่า “จะมีราชอาชญากรรมหนึ่งหน้าตาคล้าย เข้าใจการแก้ปริศนา บังเกิดขึ้นมีอำนาจมาก แต่ก็ไม่ได้มาด้วยอำนาจของตนเอง” คาเนียล 8 :23-24. เมื่อจักรพรรดิ คอนสแตนติน ยอมรับเอาคริสต์ศาสนา เป็นศาสนาประจำชาติโรมัน และได้สถาปนา ผู้นำชาวคริสต์ทั้งหลาย ให้มียศตำแหน่งเป็น พระ เช่น พระสันตะปาปา พระสังฆราช พระคาซิเนล พระบาทหลวง และ ตำแหน่งของพระก็ลดหลั่นกันไป ตามความสำคัญ และหน้าที่ สันตะปาปา ผู้นำสูงสุดของคริสตจักร ได้มีอำนาจมากขึ้น โดยที่จักรพรรดิ โรมัน เป็นผู้ถวายให้ อำนาจนี้ได้เจริญขึ้นสุดขีด เทียบเท่ากับ กษัตริย์ ในปี ค.ศ.538. เมื่อพระจักรพรรดิ จัสติเนียล มหาราช ได้มอบอำนาจสูงสุดให้แก่พระสันตะปาปา ต่อมาอำนาจของสันตะปาปาก็ยิ่งใหญ่ขึ้น จนสามารถ ตั้ง แต่งตั้ง หรือ ตั้งปลด กษัตริย์ทุกประเทศในทวีปยุโรป

ได้ และ ระบบการปกครองนี้ยังสามารถกำจัดผู้ที่คริสตจักรได้ประกาศว่าเป็นพวกนอกรีต คือผู้ที่ไม่ยอมปฏิบัติตาม คำสั่งสอนของคริสตจักร โรมันคาทอลิก (ในเวลานั้น คาทอลิก เป็น คริสตจักร หนึ่งเดียวในโลก) คำที่กล่าวไว้ว่า “ ท่านเข้าใจแก่ปริศนาทำเลที่กะเทห์ ล่องลงด้วยคำมฉลาดของท่าน” คาเนียล 8:25. ผู้นำคริสตจักร ไม่ยอมใช้พระคัมภีร์ ที่เป็นภาษาดั้งเดิม ซึ่งเป็นภาษาฮีบรู และภาษา กรีก (แต่ในเวลานี้มีใช้แล้ว) ท่านได้แปลออกเป็นภาษา ลาติน (Latin) แทน ซึ่งเป็นภาษาของชาว เลตีอุม (Latium) เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆอยู่ใน อิตาลี สมัยโบราณ ไม่ค่อยมีใครรู้จักมากนัก ในสมัยยุคกลางของยุโรป ได้รับการส่งเสริม ให้ใช้เป็นบทเรียน ของสถาบันการศึกษาชั้นสูง และเป็นวิชาภาคบังคับด้วย วนชั้นสูง และ ชั้นกลาง ฐานะดีมีระดับ ทั้งหมด ต้องเรียนภาษา นี้ จึงจะเป็นที่ยอมรับของสังคมชั้นสูง

“ สันตะปาปา อินโนเซนต์ที่ 3 ทรงปกครองคริสตจักรอย่างเดียวไม่พอ พระองค์ยังทรงปกครองประชาชนอีกด้วย ในพระราชวัง ณ กรุง โรม สันตะปาปาทรงจวนอยู่กับราชการงานทางการเมืองของชาติอื่นๆด้วย ทรงยุบให้กษัตริย์ผิดพ้องหมองใจกัน เพื่อสันตะปาปาจะได้มีอำนาจมากขึ้น ถ้าเกิดการวิวาทขึ้นระหว่างกษัตริย์เหล่านั้นเมื่อใด กษัตริย์จะต้องเสด็จมาป้องกัน ณ ที่ประทับของ สันตะปาปา ในกรุงโรม เสมอ สันตะปาปา ทรงปกครอง เหมือนกับกษัตริย์ (บทความจากหนังสือ ประทีปส่องโลก ของ นอร์แมน เอฟ แลงฟอร์ด หน้า 133)

การคว่ำความจริง เอาความเท็จเข้ามาแทน ในขบวนการเทียมเท็จนี้ ซาตานได้ลอกแบบ และ ปลอมแปลงพระกิตติคุณ ของพระเจ้าเป็นความเท็จ ทุกอย่างที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเกี่ยวกับพิธีกรรมทางศาสนา คาทอลิกได้นำเอาไปใช้ในทางที่ผิด นอกเหนือจากทางไปหมด เช่นตั้งตัวเองทำหน้าที่ของพระเจ้าในสวรรค์ ในการไถ่มนุษย์ให้รอดโดยทางแม่พระ แทนการรอดโดยทางพระบุตรของพระเจ้า วิงวอนขอโดยผ่านทางแม่พระ แทนที่จะขอต่อพระเจ้าโดยตรง ปฏิบัติศาสนกิจตามประเพณีธรรมเนียมของมนุษย์ แทนที่จะทำตามพระคัมภีร์ ทำตัวเป็นผู้แทนของพระคริสต์ แทนที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สร้างพระวิหารขึ้นมาบนโลก ทำหน้าที่ไถ่บาปให้มนุษย์ แทนที่ของพระวิหารในสวรรค์ ที่ซึ่งพระเยซูคริสต์เท่านั้นทรงเป็นผู้ไถ่บาปผิดให้แก่มนุษย์ได้ แยกหน้าที่ของพระเจ้าที่กำลังอยู่ในสวรรค์ เอาลงมาทำเองในแผ่นดินโลก ส่งเสริมให้กราบไหว้รูปเคารพ รูปพระเยซู รูปแม่พระ รูปนักบุญทั้งหลาย รูปไม้กางเขน แทนการกราบไหว้พระเจ้าในสวรรค์พระองค์เดียว แต่งตั้งตัวเองเป็นพระ แทนพระเจ้าแห่งสวรรค์ เป็นผู้ริเริ่มทำพิธีบัพติศมา โดยการประพรมน้ำ แทนการทำพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มน้ำทั้งตัว ตามแบบในพระคัมภีร์ ทำการเขียนพระบัญญัติขึ้นมาใช้บังคับในคริสตจักรเอง แทนพระบัญญัติ 10 ประการของพระเจ้า โดยตั้งวันสะบาโตเป็นวันทีหนึ่ง แทนวันที่เจ็ดของพระเจ้า และ คัดพระบัญญัติข้อที่ 2 ของพระเจ้าทิ้งไป

สิ่งเหล่านี้คือการหลอกลวงยิ่งใหญ่ ของซาตานผู้ทำสงครามต่อสู้กับพระเจ้า โดยใช้คริสตจักรเป็นเครื่องมือของมัน มันปิดบังความจริงของพระเจ้า จากมนุษย์ มันพยายามทุกวิถีทางที่จะปลอมแปลง ความจริงทุกอย่างที่เป็นของพระเจ้า ให้กลับกลายเป็นความเท็จ ทำการปกปิด

แสงสว่างแห่งความจริงไปจากคริสตจักรเป็นเวลานานถึง 1500 ปี จนถึงเวลาที่มีการปฏิรูปทางศาสนาขึ้น และเรียกตนเองว่า คณะ โปรเตสแตนต์ กลุ่มชนเหล่านี้ได้ทำการต่อสู้เพื่อความจริงของพระเจ้า ในศตวรรษที่ สิบหก

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้ประชากรของพระองค์ ที่แยกตัวออกมาจาก คาทอลิก ซึ่งเป็นคริสตจักรดั้งเดิม (เป็นคริสตจักรแม่ของคริสตจักรทั้งหลาย) เพื่อเขาจะให้เห็น และ เข้าใจว่าอะไรคือความจริง และอะไรคือความเท็จ ซาดาน เป็นนักปลอมแปลง และ หลอกหลวงที่ยิ่งใหญ่ พระคัมภีร์กล่าวว่า “ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนมีใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร เป็นดุจสิงโตคำรามแผดเสียงร่อน่ากลัว ก็เที่ยวไปเสาะแสวงหากคนที่มันจะกัดกินได้”

1 เปโตร 5:8.

.....

GOD'S PROPHETTIC

"UNTIL 2,300 DAYS, THEN SHALL THE

"SEVENTY WEEKS ARE DETERMINED UPON THY PEOPLE"

SEVEN WEEKS

49 YEARS

SIXTY-TWO WEEKS

490 YEARS

434 YEARS

ONE

31 YEARS

WEEK

34 YEARS

SEE TO RESTORE
JERUSALEM

JERUSALEM
REBUILT

CHRIST ANOINTED
AS MESSIAH
AT HIS BAPTISM

CHRIST CRUCIFIED
"IN THE MIDDLE
OF THE WEEK"

B.C.

57

B.C.

408

A.D.

27

A.D.

31

A.D.

34

YARDSTICK.....

"SANCTUARY BE CLEANSED"

DANIEL 8:14

**CLEANSING OF SANCTUARY
BEGINS IN HEAVEN**

**GOSPEL GOES
TO GENTILES**

1810 YEARS

**JUDGMENT-HOUR MESSAGE
BEGINS ON EARTH**

**ING OF
HEN**

**A.D.
1844**

พระธรรมคาเนียล

บทที่ 9

ระยะเวลา 2300 วัน, ปีในคำพยากรณ์

ต่อจากนิมิตที่ท่าน คาเนียล ได้รับ เกี่ยวกับ แกะ คิ้วผู้ หมายถึง อาณาจักร มิโด- เปอร์เซีย และ แพะตัวผู้ ซึ่งหมายถึงอาณาจักร กรีก และเขาเล็กที่งอกออกมาจากเขาคันทีลี หมายถึงอาณาจักร โรมัน ผู้กร้าวร้าวต่อพระเจ้า พระเจ้ายังทรงประทานคำพยากรณ์ เกี่ยวกับระยะเวลา อีกเรื่องหนึ่ง คือ “แล้วข้าพเจ้าได้ยื่นท่านผู้บริสุทธ์ท่านหนึ่งพูดอยู่ กับผู้บริสุทธ์อีกผู้หนึ่งมาพูดกับท่านว่า นิมิตเกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาเนื่องนิมิตจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการทรยศที่ทำให้เกิดวิบัติ และการมอบสถานศักดิ์สิทธิ์ให้ไป และ เรื่องบริวารที่ถูกเหยียบข่มขี่ ท่านผู้นั้นตอบว่า อยู่นาน สองพันสามร้อยเวลาเย็น และ เวลาเช้า แล้วสถานศักดิ์สิทธิ์จะกลับสู่สภาพอันควร” (ในฉบับแปลเก่ากล่าว ว่า “แล้วพระองค์ตอบเขาว่า นานถึง สองพันสามร้อยวัน สองพันสามร้อยคืน แล้วภายหลังสถาน ที่บริสุทธ์ นั้นจะถูกชำระให้สะอาด) คาเนียล 8:13,14.

เมื่อใดก็ตาม ถ้ามีระยะเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์ ในตัวของเวลาเองก็มีสัญลักษณ์ อยู่ด้วย กฎของพระเจ้าที่ใช้ คำนวณหาเวลาที่แท้จริง เราจะพบอยู่ใน พระธรรม เอเสเคียล 4:6. “ เรา ได้ตั้งวันละปีๆแก่ท่าน” นอกจากนี้ในพระธรรม กันดารวิถี 14:34. กล่าวว่า “ ตามวันทั้งหลายที่เจ้า ไปสอดแนมแผ่นดินนั้น คือสี่สิบวัน จงเอาวันเป็นปี เจ้าทั้งหลายจะต้องทนโทษ แห่งการผิดของ เจ้า นานสี่สิบปี” ดังนั้นหนึ่งวันจึงเท่ากับหนึ่ง ปีในคำพยากรณ์ ถ้าสองพันสามร้อยวัน ก็หมายถึง ถึง สองพันสามร้อยปี

ภายหลังที่ท่านคาเนียลได้ฟังรายละเอียดเกี่ยวกับคำพยากรณ์นี้ ท่านกล่าวว่า “ อยู่มาเมื่อ ข้าพเจ้า คาเนียล ได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามหาความเข้าใจ และ คูเกิด มีเหมือนมนุษย์ ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่ง ยืนอยู่ระหว่างแม่น้ำ อูติย เสียงนั้นร้อง เรียก และ กล่าวว่า “ กาเบรียลเอ๋ย” จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเกิด” คาเนียล 8:15,16.

ภายหลังที่ได้รับบัญชาแล้ว ท่าน กาเบรียล ก็ได้เข้ามาอธิบาย ให้คาเนียลฟัง ท่านอธิบายถึง เรื่อง แกะคิ้วผู้ และเรื่องแพะตัวผู้ กับเรื่องเขาเล็กที่งอกออกมาจากเขาคันทีลี เท่านั้น เมื่อมาถึงเรื่อง 2300 วัน ท่าน กาเบรียล ไม่ได้อธิบายให้ฟัง ท่านพูดแต่เพียงว่า “ นิมิตซึ่งเกี่ยวข้องกับเวลาเย็น และ เวลาเช้า ซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงบิดบังนิมิตนั้นไว้เดอะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวัน ช่างหนา” คาเนียล 8:26.

เรื่องหนึ่งจบลงโดยท่านทูตสวรรค์ ไม่ได้อธิบายนิมิตทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิมิตเกี่ยวกับเวลา 2300 วัน (ปี) ท่านคาเนียล จึงกล่าวต่อไปว่า “ ข้าพเจ้า คาเนียล ก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บ อยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้น ไป ปฏิบัติราชการของพระราชบิดาต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งังงัน โดย

นิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย” คาเนียล 8:27.

คำพยากรณ์ที่ยังไม่เข้าใจ คาเนียลได้พยายามแสวงหาความเข้าใจ ด้วยการศึกษาคำ

พยากรณ์ของท่าน เยเรมีย์ ด้วยการอธิษฐานอ่อนน้อม และบำเพ็ญ อดอาหาร เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในช่วง ที่ชนชาติอิสราเอล บ้านแตกสาแหรกขาด ถูกเกณฑ์มาเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน แม้แต่ตัวท่านคาเนียลเอง ก็ยังทำราชการรับใช้กษัตริย์ต่างชาติอยู่ กรุง เยรูซาเล็ม ที่ถูกทำลายลงอย่างย่อยยับ พระวิหารที่สวยงามกลายเป็นถ้ำถ้ำ ท่านรู้ดีว่านิมิตเกี่ยวกับเวลา 2300 วัน,ปี. นี้จะต้องเกี่ยวข้องกับ การสร้างกรุง เยรูซาเล็ม และ พระวิหารขึ้นใหม่ ความที่ผู้พยากรณ์ เยเรมีย์ ได้กล่าวคำพยากรณ์ไว้แล้วว่า กรุงเยรูซาเล็ม และ พระวิหารจะตั้งร้างอยู่ จนครบกำหนด เจ็ดสิบปี และในขณะนี้ก็ถึงเวลาครบกำหนด 70 ปี แล้ว (ใน คาเนียล 9:2-3.)

ในขณะที่ท่าน คาเนียล กำลังอธิษฐานอยู่ด้วยใจร้อนรนนี้ ทูตสวรรค์ กาเบรียลก็ได้รับคำบัญชาให้รีบมา เพื่ออธิบายความหมายของคำพยากรณ์ 2300 วัน แก่คาเนียล ท่านกล่าวว่า “ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายที่ชื่อ กาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า ในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ท่านได้มาและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ้ คาเนียลเอ๋ย ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน ในคอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่าน ก็มีเสียงรับสั่งออกมา ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบ เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก ฉะนั้นจงพิจารณาคำนั้น และเข้าใจนิมิตนั้นเถิด” คาเนียล 9:21-23.

ทูต กาเบรียล ไม่ได้ย้อนกลับไปพูดถึงนิมิตเรื่องแกะกับแพะอีก แต่ท่านได้อธิบายเกี่ยวกับเวลา 2300 วัน,ปี. ในทันที ท่านกล่าวว่า “ มีเจ็ดสิบ สัปดาห์ (สัปดาห์) แห่งปีกำหนดไว้ สำหรับชนชาติของท่าน และ นครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการทรยศ ให้บาปจบสิ้น และให้ลบลมลทิน เพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิต และคำของผู้เผยพระวจนะไว้ และ เพื่อเจิมสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด” คาเนียล 9:24.

การเริ่มต้นระยะเวลา 2300 วัน,ปี. ความหมายของระยะเวลา 2300 วันนั้นถูกแบ่ง

ออกเป็นสองส่วนด้วยกัน ดังข้อความต่อไปนี้ 70 สัปดาห์ (สัปดาห์) หรือ 490 วัน และคงเหลือเป็นส่วนที่สอง อีก 1810 วัน ตามคำพยากรณ์ 1 วัน เท่ากับ 1 ปี ดังนั้นส่วนที่ หนึ่ง คือ 490 ปี และส่วนที่สองก็คือ 1810 ปี เมื่อรวมกันแล้วก็ตรงตามจำนวน 2300 ปี นั่นเอง

เวลา 190 ปี ยังมีการแบ่งออกเป็น สามระยะ ดังข้อความต่อไปนี้ “ เหตุฉะนั้นจงรู้และเข้าใจเถิดว่า ตั้งแต่มีรับสั่งออกมา ให้สร้างกรุง เยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ จนถึงสมัยผู้ถูกเจิมไว้ ผู้ยืนประมุข (มาซีฮา เจ้าชายองค์นั้น) ดังนั้นเวลา เจ็ด สัปดาห์ และเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้น พร้อมด้วยลานเมือง และ คูเมือง เป็นเวลา หกสิบสองสัปดาห์ และอยู่ในยุคลำบากมาก” คาเนียล 9:25. จะเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นของ 2300 ปี เริ่มต้นขึ้นเมื่อ กษัตริย์ อารเซอร์ซัส ได้ออกหมายประกาศให้สร้างกรุง

"SEVENTY WEEKS ARE DETERMINED UPON THY PEOPLE"

490 YEARS

SEVEN WEEKS

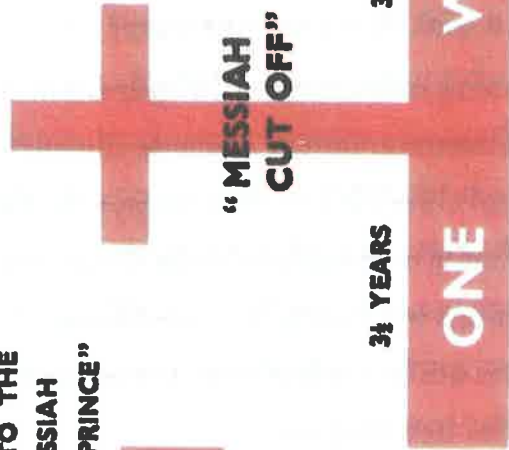
49 YEARS

"UNTO THE MESSIAH THE PRINCE"

SIXTY-TWO WEEKS

434 YEARS

3 1/2 YEARS

3 1/2 YEARS

ONE WEEK

B.C. 457

B.C. 408

A.D. 27

A.D. 31

A.D. 34

DECREE OF ARTAXERXES KING OF PERSIA EZRA 7: 12-26 EZRA 6: 14

REBUILDING OF JERUSALEM COMPLETED

JESUS ANOINTED AS MESSIAH AT HIS BAPTISM

STEPHEN STONED. CHRISTIAN SCATTERED JEWISH PROBATION E

เยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ ในปี ก ค ศ. 457 กรุงเริ่มลงมือสร้างพร้อมกัน แต่สำหรับพระวิหาร ได้ถูกสร้างเสร็จ ภายใน 49 ปี (7 สัปดาห์) ครบตามกำหนดไว้ในคำพยากรณ์

นี่เป็นช่วงแรกของการสร้างกรุง เยรูซาเล็ม ขึ้นมาใหม่

พระเจ้าทรงตรัสถึงการกู้กรุง เยรูซาเล็ม ขึ้นมาใหม่ ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ทรงคริสต์ถึงการล่มสลายของกรุง บาบิโลน เป็นนิตย์ พระองค์ทรงตรัสผ่านมาทางผู้พยากรณ์ เยเรมีย์ กล่าวว่า “ แผ่นดินนี้จะเรีสร้างไป และบรรดาประชาชาติเหล่านี้ จะปรนนิบัติ กษัตริย์ บาบิโลน อยู่เจ็ดสิบปี พระเจ้าตรัสว่า เมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์ บาบิโลน และประชาชนชาตินั้นคือแผ่นดินชาวเคลเดีย เพราะบาปชั่วของเขทั้งหมด กระทำให้แผ่นดินนั้นทิ้งร้างอยู่เป็นนิตย์” เยเรมีย์ 25:11,12. ภายหลังที่กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกทำลายลง โดยกองทัพของ เนบูคัดเนซซาร์ พวกยิวถูกกวาดไปเป็นเชลยที่กรุง บาบิโลน นานถึง 70 ปี ตามคำพยากรณ์ของท่านเยเรมีย์ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า

เมื่อเจ็ดสิบปีผ่านไป อาณาจักร บาบิโลน ก็ถึงกาลอวสาน ถิ่นชาติ ตกอยู่ภายใต้อำนาจของอาณาจักร มิโด-เปอร์เซีย ในปี ก ค ศ. 538 ตามที่ได้บันทึกไว้แล้วใน ดาเนียล 5:24-31.

การก่อสร้างกรุง เยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ หมายถึงประกาศของกษัตริย์ เปอร์เซีย ให้ สร้างพระ

วิหารและกรุง เยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ มีขึ้นถึง สาม ฉบับ สาม ครั้ง ด้วยกันคือ

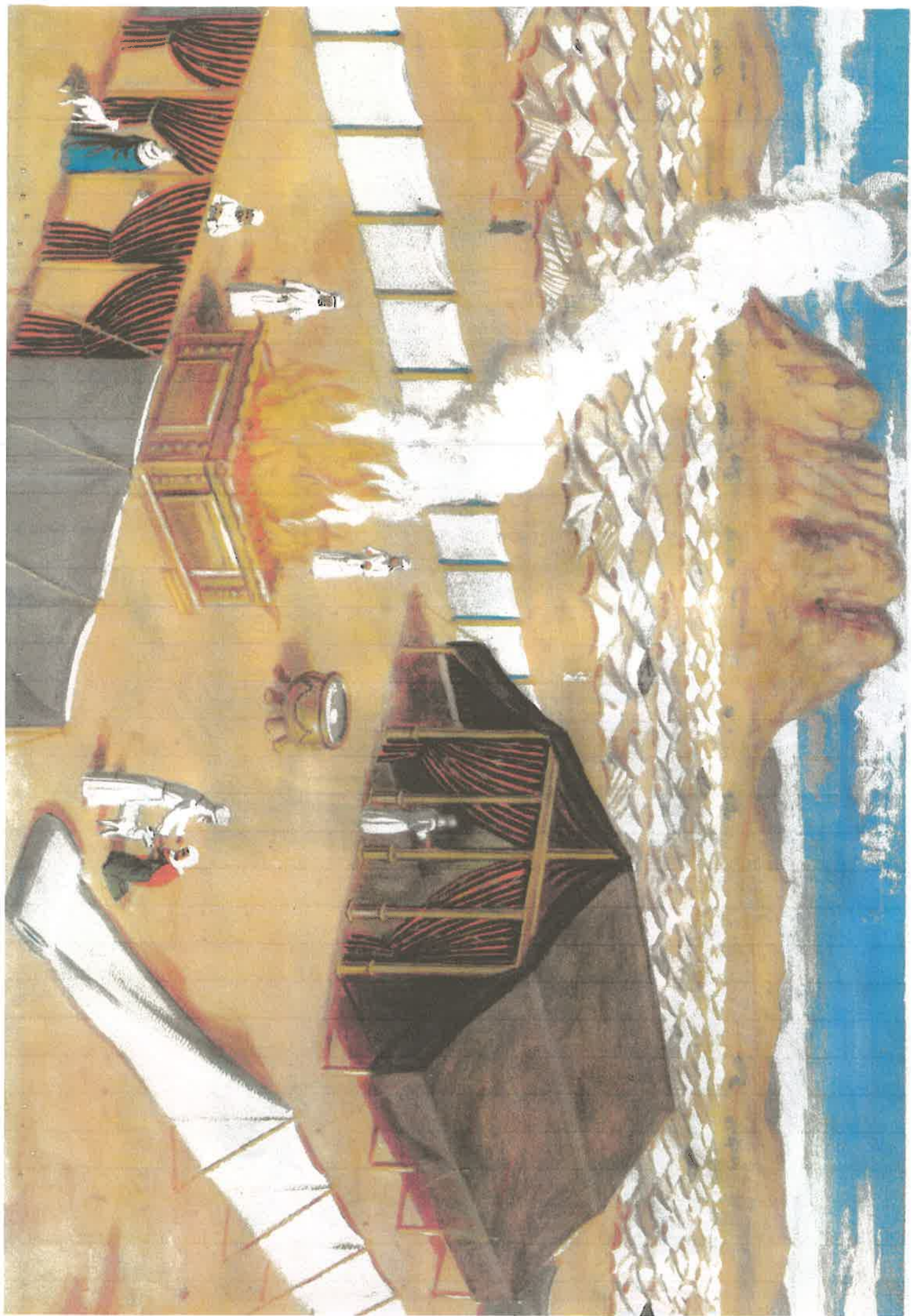
ฉบับที่หนึ่ง เป็นการประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้น ใหม่ที่กรุง เยรูซาเล็ม โดยพระราชาราช ไซรัส ในปี ก ค ศ. 536 แต่การก่อสร้างต้องหยุดไป เพราะการขัดขวางของศัตรู ที่อยู่รอบๆ กรุง เยรูซาเล็ม ตลอดของรัชกาลของ ไซรัส เอสรา 1:1-4.

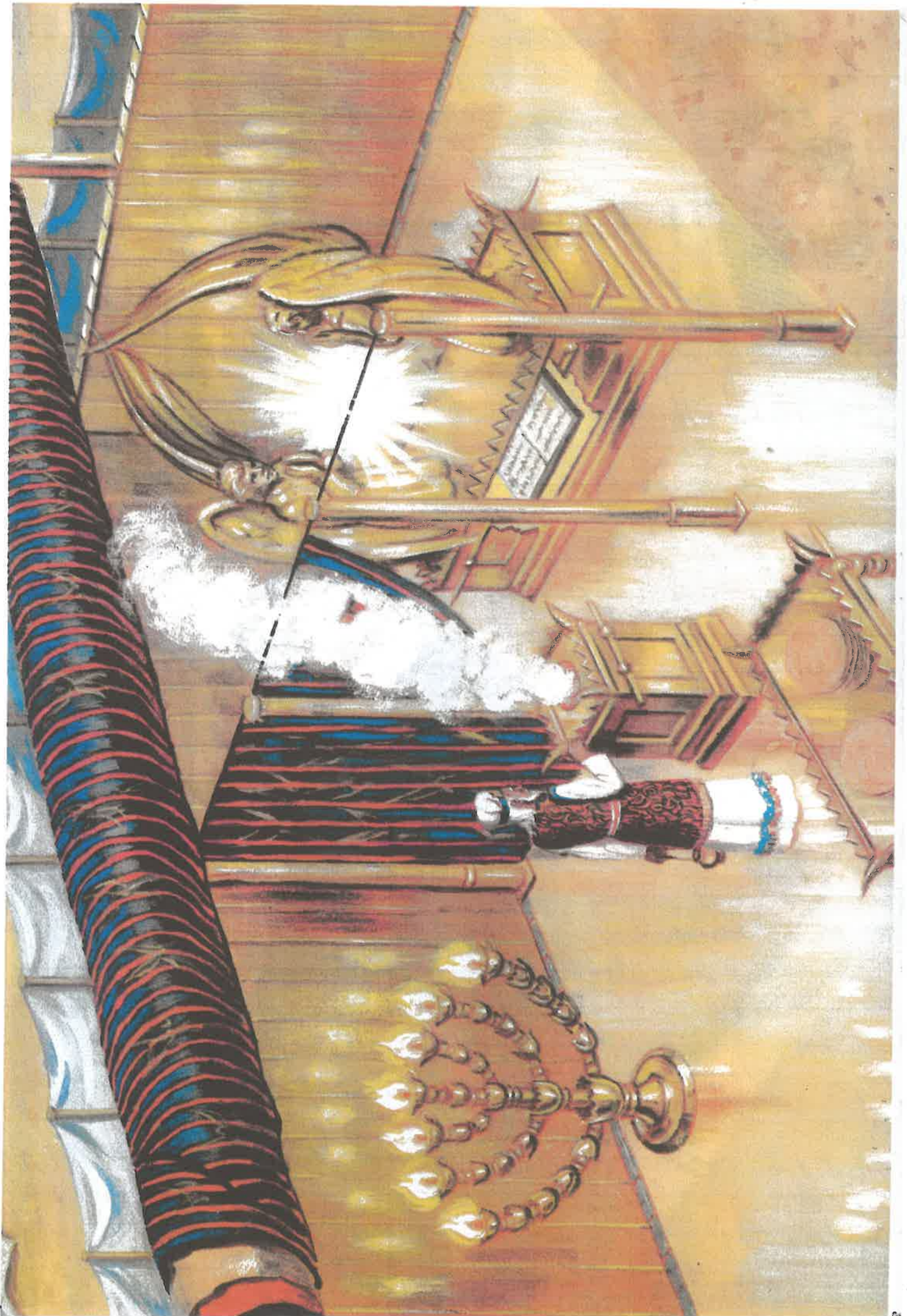
ฉบับที่สอง เป็นหมายประกาศของพระราชาราช ดาเรอัส ในปี ก ค ศ. 519 เอสรา 6:1-12. การก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าได้สำเร็จในรัชกาลนี้.

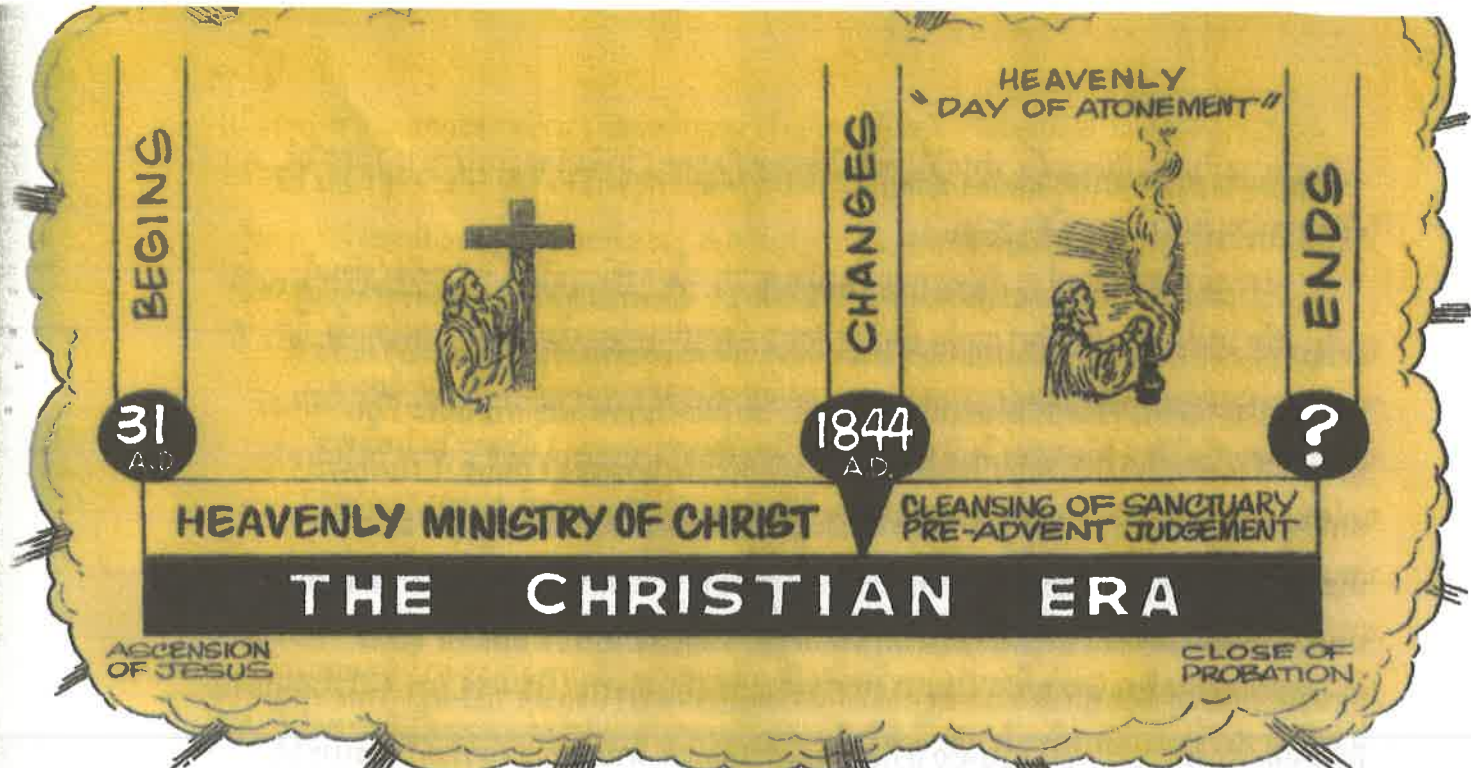
ฉบับที่สาม เป็นหมายประกาศของ พระราชาราช อาร์ทาเซอรัส ในปี ก ค ศ. 457 โดยท่าน เอสรา ผู้เป็นปุโรหิต ได้เดินทางออกจากกรุง บาบิโลน พร้อมกับอพยพ ชาวยิว กลับถิ่นฐานเดิม ของพวกเขา (อ่าน เอสรา บทที่ 7,8. และ เนหะมีย์ บทที่ 2.) โดยที่ท่าน เนหะมีย์ ได้เดินทางไปสมทบในปี ก ค ศ. 444. ดังนั้นการนับเวลาสร้าง กรุงเยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ ตามคำพยากรณ์ใน ดาเนียล 9:25) จึงเริ่มขึ้นในปี ก ค ศ. 457 ตามหมายประกาศของ พระราชาราช อาร์ทาเซอรัส และในปีนี้เองถือเป็นการเริ่มต้นของคำพยากรณ์ 2300 วัน, ปี.

คำพยากรณ์ ช่วงแรก 7 สัปดาห์ สำเร็จไปแล้ว ต่อมาเป็นช่วงที่สอง ของคำพยากรณ์ คือช่วง 62 สัปดาห์ หรือ 434 ปี. คือเป็นเวลาที่กรุงสร้างเสร็จ สมบูรณ์ หมายถึงการสร้างกำแพงเมือง บ้านเรือนที่อยู่อาศัยของประชาชน รวมไปถึงถนนหนทาง ตลอดถึงสิ่ง สาธารณูประ โภค อย่างครบถ้วน

เมื่อรวมช่วงที่หนึ่ง 7 สัปดาห์ และช่วงที่สอง 62 สัปดาห์ เข้าด้วยกัน ก็จะเป็น 69 สัปดาห์ เหลืออีก 1 สัปดาห์ ที่ถือเป็นช่วงที่ สาม ในช่วงนี้มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น ทุกสวรรค์กล่าวกับ ดาเนียลว่า

HEAVENLY SANCTUARY

PARALLELS BETWEEN THE TWO SANCTUARIES

BECAUSE THE EARTHLY SANCTUARY WAS BUILT "ACCORDING TO THE PATTERN" OF THE HEAVENLY ORIGINAL, ITS TWO-PHASED MINISTRY WAS A PREVIEW, OR "SHADOW," OF THE POST-ASCENSION MINISTRY OF CHRIST

“หลังจาก หกสิบสองสัปดาห์แล้ว ท่านผู้ที่ถูกเจิมไว้ จะถูกคัดออก (มาซีฮา จะถูกประหาร) และ ไม่ได้มีอะไรสำหรับท่าน” คาเนียล 9:26.

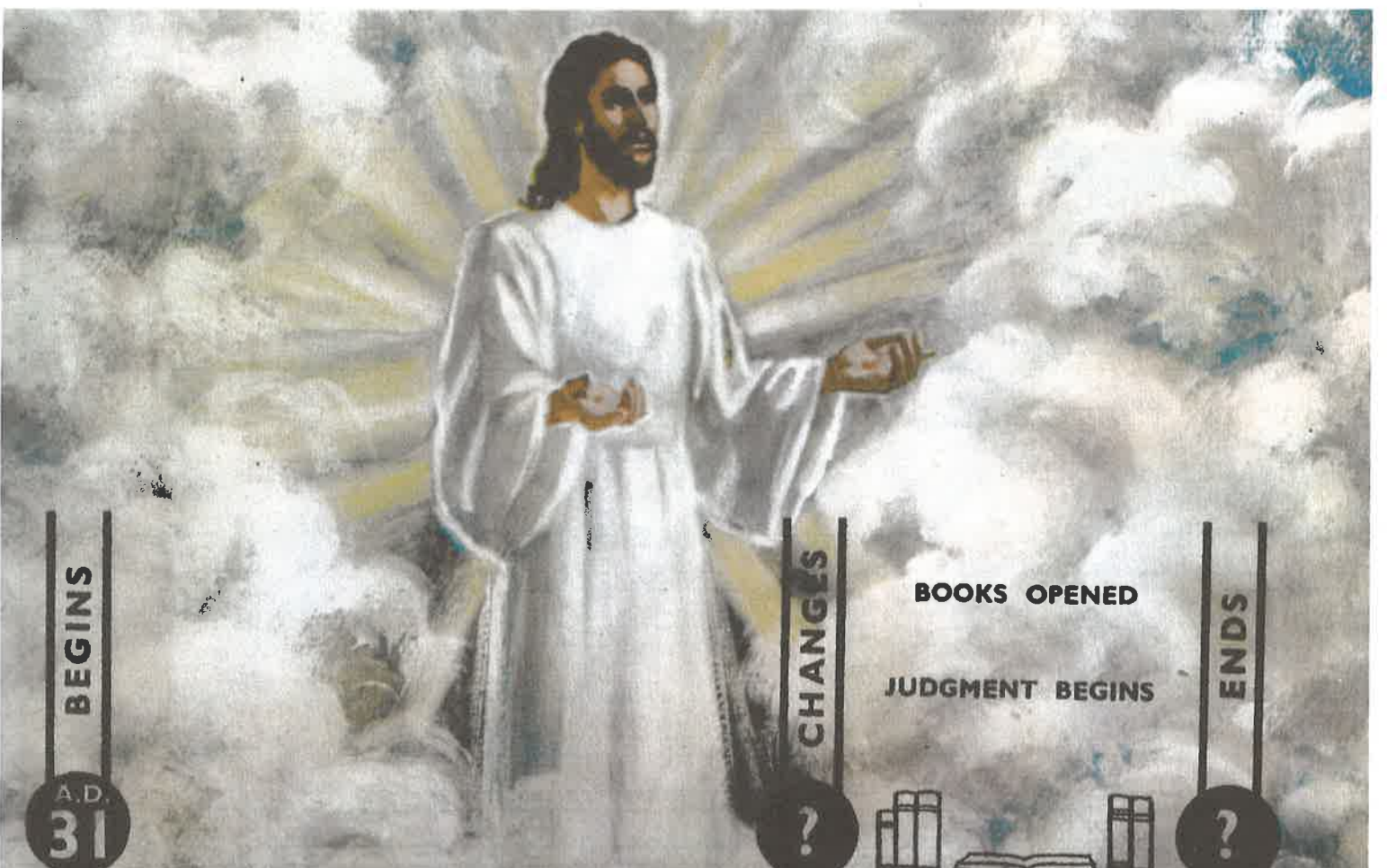
ช่วงเวลานี้การสิ้นสุด 62 สัปดาห์ ตกอยู่ในปี ค.ศ. 27. เมื่อพระเยซูคริสต์ ที่เรียกว่า (ท่านผู้ถูกเจิม หรือ มาซีฮา) เสด็จไปหาขอร้อง ผู้ให้บัญญัติมา เมื่อพระองค์ทรงรับ บัพติศมาเสร็จแล้ว ก็ทรงออกประกาศพระกิตติคุณแห่งความรอด พระองค์ทรงทำพระราชกิจอยู่ สามปีครึ่ง ก็ถูกประหารโดยครึ่งไว้บนไม้กางเขน ในปี ค.ศ. 31. ซึ่งเป็นครั้งแรกของ 1 สัปดาห์ ในวันที่พระองค์สิ้นพระชนม์นั้น ม่านในวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้ขาดออกจากบนถึงล่าง (ลูกา 23:44-47.) นับแต่นั้นมาการถวายสัตวบูชา ก็หยุดไป ภายในครึ่งสัปดาห์นี้ คาเนียล 9:27. หลังจากนั้นต่อมาอีกสามปีครึ่ง เป็นเวลาครบ 1 สัปดาห์ (สัปดาห์) จึงตกอยู่ในปี ค.ศ. 34. เป็นปีที่ สเทเฟน ผู้เป็นนัคนายกของคริสตจักร ถูกฆ่า ด้วยการถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตาย (กิจการฯ 7:55-60.) คำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับ 70 สัปดาห์ (สัปดาห์) หรือ 490 ปี ก็สำเร็จลงทุกประการ ตามคำขอทูตสวรรค์โดยอธิบายให้แก่ คาเนียล.

ระยะเวลา 2300 วัน, ปี. เมื่อพระเจ้าทรงแบ่งออก 490 ปี (70 สัปดาห์) เพื่อให้แก่ชนชาติอิสราเอล ประชากรที่ทรงเลือกสรรไว้สำหรับปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ แต่พวกเขาก็ได้ปฏิเสธแผนการของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ด้วยการตรึงพระคริสต์ บนไม้กางเขน และยังได้ ประหาร สเทเฟน โดยเอาหินขว้างจนตาย ในปี ค.ศ. 34. ดังนั้นพระกิตติคุณของพระเจ้า และ แผนการแห่งความรอด จึงได้ถูกมอบหมายให้แก่คนต่างชาติ เป็นผู้ปฏิบัติแทน โดยท่านอัครสาวก เปาโล นำเอาพระกิตติคุณออกไปประกาศแก่คนต่างชาติ (กิจการฯ 9:1-22.)

เมื่อ 2300 ปี ถูกคัดออก 490 ปี จึงคงเหลืออยู่ 1810. ปี เมื่อเริ่มนับจาก ค.ศ. 34. ต่อไปเวลาที่ถึงสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844. ซึ่งเป็นปีสิ้นสุดระยะเวลา 2300 ปี ตามนิมิตที่ท่าน คาเนียล ได้รับจากพระเจ้า ทูตสวรรค์ได้กล่าวต่อไปอีก “ ท่านผู้นั้นตอบท่านว่า อยู่นาน สองพันสามร้อย เวลาเย็น และเวลาเช้า แล้วสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ นั้นจะกลับสู่สภาพอันควร” คาเนียล 8:14.

การชำระพระวิหาร ขอย้อนกลับไป เมื่อพระเจ้าทรงสั่งให้โมเสส สร้างพลับพลาบริสุทธิ์ให้แก่พระองค์ เพื่อจะทรงประทับอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ พระยะโฮวาได้ทรงตรัสแก่โมเสส ว่า “ แล้วให้เขาสร้างสถานนมัสการถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา แบบอย่างพลับพลาและเครื่องตั้งปวง ของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งให้แก่เจ้าทุกประการ” อพยพ 25:8,9.

พลับพลาที่พระเจ้าทรงสั่งให้โมเสส สร้างขึ้นนี้ เป็นแบบจำลองออกมาจาก มหาวิหารที่อยู่ ในสวรรค์ และการที่พวกปุโรหิตจะปฏิบัติกิจการต่างๆ ในพลับพลา ส่วนได้กระทำตามแบบอย่าง ในสวรรค์ทั้งสิ้น พระคัมภีร์กล่าวว่า “ ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติกิจภายในดินนี้ เป็นแต่แบบและเงาแห่งศักดิ์สิทธิ์สถาน ดังโมเสส เมื่อท่านจะตั้งค้ำขึ้นที่นั่น พระเจ้าก็ตรัสสั่งว่า จงระวังทำตามแบบที่เราได้แจ้งแก่เจ้าบนภูเขานี้” ฮีบรู 8:5.

BEGINS

A.D.
31

CHANGES

BOOKS OPENED

JUDGMENT BEGINS

ENDS

?

?

HEAVENLY MINISTRY OF CHRIST

CLEANSING OF SANCTUARY

THE CHRISTIAN

ERA

HEAVENLY SANCTUARY

TRANSITION

CLOSE OF PROBATION

DAILY SERVICE

DAY OF ATONEMENT

ONE JEWISH YEAR

CHRIST'S GUARANTEE OF VICTORY OVER DEATH . . .

ทุกๆปีจะมีพิธีชำระสถานบริสุทธิ์ พลัปปลาที่ประชุม และ แทนบูชา ในวันพิธีนี้ยังถือเป็น วันไถ่โทษใหญ่ของชนชาติ อิสราเอล พิธีนี้กระทำปีละครั้ง มหาปุโรหิตจะเป็นผู้ประกอบพิธีโดย ตลอด ขอให้ดูในพระธรรม เลวีนิติ 16:1-34. การกระทำพิธีในคืนนี้ ได้กระทำมาโดยตลอดจน กระทั่งถึงสมัยของกษัตริย์ ซาโลมอน

กษัตริย์ ซาโลมอน ได้ทรงสร้างพระวิหาร ของพระเจ้า ด้วยถาวรวัตถุแทน พลัปปลาที่ ประชุม เค้นท์ ของโมเสส ในกาลต่อมาพระวิหารของ ซาโลมอน ได้ถูกทำลายลงอีก โดยกษัตริย์เน บุคคินเสซาร์ แห่งราชอาณาจักร บาบิโลน พระวิหารหลังที่ สาม ได้ถูกสร้างขึ้นอีก ในสมัยของ พระราชา ไชริส และพระราชา คาริอัส พระวิหาร ได้สร้างเสร็จในสมัยของ พระราชา อาทาเซอร์ซีต ซึ่ง เป็น กษัตริย์ ของอาณาจักร เปอร์เซีย (เอเสรา 6:14,15.) ปี ค.ศ. 457. แต่เป็นที่น่าเศร้าใจ พระ วิหารหลังที่ สาม นี้ ก็ถูกทำลายลงอีกในปี ค.ศ. 70 โดยกองทัพของราชอาณาจักร โรมัน ตามคำ พยากรณ์ ที่กล่าวว่า “หลังจาก หกสิบสอง สัปดาห์ แล้ว ท่านผู้หนึ่งที่ถูกเจิมไว้ จะต้องถูกคัดออก และจะ ไม่มีอะไรสำหรับท่าน และประชาชนของท่าน ประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น จะทำลายกรุง และสถานศักดิ์สิทธิ์เสีย” ในพระคัมภีร์ฉบับเดิม กล่าวว่า “แต่พอสิ้น หกสิบสองสัปดาห์แล้ว มาซิอา จะถูกประหาร และไม่ได้ทิ้งผู้ใดไว้ดำเนินการแทน กรุง และ ที่บริสุทธิ์สถาน ก็พลอยพินาศ ไปพร้อมกับเจ้าชายของคันั้น” คาเนียล 9:26.

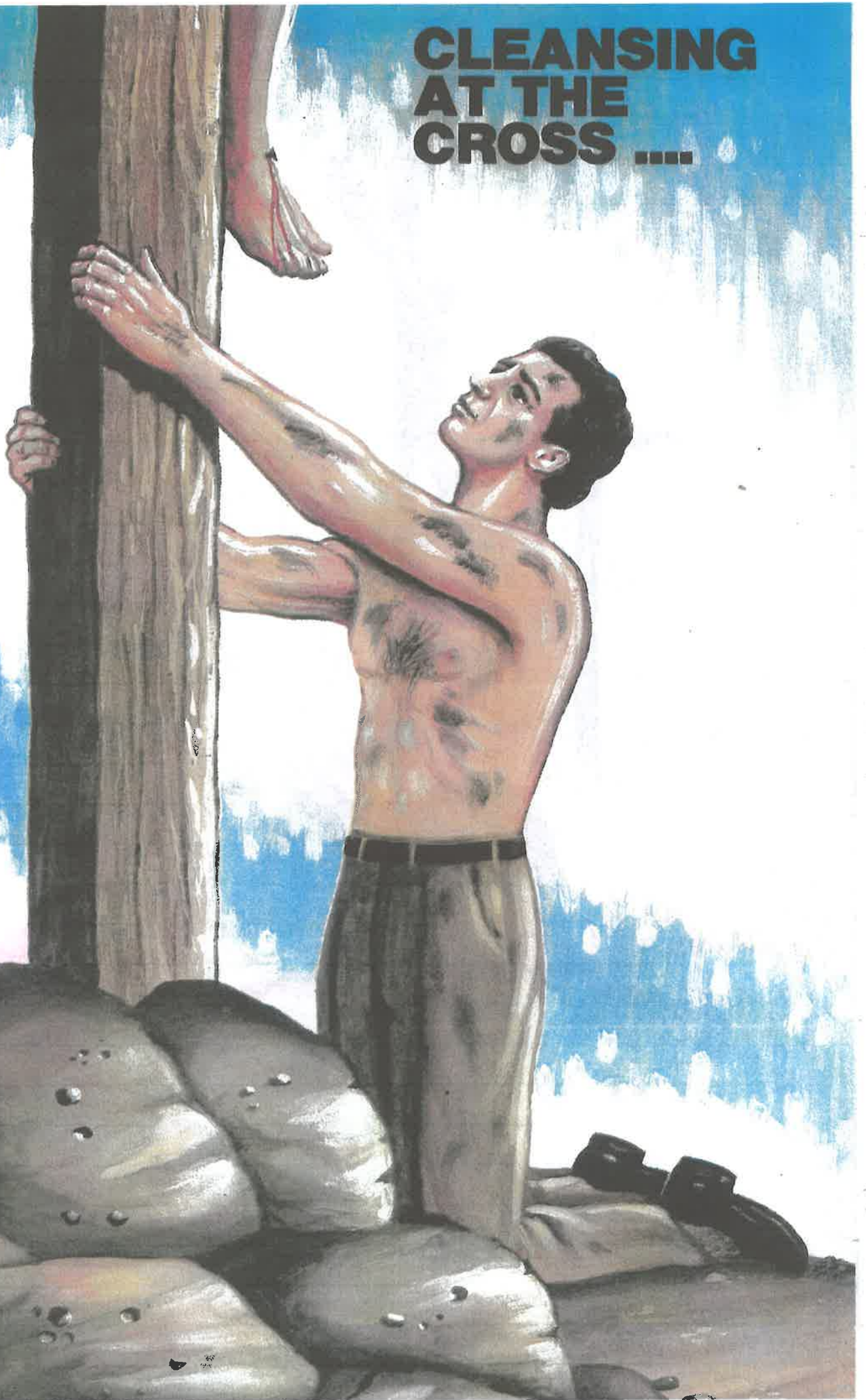
นับตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา พระวิหารก็ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาอีกเลย จึงไม่มีพระวิหารใน โลกนี้ เมื่อสิ้นกำหนด 2300 ปี ของคำพยากรณ์ ในปี 1844. คำว่า “บริสุทธิ์สถานจะจะถูกชำระให้ สะอาด” จึงหมายถึงเป็นการชำระพระวิหาร ในสวรรค์ โดยพระเยซูคริสต์ทรงเป็น พระมหาปุโรหิต ได้เข้าไปในพระวิหารบนสวรรค์ ได้ทำการชำระและไถ่โทษมนุษย์ทั้งหลาย ที่ออกพระนามของ พระองค์ ดังที่พระธรรมฮีบรู ได้กล่าวว่า “แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมา เป็นมหาปุโรหิต แห่งถึง ประเสริฐ ซึ่งมาถึงแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จเข้าไปสู่เค้นท์ อันใหญ่ยิ่งกว่าแต่ก่อน (ที่ไม่ได้สร้างขึ้น ด้วยมือ คือ ไม่ใช่เค้นท์แห่งโลกนี้) พระองค์เสด็จเข้าไปในบริสุทธิ์สถานเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และ พระองค์ไม่ได้นำเอาเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนี้รันคร” ฮีบรู 9:11-12.

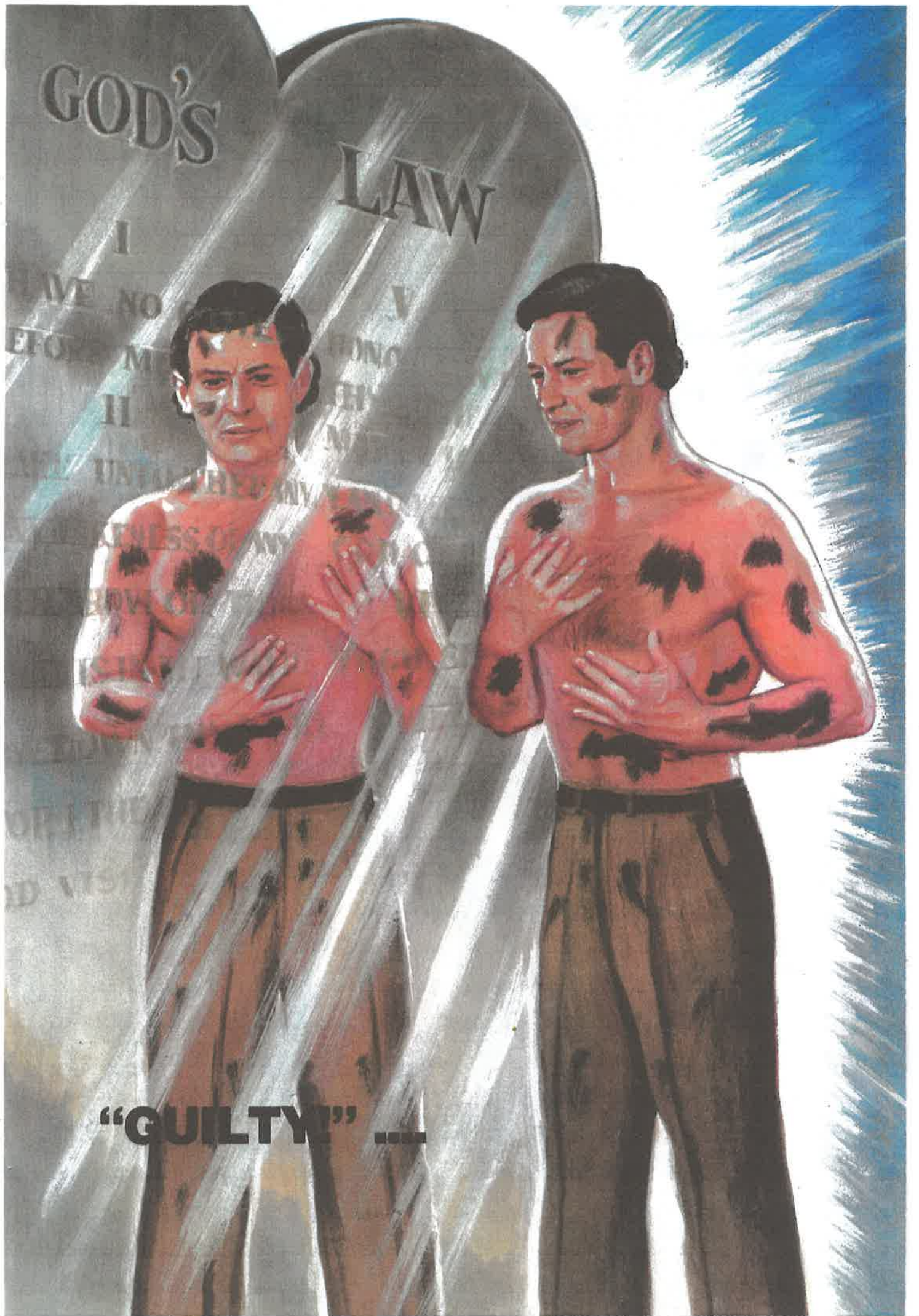
ในขณะที่ พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมหาปุโรหิตของเรา ได้เสด็จเข้าไปในพระวิหารบนสวรรค์ เพื่อชำระพระวิหาร และไถ่บาปของมนุษย์ ในปี ค.ศ. 1844. เป็นต้นมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะพระ องค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์ นั้นแต่เพียงครั้งเดียว เพื่อไถ่ความบาปเป็นอันมากดังที่กล่าวว่า “เพราะ ว่าพระคริสต์มิได้เสด็จเข้าไปในสถาน ศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจาก ของจริง แต่พระองค์ได้ทรงเสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้น เพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย พระองค์ ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก ไม่เหมือนมหาปุโรหิต ที่เข้าไปในบริสุทธิ์สถานทุกปี และนำเอา เลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย....พระองค์ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียว เท่านั้นในปลายยุค เพื่อกำจัดบาปให้หมดสิ้นไป โดยการถวายพระองค์เอง เป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว.....

OUR SIN-BEARER . . .

CLEANSING AT THE CROSS

"GUILTY" ...

เพื่อจะได้แบกบาปของคนเป็นอันมากไว้ พระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง มิใช่เพื่อกำจัดบาป แต่ช่วยบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ ด้วยใจจจ่อให้ได้รับความรอด” ฮีบรู 9:24-28.

จุดมุ่งหมายที่พระเจ้าทรงประทานนิมิต 2300 วัน, ปี. ก็เพื่อประสงค์ที่จะเตือน ประชากรของพระองค์ ให้รู้ว่า ขณะนี้พระเยซูคริสต์กำลังทำอะไรอยู่ในสวรรค์ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1844. เป็นต้นมา พระคริสต์ได้เสด็จเข้าไปในพระวิหารบนสวรรค์ เพื่อทำการพิพากษาใต้โทษมนุษย์ทุกคนที่อ้างตนว่าเป็น คริสตชน และเป็นการชำระวิหารบนสวรรค์ พระองค์จะทรงทำการตัดสินว่าใครบ้างจะได้รับความรอด เริ่มตั้งแต่ อาดัม และ เอวา เป็นต้นมาจนถึงเวลาปัจจุบันนี้ หนังสือบันทึกการประพาศของมนุษย์ทุกคนจะต้องถูกเปิดออก เพื่อจะได้รู้ว่าใครเป็นคนดีพร้อมที่จะได้รับความรอด หรือ ใครกระทำความชั่วร้ายที่จะต้องได้รับความพิณาศนिरันตร์ มาลาคีย์ 3:16-18.

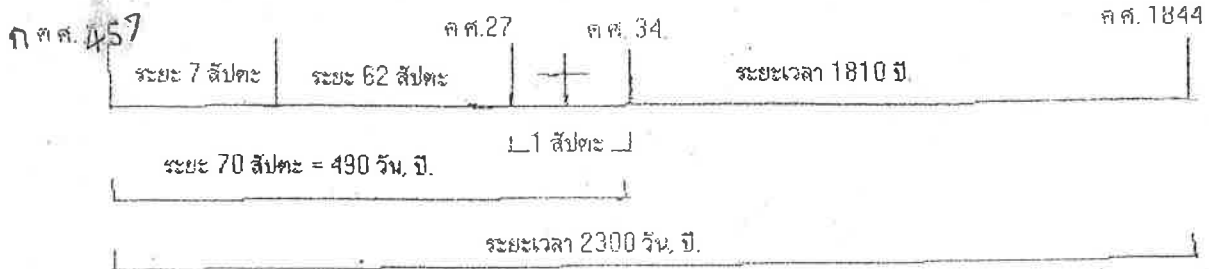
ขณะนี้ เราไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า การพิพากษาพิจารณาใต้โทษ มาถึงตัวเราแล้วหรือยัง สิ่งที่เราทำได้ในขณะนี้ เราจะต้องชำระการประพาศในชีวิตของเราให้สะอาด รวมทั้งการกระทำ และ คำพูดของเรา ตลอดถึงความนึกคิดของเราด้วย พระคัมภีร์กล่าวว่า “คนข่อมเอาของคือออกมาจากคลังแห่งความดีของตัวเอง เขาคนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังแห่งความชั่วในตัวของเขา ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดกันนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา เหตุฉะนั้นที่เจ้าจะหันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษ ก็เพราะวาจาของเจ้า” มัทธิว 12:35-57.

“คนทั้งหลายที่ชำระเสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้มีสิทธิ์ ในต้นไม้แห่งชีวิต และ เพื่อเขาจะได้เข้าไปในนครนั้น โดยทางประตู” วิวรณั์ 22:14.

เมื่อพระคริสต์ผู้ทำหน้าที่เป็นมหาปุโรหิต ได้ทรงทำการชำระวิหาร และการใต้โทษสำเร็จแล้ว ก็จะได้เสด็จออกจากพระวิหาร เสด็จมารับประชากรของพระองค์ ผู้ที่จะได้รับความรอด

พระคัมภีร์กล่าวต่อไปอีกว่า “และมีพระสุระเสียงอันออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารว่า “สำเร็จแล้ว” ก็บังเกิดมีฟ้าแลบ สำเนียงต่างๆ และ พิวร้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์ เกิดมาบนแผ่นดินโลกไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงเช่นนี้เลย” วิวรณั์ 16:17,18. “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน” มัทธิว 24:42.

แผนภูมิ ระยะเวลา 2300 วัน, ปี.

พระธรรม ดาเนี่ยล

บทที่ 10

การต่อสู้ระหว่างพระคริสต์ กับ ซาตาน

พระธรรมดาเนี่ยล ได้เปิดเผยให้เราารู้เกี่ยวกับโลกนี้ทั้งในอดีต และ อนาคต หลายเรื่องราวด้วยกัน ท่านอาจคิดว่ายังเหลือเรื่องราวอีกเพียงเล็กน้อยที่จะศึกษาต่อไป แต่จริงๆแล้ว ท่านจะรู้สึกประหลาดใจ เมื่อได้พบกับเรื่องต่อไปนี้

ในพระธรรม ดาเนี่ยล บทที่ 10,11,12. สามบทสุดท้ายนี้ ถือว่าบทที่ 10 เป็นบทเริ่มเรื่อง ที่จะเกิดขึ้นในบทที่ 11 และ 12. เป็นการแนะนำให้รู้จัก ถึงบุคคลสำคัญในเรื่องที่กล่าวต่อไปนี้

เราพอจะมองเห็นภาพได้ว่า ท่าน ดาเนี่ยล กำลังเดินอยู่บนฝั่งแม่น้ำ ไทกริส ซึ่งในจุดนี้ของแม่น้ำ อยู่ห่างจาก กรุง บาบิโลน ประมาณ 55 กิโลเมตร หรือ ประมาณ 35 ไมล์ วันนี้อากาศกำลังเย็นสบายๆ ไม่หนาว และ ไม่ร้อนจนเกินไป อยู่ในปีที่ สามแห่งรัชกาลของพระราชา ไชรัส แห่งราชอาณาจักร เปอร์เซีย ประมาณ ก ค ศ. 535.

ท่าน ดาเนี่ยล ได้จากถิ่นกำเนิดของท่าน ในประเทศ ยูดาห์ ก็เนิ่นนานหลายสิบปี เราคงจำได้ถึงการพิศพรากในครั้งกระโน้น เมื่อพระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ยกกองทัพบุกเข้าโจมตี ยูดาห์ ยึด กรุง เยรูซาเล็ม เมืองหลวงของ อาณาจักร ยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้จับกวาดเอาชาว ยูดาห์ มาเป็นเชลย จำนวนมาก ท่าน ดาเนี่ยล ก็เป็น คนหนึ่งที่ถูกจับมาเป็นเชลย ในตอนนั้นท่านยังเป็นชายหนุ่ม อายุ ประมาณ 17 ปี. กาลเวลาล่วงเลยมาถึง 70 ปี ในปีนี้ท่านผู้เฒ่า ดาเนี่ยล มีอายุ ถึง 87 ปีแล้ว แม้ว่าท่านจะเป็นชายชรา แต่ก็ยังมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงอยู่

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงมีความชื่นชมยินดีในตัว ดาเนี่ยล มาโดยตลอด พระองค์ทรงคิดถึงท่านเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอย่างไร พระองค์ก็ทรงคิดถึงท่านในยามชราไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของท่าน และ พระองค์ทรงรักษาสุขภาพของท่าน ทรงอวยพระพรแก่ท่านให้อยู่สุขสบาย ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่าน

แต่ในวันนี้ แม้ว่าอากาศจะดี แต่ภายในจิตใจของท่าน ดาเนี่ยล นั้นมีแต่ความทุกข์ระทม เนื่องจากเกิดวิกฤตการณ์ ขึ้นใน กรุงเยรูซาเล็ม บ้านเกิดของท่าน ความวิตกกังวลเกิดขึ้นในจิตใจของท่าน เหตุการณ์นี้คืออะไร.ขอให้เราติดตามดู

ถูกขัดขวางจากศัตรู สถานการณ์วิกฤต เกิดขึ้นเนื่องจากพระราชา ไชรัส ได้ออกพระราชกฤษฎีกา ให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่ แทนพระวิหารหลังเดิม ที่ถูก พระราชา เนบูคัดเนสซาร์ ทำลายลง เมื่อ 70 ปี มาแล้ว ตามคำพยากรณ์ของท่าน เยเรมีย์ ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ และในขณะที่ครบกำหนด จบสิ้นแห่งคำพยากรณ์ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “ในปีแรกแห่งรัชกาล ไชรัส พระราชาของ เปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเจ้าทางปากของ เยเรมีย์ จะสำเร็จ

พระเจ้าทรงรบเร้าจิตใจของ ไซรัส พระราชาแห่งเปอร์เซีย พระราชาจึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และทรงบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า “ไซรัส พระราชาแห่งเปอร์เซีย ครัสต์ดังนี้ว่า พระยะโฮวาห์ พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักร แห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เรา สร้างพระนิเวศให้พระองค์ ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ผู้ใดในหมู่พวกท่านทั้งหลายที่เป็นประชากรของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสติอยู่กับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใน ยูดาห์ และ สร้างพระนิเวศของพระยะโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สถิตใน เยรูซาเล็ม” เอสรา 1:1-3.

หมายประกาศนี้ เชื่อว่าท่าน คาเนียล จะต้องรู้ เพราะท่านเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับราชการของพระราชาแห่งเปอร์เซีย และท่านได้สนับสนุน คนยูดาห์กลุ่มแรกที่ออกเดินทางไป สร้างพระวิหารในกรุง เยรูซาเล็ม และท่านคงจะรู้จัก ท่านเอสรา ผู้มาจากเชื้อสายของ อาโรน มหาปุโรหิต (พี่ชายของ โมเสส ผู้ที่นำชนชาติอิสราเอล ออกจาก อียิปต์) และท่าน เนหะมีย์ ผู้รับราชการเป็นผู้ถวายน้ำองุ่น ให้พระราชาเสวยเวลาออกว่าราชการ (ดูใน เนหะมีย์ บทที่ 1 และ 2.)

การอพยพ พวกยิวกลับถิ่นฐานเดิมของพวกเขา ครั้งแรกนี้ นำโดยท่าน เซซบัสซา เจ้านายของยูดาห์ เศรูบาเบล เฮซุอา เนหะมีย์ เสโรอาห์ โมเรดัย บิลชาน มีสปาร์ บิกวัย เรซุม และ บาอานาห์. คนเหล่านี้เป็นผู้นำ ประชาชนชาวยิวที่ไปกันคราวนี้ มีจำนวน ถึง 42,360 คน คนใช้ชายหญิง 7,337 คน และ นักร้อง ชายหญิงอีก 200 คน.

เมื่อพวกยิวได้ไปถึง กรุงเยรูซาเล็ม แล้ว ก็เริ่มลงมือสร้าง พระวิหารของพระเจ้า บนที่เดิมที่พระวิหารหลังเดิมเคยตั้งอยู่ การต่อต้านเกิดขึ้นจากชนเผ่าต่างๆ ที่อยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มชนเผ่า สะมาเรีย เป็นตัวตั้งตัวตี พวกเจ้าเมืองที่อยู่ในเมืองต่างๆล้อมรอบ เยรูซาเล็ม เกือบครึ่งพวกยิว ได้ร่วมกันส่งสารมาฟ้อง พระราชาแห่งเปอร์เซีย ว่าพวกยิวจะคิดการก่อกบฏ (ดู เอสรา 4:5-7.) อาจเป็นไปได้ว่าพวกชาว สะมาเรีย ได้คิดสืบบนพวกข้าราชการที่พระราชาส่งไป เป็นเจ้าเมืองต่างๆรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ให้เขียนสารส่งมาฟ้องพวกยิว และเจ้าเมืองเหล่านี้จะต้องเป็นผู้มีอิทธิพลต่อพระราชามาก จนถึงกับทำให้พระราชาสั่งระงับการก่อสร้างไว้เพียงเท่านี้ การก่อสร้างพระวิหาร ได้หยุดลงเป็นเวลาหลายปี.

เมื่อท่าน คาเนียล ทราบเรื่อง จึงเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ท่านได้คุกเข่าลงอธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้า ท่านเป็นนुरुช ผู้เต็มไปด้วยการอธิษฐาน คาเนียล ใช้เวลาอธิษฐาน แทนการบ่นคำหาญ ท่านเคยอธิษฐานขอให้พ้นจากการถูกประหารใน คาเนียล บทที่ 2 ท่าน ได้อธิษฐานวันละสามครั้ง เมื่อคราวที่ท่านถูกจับ โขนเข้าไปในถ้ำสิงห์ ในคราวนี้ก็เช่นกัน เมื่อท่าน ได้ศึกษาคำพยากรณ์ของท่าน เชมเรมีย์ เกี่ยวกับการตกเป็นเชลยของพวกยิวครบกำหนด 70 ปี ท่าน ได้สารภาพความผิดบาปของชนชาติของท่านที่ได้กระทำผิดต่อพระเจ้า การอธิษฐานในครั้งนี้ท่าน ได้ถ่อมใจลง อดอาหารนานถึงสามสัปดาห์ จากวันที่สี่ จนถึงวันที่ยี่สิบสี่ ของเดือนคัสนัน (เดือนคัสนันปีของยิว) คาเนียล 10:2-4. ตลอด สามสัปดาห์ ท่านรับประทานอาหารชนิด ที่ธรรมดาที่สุด เช่น ขนมปังเปล่าๆ กับ น้ำจืด

ท่านละเว้นจากอาหารสูงทั้งปวง ซึ่งเป็นอาหารที่จัดปรุงอย่างพิถีพิถันเลิศรส ซึ่งจะเป็นอาหารของ พระราชา หรือ เจ้านายชั้นสูง รับประทาน รวมไปถึงขนมหวานมันทุกชนิดด้วย เพื่อจิตใจของท่าน จะได้อ่อนลง สะอาดหมดจดต่อพระพักตร์พระเจ้า คาเนียล เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงรักมาก เพราะ พระคัมภีร์ได้กล่าวเช่นนั้น ในนิมิตครั้งนี้ พระเจ้าได้ทรงประทานพระ เยชู พระบุตรของพระองค์ ลงมา เพื่อให้กำลังแก่ คาเนียล พระเยซูคริสต์ ทรงปรากฏแก่ คาเนียล ที่ริมฝั่งแม่น้ำ ไทกริส เป็น นิมิต ครั้งที่ ห้า ที่ท่านได้รับจากพระเจ้า นิมิตครั้งที่ หนึ่ง ท่านได้รับเกี่ยวกับความฝันของพระราชา ฝันชุดคนเสขาร์ ใน คาเนียลบทที่ 2 นิมิตที่ สอง เป็นเรื่องของสัตว์ร้าย สี่ ตัว ใน คาเนียล บทที่ 7 นิมิต ที่ สามเป็นเรื่อง แกะตัวผู้ กับ แพะตัวผู้ และเขาเล็ก ใน คาเนียลบทที่ 8 นิมิตที่ สี่ เกี่ยวกับเรื่อง ระยะเวลา 2300 วัน,ปี. ในคาเนียล บทที่ 9 และ ครั้งที่ ห้านี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ประชากรของพระเจ้า จนถึงวันสิ้นโลก (สิ้นยุค) ใน คาเนียล บทที่ 10,11,12.

การปรากฏ กาย ของพระคริสต์ ในนิมิตครั้งที่ ห้า นี้ พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ด้วย สง่าราศี ของพระองค์ ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า “เมื่อข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง คุณเกิดมีชายคนหนึ่งสวมเสื้อ ผ้าป่าน มีทองเมืองอุฟาสดาคองไว้ ร่างกายของท่านคิ่งเพทาย และหน้าของท่านเหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางาม เหมือนทองสัมฤทธิ์ขัด และ เสียงด้อยคำของท่าน เหมือนกับเสียงมวลงชน” คาเนียล 10:5-7.

การแต่งกายของพระเยซูคริสต์ที่ปรากฏแก่ท่านคาเนียลครั้งนี้ คล้ายคลึงกับการปรากฏกาย ของพระองค์กับท่านอัครสาวก ยอห์น ในวิวรณ์ 1:13-15. มากๆเปรียบเทียบกับปรากฏกายกับ อัครสาวก สามคน ใน มัทธิว 17:2-5. และ มาระโก 9:3-8. เมื่อ คาเนียล ได้เห็นนั้น บรรดาคนที่ติดตามท่าน ไม่สามารถเห็นนิมิตได้ แต่พวกเขามีความกลัวจนตัวสั่น พวกกันวิ่งหนีไปซ่อนตัว อาการ และเหตุการณ์นี้ เกิดขึ้นคล้ายคลึงกับที่เปาโล ได้รับนิมิต ขณะที่เดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ในพระ ธรรม กิจการของอัครทูต 9:2-9. ผู้ที่ร่วมเดินทาง ไปกับ เปาโล ไม่ได้รับนิมิต มีแต่ท่านผู้เดียวที่ได้ รับนิมิต และได้สนทนากับพระเยซู

การเห็นนิมิตของ เปาโล ในครั้งนั้น ท่านกล่าวว่า ท่านมีสภาพอ่อนแรงจนตกจากหลังม้า เหมือนกับอาการของท่าน คาเนียล ที่กล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ตามลำพัง ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่ง นี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็ซีดไป ข้าพเจ้าหมดแรงข้าพเจ้าก็ซบหน้า ลงสลบไป หน้าของข้าพเจ้าพุบอยู่กับดิน” คาเนียล 10:8-10. เช่นเดียวกับท่าน ยอห์น เมื่อเวลาที่ ท่านได้รับนิมิต ในวิวรณ์ 1:17.

ท่านคาเนียล ได้กล่าวกับผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่านว่า “ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้น ความเจ็บ ปวดจึงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็หมดแรง.....เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่เลย ลมหายใจ พราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว” คาเนียล 10:16-17.

ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงประทานนิมิต แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และ ทุกคนที่ได้รับก็จะมมีอาการ

เช่นเดียวกันคือ อ่อนแรง หมคกำลัง ไม่หายใจ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับ นาง เอลเลน จี ไวท์ ได้รับนิมิตจากพระเจ้า ที่เมือง พอร์ดแลนด์ มลรัฐ เมน สหรัฐอเมริกา ในปี 1844-1915. ตลอดชีวิตของนาง ในเวลากลางวัน ขณะที่เธอได้รับนิมิตจากพระเจ้า เธอจะหมคแรง ไม่หายใจ แต่ชีพจรยังเต้นเป็นปกติ เมื่ออยู่ในนิมิตแล้วเธอได้รับกำลังจากพระเจ้าอีกครั้ง จนกระทั่งเมื่อเธอออกจากนิมิตแล้ว เธอจะหายใจยาวและถี่มากถึง สาม ครั้ง แล้วจะห่มลงเป็นหายใจธรรมดาเป็นปกติ แสดงให้เห็นว่า ตลอดเวลาที่อยู่ในนิมิตนั้น ปอดของเธอไม่ได้สูดรับอากาศจากภายนอกเข้าไปเลย แต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า การหมุนเวียนของโลหิต ยังเป็นปกติอยู่ ผู้รับใช้พระเจ้าในด้านนี้ จะได้รับนิมิตทั้งในเวลากลางวัน และ ในเวลากลางคืนด้วย ไม่ใช่ฝันเฉพาะแต่ในเวลากลางคืนเท่านั้น ทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งว่า ผู้นั้นเป็นผู้พยากรณ์แท้ของพระเจ้า ไม่ใช่ผู้พยากรณ์เท็จ อย่างที่เคยได้เห็น ได้ยินคำเล่าลือกันอยู่ในเวลานี้

ขณะที่ คาเนียล สลอบอยู่นั้น พระเยซู "มีคาเอล" ทรงลอยออกไป และ ทรงมอบหมายให้ทูตสวรรค์ "กาเบรียล" ทำหน้าที่ของท่านที่ได้มอบหมายมา "และคุณเกิด มีมือมาและต้องข้าพเจ้า พยายามให้ข้าพเจ้ายืนตัวลุกขึ้นยืน ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า " โอ้ คาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักยิ่ง จงพิเคราะห์ถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนยัน เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน....แล้วท่านก็พูดกับข้าพเจ้าว่า คาเนียลอย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจ จะเข้าใจ และด้อมลงต่อพระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้าก็มาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน เจ้าผู้พิทักษ์ ราชอาณาจักรเปอร์เซีย ได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึง ยี่สิบเอ็ดวัน แต่มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่นั่น ให้อยู่กับเจ้าผู้พิทักษ์ ราชอาณาจักรเปอร์เซีย ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจ ถึงสิ่งที่จะตกกับชนชาติของท่าน ในกาลภายหน้า เพราะยังมีนิมิตเกี่ยวกับวาระนั้น" คาเนียล 10:10-14.

ในช่วงเวลาที่ท่านคาเนียลรับนิมิต เป็นช่วงเวลาที่ครบกำหนด 70 ปีของการตกเป็นเชลยตามคำพยากรณ์ของ เยเรมีย์ ผู้รับใช้พระเจ้า ท่านคาเนียลได้อธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเจ้า ขอทรงปลดปล่อยชนชาติ อิสราเอล เป็นอิสระ ให้พวกเขาได้เดินทางกลับไปสู่ถิ่นฐานเดิมที่กรุง เยรูซาเล็ม ท่านได้อุดอาหารนานถึง สามสัปดาห์ ในการทูลขอครั้งนี้

การต่อสู้ระหว่าง ทูตกาเบรียล, พระคริสต์ กับ ซาดาน. เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้ทูตสวรรค์ กาเบรียล ลงมาช่วย คาเนียล ให้เข้าใจในนิมิต แต่ก็ได้รับการขัดขวางจาก เจ้าผู้พิทักษ์อาณาจักร เปอร์เซีย เจ้าผู้พิทักษ์ อาณาจักร เปอร์เซีย เป็นใคร มาจากไหน? ซาดานเป็นทูตแห่งความชั่วร้าย เมื่อพระเจ้าขับมันออกจากสวรรค์ มันก็ลงมายังแผ่นดินโลก ทำการล่อลวงจนเอวา และ อาคัม ซึ่งเป็นบรรพบุรุษคู่แรกของมนุษยชาติ หลงคิดตามมัน จึงได้สูญเสียสิทธิที่เป็นผู้ปกครองโลกนี้ให้แก่ ซาดาน ซาดานจึงประกาศตัวมันเองเป็นผู้ครอบครองโลกแทน อาคัม และเอวา ซาดานได้ใช้โลกนี้เป็นฐานปฏิบัติการต่อสู้กับพระเจ้า ดังนั้นราชอาณาจักรทุก อาณาจักร

ที่เรื่องอำนาจขึ้นมาปกครองโลก จึงอยู่ภายใต้อำนาจและการนำของซาตาน มันเป็นผู้ นำและสั่ง ผลาญมนุษย์ จึงทำลายทุกอย่างที่เป็นแผนการของพระเจ้า เพื่อช่วยเหลือนมนุษย์ มันต่อสู้ขัดขวาง ไม่ยอมให้ ทูตสวรรค์ กาเบรียล มาพบกับ คาเนียล นานถึงสามสัปดาห์

ซาตานพยายามอย่างหนักที่จะสร้างอิทธิพลเหนือผู้นำแห่งอาณาจักร เปอร์เซีย เพื่อจะต่อสู้ กับประชากรของพระเจ้า เพื่อจะกักพวกยิว ไว้ไม่ให้กลับ กรุง เยรูซาเล็ม ประเทศ ยูดาห์ ซึ่งเป็นถิ่น ฐานดั้งเดิมของพวกเขา แต่ทูตของพระเจ้ก็ทำงานอย่างหนักเพื่อช่วยพวกยิวในเปอร์เซีย เพราะว่า พระราชา ไชริส กำลังอยู่ในภาวะจะตัดสินพระทัย ปลดปล่อย ชนชาติยิวให้เป็นอิสระ กลับไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่ สิ่งที่ซาตานกลัวที่สุดคือกลัวว่าพระคริสต์จะ เสด็จมาถือกำเนิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่บาป มันขัดขวางทุกทางที่จะไม่ให้มีประเทศยูดาห์ ไม่ให้ยิว กลับประเทศ ไม่ให้มียิวในกรุงเยรูซาเล็ม ในหมู่บ้านเบ็ธเลเฮม และในเมืองนาซาเร็ธ เพราะถ้าไม่ มียิวพระเยซูก็ไม่ได้มาบังเกิดตามคำทำนายของท่าน มีคา (มีคาห์ 5:2.)

เราเห็นการต่อสู้ขบเคี้ยวกัน ระหว่างกองทัพฝ่ายความดี กับกองทัพฝ่ายความชั่ว ตลอด ระยะเวลา สาม สัปดาห์ ทูตสวรรค์ กาเบรียล ต้องต่อสู้กับซาตาน เจ้าแห่งอำนาจฝ่ายความมืด ท่าน พยายามหยุดยั้งมัน ไม่ให้มีอิทธิพลเหนือความคิดของ พระราชา ไชริส จนสามสัปดาห์ผ่านไป พระเยซูจึงได้เสด็จลงมาช่วยทูต กาเบรียล การต่อสู้จึงได้ยุติลง ชั่วคราว

เมื่อทูต กาเบรียล ได้อธิบายทุกอย่างให้ คาเนียล ทราบแล้ว ท่านได้กล่าวว่า “ บัดนี้ข้าพเจ้า จะกลับไป ต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์ เปอร์เซีย เมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว นี่แน่ะ เจ้าผู้พิทักษ์แห่ง กรีก จะมา แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านคามสิ่งทีบันทึกไว้ในหนังสือสัจจะ ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้า ต่อสู้ กับเจ้าเหล่านี้เลย นอกจาก มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ตัวท่าน” คาเนียล 10:20-21.

พระธรรม คาเนียล บทที่ 10 นี้ เราได้เห็น ซาตาน และ พระเยซู กำลังทำงานอยู่ในความคิด ของ กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แต่ไม่มีฝ่ายใดสามารถบังคับกษัตริย์ได้ การมีความอิสระทางความคิด เป็นของประทานอันยิ่งใหญ่ ที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราทั้งหลาย แต่ผลที่ได้จากของประทาน แห่ง การมีอิสระทางความคิดนั้น มนุษย์ได้เลือกในสิ่งที่ชั่วร้าย ก่อให้เกิดผลร้ายอันน่ากลัว คือ พระเยซูคริสต์ จะต้องเสด็จมาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ถ้าเราไม่มีอิสระในการเลือกทำตามใจตน เอง เราก็จะไม่ทำบาป ถ้าเราไม่ทำบาปก็ไม่จำเป็นต้องมีไม้กางเขน ดังนั้นไม้กางเขนจึงเป็นเครื่อง แสดงให้เห็นตัวอย่างของการมีอิสระทางความคิด และผลของการใช้ความอิสระในทางที่ผิด

ถ้าเราเลือกอิสระทางความคิดของเราอยู่ฝ่ายพระเยซู และยึดมั่นในพระคัมภีร์บริสุทธิของ พระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเราทั้งหลาย ในขณะที่ เราทั้งหลายกำลังอยู่ในสนามรบ ระหว่าง พระคริสต์ กับ ซาตาน เราจะเลือกอยู่ฝ่ายไหนสำหรับข้าพเจ้าขอเลือกอยู่ฝ่าย “ พระคริสต์”

.....

พระธรรม คาเนียด

บทที่ 11

วิกฤติการณ์ ของโลก ทุกยุคทุกสมัย

พระธรรม คาเนียด บทที่ 11 ได้เปิดเผยให้เราทราบว่า โลกนี้จะต้องเผชิญกับปัญหา อันยุ่งยากใหญ่หลวงต่อไปจนถึงวาระสุดท้าย พระผู้เป็นเจ้ากำลังเตือนประชากรของพระองค์ ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เราได้เรียนรู้จากประวัติศาสตร์จนถึงปัจจุบัน และต่อไปในอนาคต เพื่อจะช่วยให้เราสามารถต่อสู้กับปัญหา และสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ได้ จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จกลับมา รับประชากรของพระองค์ และเราควรจะเป็นคนหนึ่งในจำนวนผู้ที่ได้รับความรอด

เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ได้ย้อนลึกเข้าไปในประวัติศาสตร์ของโลกในสมัยของท่าน คาเนียด เป็นช่วงเวลาที่ พระราชา คาริอัส กำลังครองราชอยู่ในอาณาจักร มิโด-เปอร์เซีย เป็นที่ทราบกันดีว่า ท่าน คาเนียด เป็น ที่รักใคร่ของพระราชา คาริอัส มากกว่าข้าราชการทั้งปวง พระองค์ทรงไว้วางพระทัย ต่อ คาเนียด มากยิ่งกว่าข้าราชการคนอื่นๆ ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้พวกเขาข้าราชการเหล่านั้นเกิดความอิจฉาริษยาเกลียดชัง จน คาเนียด ถูกจับโยนเข้าไปในถ้ำสิงห์ (ใน คาเนียดบทที่ 6)

ในบทที่ 11 นี้ เริ่มดังต่อไปนี้ ในข้อที่ 1 “ ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในคืนปีแห่งรัชกาล คาริอัส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นคว่ดั่งคว่ดที่ให้กำลังพระราชา” จะเห็นได้ว่า คาเนียด กลายเป็นคนใกล้ชิดอุดหนุนน้ำใจของพระราชา เพราะท่านเป็นผู้ฉลาดรอบรู้ยิ่งกว่าคนอื่นๆ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการปกครองที่ยาวนาน ไม่ว่าพระราชาจะถามหรือปรึกษาเรื่องใดๆ เกี่ยวกับราชกิจปกครองประเทศ ท่านตอบ และ แนะนำได้อย่างชัดเจนทุกปัญหา นี่เป็นเพียงการแนะนำเรื่องส่วนตัวของคาเนียด เท่านั้น. แต่ในมิติที่ ทูตสวรรค์ กาบเรียด ได้อธิบายให้ คาเนียดฟังนี้ในบทที่ 11 นี้ เกิดขึ้นในรัชสมัยของพระราชา ไชริส เป็นปีที่สามแห่งการครองราชของพระองค์ สืบเนื่องจากการอธิฐานด้วยการอดอาหารของ คาเนียด ตลอดเวลา สาม สัปดาห์

ในบทที่ 11 ข้อที่สองกล่าวว่า “ บัดนี้ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน คุณเถิดจะมีพระราชารีก ตาม องค์ขึ้นมาใน เปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นๆ ทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์อันร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะบุกปั่นให้ทุกคน คอสูร์ราชอาณาจักร กรีก.”

คำอธิบายคือ พระราชาองค์แรกของ เปอร์เซีย คือพระราชา คาริอัส เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พระราชา ไชริส ขึ้นมา ครองราชแทนเป็นองค์ที่สอง องค์ที่สามคือ พระราชา แคมไปเซส พระราชาโอรสของพระราชา ไชริส พระราชาองค์ที่สี่ คอจาก แคมไปเซส คือพระราชา เซอร์เซส หรืออีกพระนามหนึ่งคือ พระราชา อาหสุเอริส ที่กล่าวในหนังสือพระธรรม เอสเธอร์ บทที่ 1. พระราชาองค์นี้ทรงร่ำรวยยิ่ง กว่าพระราชาองค์ใดๆ ในราชอาณาจักร เปอร์เซีย ในรัชสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดีย ไปจนถึงประเทศ เอธิโอเปีย เพื่อแสดงให้เห็นถึง

ความมั่งคั่งในราชสมบัติ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ พระราชาองค์นี้ได้จัดงานเลี้ยงให้แก่พวกเจ้านาย และ ข้าราชการของพระองค์ ตลอดทั้งบรรดาทหารแม่ทัพนายกองทั้งสิ้น นานถึง 180 วัน (หกเดือน) ติดต่อกัน นอกจากนี้ยังทรงจัดงานเลี้ยงให้แก่ประชาชนพลเมืองในนคร สุตาทั้งหมด ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยเป็นเวลานานถึง เจ็ด วัน ทั้งกินดื่มอย่างไม่จำกัด ตามใจปรารถนาของทุกคน นับว่าเป็น กษัตริย์ที่ร่ำรวยที่สุด กว่ากษัตริย์ทุกพระองค์ เอสเธอร์ 1:1-5.

พระราชา เซอร์ซีส หรือ อาหตุเอรัส ได้ยกกองทัพมาของพระองค์ ตามที่ เฮอร์โรโดตัส นักประวัติศาสตร์ ได้บรรยายว่า มีทหารจำนวนถึง 5,283,220. คน นอกจากนั้นยังทรงเรียกกองทัพจาก คาเรจ ภาคตะวันตกเข้ามาสมทบอีก ยกเข้าโจมตี คอราซอาณาจักร กรีก จนได้ชัยชนะอย่างงดงาม ในการสู้รบที่ เซอร์โมปิทาห์ การครอบครอง กรีก ครั้งนี้อยู่ได้ไม่นาน เมื่อมีทหาร กรีก สะปาด้า ผู้กล้าหาญ 300 คน ได้แทรกซึมเข้าไปปะปนอยู่ในกองทัพ เปอร์เซีย ได้ทำลายกองทัพ เปอร์เซียลง ทำให้พระราชา อาหตุเอรัส ได้รับความเจ็บปวดทรมานยิ่ง ในการรบที่สนามรบแห่ง ซาลามิส กองทัพเปอร์เซียถูกบดขยี้ยับเยินในปี ค.ศ. 480. พระองค์ทรงยกทัพล่าถอยกลับ เปอร์เซีย และ ทรงหยุดพักการสงครามไว้เพียงเท่านั้น

ใน คานีเยล 11:3. ได้กล่าวต่อไปว่า “แล้วจะมีพระราชาที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอำนาจอันยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง” ตามประวัติศาสตร์สากลได้บันทึกว่า ในปี 336-323. ค.ศ. มี พระราชาหนุ่มองค์หนึ่งของราชอาณาจักร กรีก เกิดขึ้น ได้นำกองทัพ มาซิโดเนียบุกเข้าโจมตี และ ได้ชัยชนะต่ออาณาจักร เปอร์เซีย ด้วยเวลาอันรวดเร็ว ต่อจากนั้นก็ได้ทำการขยายอาณาจักร ตั้งแต่ อียิปต์ ไปจนถึง อินเดีย และได้ครอบครองอาณาเขตอันกว้างใหญ่ไพศาล จรดทะเลสาบ แคลสเปียน กษัตริย์พระองค์นี้คือ อะเล็กซานเดอร์ มหาราช แต่เมื่อได้รับความสำเร็จในการรบ สามารถทำให้ อาณาจักร กรีก มีอำนาจครองโลกได้ แต่พระองค์เอง ทรงเสวยสุขอยู่ในเวลาอันสั้นๆ ทรงพระประชวร อยู่เพียง 11 วัน ก็สิ้นพระชนม์ ราชอาณาจักรของพระองค์ในขณะนั้นไม่มี ผู้สืบสายโลหิตขึ้นครองราช อาณาจักรจึงถูกแบ่งออกเป็น สี่ส่วน โดย นายทหารเอก (แม่ทัพ) สี่คนแยกกันปกครองคนละส่วน และต่อมาต่างก็ได้สถาปนา แต่งตั้งตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์ ปกครองในเขตแดนของตน ต่อจากนั้นก็มีการทำสงครามต่อกัน ซึ่งในพระคัมภีร์เรียกว่า พระราชาถิ่นเหนือ สู้รบกับพระราชาถิ่นใต้ (คานีเยล 11:4-13.)

ต่อไปจะขออธิบายคำว่า ถิ่นเหนือและถิ่นใต้ เริ่มแต่ข้อที่ 4-13. เสียก่อนในพระคัมภีร์ ถือเอา ประเทศอิสราเอล (ดินแดนปาเลสไตน์) เป็นจุดกึ่งกลาง ประเทศที่อยู่ใต้อิสราเอล เช่นประเทศ อียิปต์ และอื่นๆ เรียกว่าถิ่นใต้ และ ถ้าประเทศที่อยู่เหนือ อิสราเอล ขึ้นไป เช่น ซีเรีย และอื่นๆ เรียกว่าถิ่นเหนือ เพราะทูตสวรรค์ที่ได้อธิบายแก่คานีเยล ไม่ได้ระบุชื่อประเทศเหล่านั้น เป็นหน้าที่ของเราผู้ศึกษาจะต้องทำการค้นคว้าจากประวัติศาสตร์ของโลก ในแต่ละอาณาจักร และการสู้รบของเขาที่ตรงตามข้อพระคัมภีร์ เราจะต้องศึกษาอย่างถี่ถ้วนและรอบคอบ จึงจะให้ความหมายที่ถูกต้องออกมาได้.

ดาเนียล บทที่ 11 ข้อ 5. กษัตริย์ ถิ่นใต้ พระองค์แรกคือ พระโศลอมัน ซอสเตอร์ที่ 1.ปกครองอาณาจักรอียิปต์ ทรงมีกำลังเข้มแข็งมาก เซลเลอคัส ได้หนีมาอาศัยอยู่กับ พระโศลอมัน ที่อียิปต์ ราชอาณาจักร โศลอมัน ได้ช่วยสร้างกองทัพให้แก่ เซลเลอคัส จนเข้มแข็ง ยกไปโจมตี ราชอาณาจักร ลายซิมมาซัส บิบบันต์ขับให้ออกไปจาก ซีเรีย และ อาเซียไมเนอร์ แล้วสถาปนาตนขึ้นเป็นกษัตริย์ เรียกว่า กษัตริย์ถิ่นเหนือ ซึ่งต่อมาได้มีกำลังทหารเข้มแข็งกว่า ราชอาณาจักร โศลอมัน เสียอีก

ข้อที่ 6. ต่อมาราชอาณาจักร โศลอมันที่ 2. ได้ยกพระราชธิดาให้แก่ ราชอาณาจักร แอนติโอซัสที่ 2. พระราชธิดาถิ่นเหนือ เพื่อผลทางการเมือง ในเวลานั้น แอนติโอซัส มีพระมเหสี มีพระโอรส และ พระธิดาแล้ว จำเป็นต้องหย่าขาดจากพระนาง ลาโอคิส แล้วเข้าพิธีแต่งงานกับ พระนาง เบอร์เรนีส ราชธิดาของพระราช ราชอาณาจักร โศลอมันที่ 2. ต่อมาเมื่อพระราช ราชอาณาจักร โศลอมันที่ 2. สิ้นพระชนม์แล้ว พระราช ราชอาณาจักร แอนติโอซัสที่ 2. ได้กลับมาคืนดีกับพระนาง ลาโอคิส ทรงสังหารชีวิต พระนาง เบอร์เรนีส และราชโอรสของพระนางด้วย ด้วยเหตุนี้ได้ทำให้ กษัตริย์ถิ่นเหนือ กับกษัตริย์ถิ่นใต้ แยกเป็นศัตรูต่อกัน

ข้อที่ 7. เมื่อกษัตริย์ พระโศลอมันที่ 3. ขึ้นครองราชแทนบิดา พระองค์ทรงเป็นพระเชษฐาของ พระนาง เบอร์เรนีส ที่ถูกฆ่า ทรงมีความโกรธแค้นมากได้ยกกองทัพออกไปทาง บาบิโลน แล้ววกมาโจมตีตลบหลัง จนได้ชัยชนะต่อ ซีเรีย กษัตริย์ถิ่นเหนือ พระองค์ทรงเก็บกวาดเอาทรัพย์สมบัติมหาศาล กลับไปยัง อียิปต์ พระองค์ยังได้ชัยชนะต่อ เมโสโปเตเมีย อีกด้วย ทรงสร้างกองทัพเรืออันแข็งแกร่งขึ้นในอียิปต์ สำหรับรักษาชายฝั่งทางด้านทะเล เมอเคเตอร์เรเนียน อีกด้วย

ข้อที่ 8. กษัตริย์ พระโศลอมันที่ 3. ได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ถิ่นใต้ที่สามารถยึดเอาทรัพย์สมบัติ เครื่องถ้วยชาม เหยือกที่เป็นเงิน และ ทองคำ และเครื่องเพชรนิลจินดา และพระรูปเคารพ ที่พระราช ราชอาณาจักรเปอร์เซียยึดเอาไปครั้งก่อน เป็นอันมากกลับไปยัง อียิปต์ ถิ่นใต้ตามเดิม ต่อจากนั้นพระองค์ก็ทรง ยุติการสงคราม ไม่ได้ยกกองทัพไปต่อสู้กับกษัตริย์ถิ่นเหนืออีกเลย

ข้อที่ 9. หลังจากกษัตริย์ พระโศลอมันที่ 3. ชนะเอาทรัพย์สมบัติไปยังอียิปต์ แล้ว กษัตริย์ เซลเลอคัส ถิ่นเหนือ ได้ยกกองทัพมาเพื่อจะเอาทรัพย์สมบัติกลับคืน แต่ก็ถูกกีดกันบังคับให้ยกทัพกลับโดยไม่ได้อะไรดีมีอมาเลย

ข้อที่ 10. ต่อมาราชโอรสของพระราช ราชอาณาจักร เซลเลอคัสที่ 2 ได้ครองราชเป็น พระราช ราชอาณาจักร เซลเลอคัสที่ 3. ในปี ก ค ศ. 226-223. และ แอนติโอซัสที่ 3. ขึ้นครองราชต่อในปี 223-187. แต่ในปี ก ค ศ. 219. กษัตริย์ แอนทิลัส ที่ 3. ได้ยกทัพไปตี ปาเลสไตน์ จากกษัตริย์ พระโศลอมันที่ 4 จนได้รับชัยชนะ

ข้อที่ 11. ในปี ก ค ศ. 217 กษัตริย์ แอนทิลัส และ กษัตริย์ พระโศลอมัน ยกกองทัพมาสู้รบกันที่ ราฟาอา ที่อยู่ระหว่าง ปาเลสไตน์ ติดต่อกับ อียิปต์ คราวนี้ กษัตริย์ แอนทิลัส มีทหารราว 62,000 คน ทหารม้า 6,000 ม้า ทหารช้าง 102 เชือก แต่ก็ถูก กษัตริย์ พระโศลอมัน โจมตีแตกพ่ายยับเยินกลับไป

ข้อที่ 12. กษัตริย์ พระโศลอมัน ภายหลังได้ชัยชนะที่ ราฟาอา แล้ว ก็ยกทัพบุกต่อไปทางทิศตะวันออก แผ่อำนาจครอบคลุมไปหลายอาณาจักร ในปี ก ค ศ. 203. กษัตริย์ พระโศลอมัน และพระราชินี

ได้สิ้นพระชนม์ลงอย่างประหลาด และ น่ากังขา ผู้ที่ตีบราชสมบัติองค์ต่อมา ก็เป็นพระราชโอรสที่มีอายุ เพียง 4-5. ขวมนเท่านั้น

ข้อที่ 13. ค่อยจากนั้นมาอีก 16 ปี กษัตริย์ แอนทิโอซัส ได้ยกกองทัพใหญ่มาแก้แค้น บุกเข้ามาสู้รบกับกษัตริย์ผู้เยาว์ แห่งอียิปต์และ ได้ยึดเอา ปาเลสไตน์ไปจากอียิปต์ กลับคืนมาเป็นของ ซีเรียตามเดิม

ข้อที่ 14. ในข้อนี้ผู้เขียนชาวยุโรปหลายคน ได้ตีความหมายไปหลายลักษณะ แต่ผู้เขียนขอยึดเอาความเห็นแรก เพราะ ได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องราวติดต่อกันกับข้อที่ 13. คือเมื่อกษัตริย์ แอนทิดอสที่ 4. (อีพิแพนเนส) ผู้ครองอาณาจักรดินเหนือนีในปี ก ค ศ. 176-164. ได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำลายศาสนา ประเพณีธรรมเนียม และ ภาษาของชนชาติ ยิว และได้บังคับให้พวก ยิว รับเอา พระเจ้าของชนชาติ กรีก ตลอดทั้ง ประเพณีธรรมเนียม และ ภาษา กรีก เข้ามาปฏิบัติแทน ด้วยเหตุนี้ ได้ก่อให้เกิดความแค้นเคืองแก่พวก ยิว เป็นอันมากในที่สุดก็ก่อการจลาจลต่อต้าน และได้จับไล่ กษัตริย์แอนทิดอส ออกไปจาก แคว้น ยูดาห์ ได้สำเร็จ

ข้อที่ 15. ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เป็นการเชื่อมโยงต่อจากข้อที่ 13. กษัตริย์ แอนทิโอซัส ได้ยกกองทัพเข้ามาในปาเลสไตน์ เป็นครั้งที่สอง ได้ยึดเอาเมือง กาสซา และ เมือง ซีโคเน แม้ว่า กษัตริย์ดินใต้ คือ อียิปต์ ที่ถือว่ามียกกองทัพที่เข้มแข็ง และ เก่งกล้าที่สุด ก็ยังรักษาเมืองทั้งสองไว้ไม่ได้

ข้อที่ 16. ข้อนี้หมายถึงแม่ทัพ ปอมเปย์ ได้มีบทบาทเข้ามาแทรกกระหว่างพี่น้องสองคน ที่กำลังช่วงชิงบัลลังก์ ครอับครอง ประเทศ ยูดาห์ ในปี ก ค ศ. 63. ฝ่ายต่อสู้ ป้องกัน ได้พากันเข้าไปตั้งป้อมสู้กับกองทัพ ปอมเปย์ ในเขตพระวิหาร ได้ปิดประตูพระวิหารขังตัวเองไว้การต่อสู้นี้ดำเนินไปถึง สามเดือน ปอมเปย์ ก็ชนะ โยเซฟัส บรรยายว่า ภายหลังที่ได้ชัยชนะแล้ว ปอมเปย์ ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อค้นหาหีบพระบัญญัติ 10 ประการ แต่ก็ไม่ได้พบอะไรเลย เพราะเป็นที่รู้กันดีว่า หีบพระบัญญัติได้ถูกซ่อนไว้ ก่อนที่กองทัพ นาบีโลน จะเข้าทำลายกรุง เยรูซาเล็ม ในปี ก ค ศ. 605.

ข้อ 17. ข้อนี้หมายถึงอาณาจักร โรมัน เรื่องอำนาจ ได้ขยายอาณาเขต เข้าครอบครอง อาณาจักรกรีก โบราณ ทั้งหมด จึงได้ชื่อเรียกว่า กษัตริย์ดินเหนือนี ต่อมากษัตริย์ ดินใต้ พระโทะเลมี ที่ 11. พระราชา ของอียิปต์ ได้มอบ พระโอรส และพระธิดา ให้แก่ กษัตริย์ ดินเหนือนี คือ พระจักรพรรดิ ซีซาร์ แห่งอาณาจักร โรมัน นับว่าเป็นตัวประกัน ตามปีต่อมา พระธิดา คลีโอพัตรา ได้ถูกรับเข้าเป็น พระสนม ของจักรพรรดิ จูเลียสซีซาร์ ผู้พิชิต อียิปต์ ในปี ก ค ศ.48. ภายหลังเมื่อ จูเลียสซีซาร์ ถูกลอบสังหารในกรุงโรม พระนางคลีโอพัตรา ก็ตกมาเป็นภรรยาของ แม่ทัพ มาร์คแอนโทนีสี่ปีต่อมา เกิดการต่อสู้ขึ้นภายในอาณาจักร โรมัน แม่ทัพมาร์คแอนโทนี และคลีโอพัตรา ได้พ่ายแพ้ในการรบ ที่ อ็อกซิอูม ในปี ก ค ศ. 31. และมาร์คแอนโทนีได้ฆ่าตัวตาย ฝ่ายพระนางคลีโอพัตรา นั้น ไม่สามารถปรับตัวให้เป็นที่โปรดปรานของแม่ทัพ อ็อกตาเวียส ซึ่งต่อมาได้รับการสถาปนาขึ้นเป็น พระจักรพรรดิ ออกัสตัสซีซาร์ และ พระนางคลีโอพัตรา ก็ได้ฆ่าตัวตายตาม มาร์คแอนโทนีไปอีก ดังนั้นราชอาณาจักรดินใต้จึง ได้จบบทบาทลงเพียงเท่านี้ และ อียิปต์ ก็กลายมาเป็นเพียง เขตการปกครองของราชอาณาจักร โรมันเท่านั้น

ข้อที่ 18. เป็นการย้อนกลับมาที่เรื่องของจูเลียสซีซาร์อีกครั้ง คือ เมื่อตอนที่จูเลียสซีซาร์ ยกกองทัพกลับมาจาก อียิปต์ ก็ไม่ได้เสด็จกลับ กรุง โรมทันที แต่ได้กลับไปโจมตี อาณาจักรเล็กอาณาจักรน้อยต่างๆตามริมฝั่งทะเล เป็นการขยายอาณาเขต และได้เข้าโจมตีกองทัพของ ปอมเปย์ ลงอย่างยับเยิน ได้เอาฟริกาเหนือ ได้ซีเรีย และได้ อาเซียไมเนอร์ทั้งหมดเข้ามาไว้ในการครอบครองของอาณาจักร โรมัน หลังจากนั้นจึงได้ยกกองทัพกลับเข้าสู่กรุง โรมซึ่งเป็นเมืองหลวงของ โรมัน

ข้อที่ 19. จูเลียสซีซาร์ เมื่อประทับอยู่ในกรุงโรม ในวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ.44. ได้ถูกลอบฆาตกรรมจนสิ้นพระชนม์ เหมือนกับพระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า “ท่านก็จะสะดุดและล้มลงหาตัวไม่พบอีกต่อไป”

ข้อที่ 20. คำว่าเก็บส่วยหรือเก็บภาษี นั้นเกิดขึ้น เมื่อ จูเลียสซีซาร์ ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว ออกัสตัสซีซาร์ ก็ขึ้นครองบัลลังก์ แทน ได้เป็นผู้ออกกฎหมายตั้งเก็บภาษี และ ทำทะเบียนสำมะโนครัวทั่วราชอาณาจักรโรมัน จึงเป็นเหตุทำให้โยเซฟและนางมาเรีย ต้องเดินทางมาที่หมู่บ้าน เบธเลเฮม ซึ่งตรงกับคำทำนายเกี่ยวกับการประสูติของพระเยซู ในลูกา 2:1-6. ในรัชสมัยของจักรพรรดิ ออกัสตัส ซีซาร์ นี้ ถือได้ว่าเป็นยุคทองของราชอาณาจักรโรมันทีเดียว ต่อมาอีก 40 ปี พระองค์ก็สิ้นพระชนม์บนแท่นบรรทมของตนเอง เป็นการสิ้นพระชนม์อย่างสงบสุขในปี ค.ศ.14.

ข้อที่ 21. ทิมเมอร์ริอัส ขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์ต่อมา ประวัติความเป็นมาไม่กระจ่าง และมีนิสัยออกอาการผิดปกติยากที่จะเข้าใจได้ ไม่น่ารัก ท่านขึ้นครองราชในปี ค.ศ.14-37. ท่านได้รับสิทธิ์เป็นพระจักรพรรดิ ก็เพราะว่าท่านเป็นลูกบุญธรรมของพระจักรพรรดิ ออกัสตัสซีซาร์ ท่านได้ก้าวขึ้นมาเป็นจักรพรรดิได้อย่างสะดวก สบาย เพราะเขาเป็นคนเดียวที่เหมาะสมที่จะได้เป็นจักรพรรดิ นอกจากนี้ยังมีมารดาชื่อ ลิเวีย คอยชักใยอยู่เบื้องหลัง

ข้อที่ 22. คำว่ากองทัพ ทิเบอร์ริอัสได้รับความสำเร็จมากในด้านการทหาร เขาเป็นแม่ทัพใหญ่ มีกองทัพอันเกรียงไกร กองทัพของเยอรมัน อาร์เมเนีย และปาเซียถูกทำลายลง คำว่า “เจ้าแห่งพันธมิตรถูกทำลายเสีย” หมายถึงพระเยซูคริสต์ถูกจับตรึงกางเขน ในสมัยของ ทิเบอร์ริอัส ซึ่งมีปีลาต เป็นเจ้าเมืองของแคว้น ยูดาห์ ในเวลานั้นพระคริสต์สิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ.31.

ข้อที่ 23. โรมได้ทำสนธิสัญญา กับประเทศต่างๆที่อยู่รอบๆอาณาจักร เพื่อเป็นพันธมิตรให้ความช่วยเหลือ และปกป้องพันธมิตรเหล่านั้น และโดยสัญญานี้ โรม ได้ผนวกประเทศเหล่านั้นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรโรมัน เป็นการเพิ่มพูนรางวัลให้แก่ตนเอง โดยไม่ต้องทำสงคราม

ข้อที่ 24. กล่าวได้ว่า โดยการทำสงครามเขาได้จับเชลยจำนวนมากมาเป็นทาสทำให้ประเทศมั่งคั่งยิ่งขึ้น และ ทรัพย์สินสมบัติที่ยึดได้มาจากการทำสงคราม ก็เอามาแจกจ่ายเป็นรางวัลแก่แม่ทัพนายกอง แม้แต่ทหารธรรมดาที่ได้รับรางวัล เป็นที่ดินทำกินโดยถ้วนหน้า

ข้อที่ 25. ข้อนี้ขอย้อนกลับไปสู่การต่อสู้ระหว่าง ออกัสตัสซีซาร์ กับ มาร์ค แอนโทนี ในสนามรบที่ อ็อกติอุ่ม กองทัพหมีนาทั้งสองฝ่ายได้ยกเข้าทำห้ำหั่นกันอย่างนองเลือด ความพ่ายแพ้ของ มาร์ค แอนโทนี เกิดขึ้น เนื่องจาก กองทัพเรือของพระนาง คลีโอพัตรา ได้ถอนตัวออกจากการรบ

ข้อที่ 26. ในสมัยโบราณ คนชาวตะวันตกมักจะมีการเลี้ยงกันเพื่อแสดงความรับนับถือ และ ให้เกียรติแก่กันและกัน แต่ในกรุงโรมนั้น เมื่อผู้นำได้รับชัยชนะในการรบ ก็จะมีการเลี้ยงใหญ่ในพระราชวัง บางครั้งก็มีการเลี้ยงฉลองตำแหน่งใหม่ ที่มีตำแหน่งสูงขึ้น บางครั้งก็มีการเลี้ยงกันด้วยเหตุผลทางการเมือง การเลี้ยงนี้เริ่มในสมัยพระเจ้าจักรพรรดิ เนโร เรื่อยมาจนถึงสมัยของพระเจ้าจักรพรรดิ ไคโอคลิเซียส ซิซาร์ทั้งหลายเหล่านี้ มีอยู่หลายครั้งที่ถูกนายทหารของตนเองฆ่าตายในระหว่างการเลี้ยง

ข้อที่ 27. การคิดปองร้ายต่อกันและกันนั้น แม้ว่าจะสนิทกัน ร่วมรับประทานอาหารจากโต๊ะเดียวกันก็ยังคงเกิดขึ้นอยู่เสมอ เช่น อ็อกตาเวียส กับ มาร์คแอนโทนี นอกจากนี้ ในคนที่มีความทะเยอทะยาน อยากเป็นใหญ่เป็นโต มีตำแหน่งสูง ก็มีการคิดปองร้ายต่อกัน แต่เบื้องหลังสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ที่เกิดขึ้น ก็สืบเนื่องมาจากคนเหล่านั้นที่ขอมมอบตัวให้แก่ ชาตาน ศัตรูของพระเจ้า มันพยายามที่จะให้มนุษย์ที่ตกเป็นเครื่องมือของมัน มีใจโหดเหี้ยมทำการรบราฆ่าฟันกันและกัน ตลอดมาทุกยุคทุกสมัย นับตั้งแต่มีมนุษย์เกิดขึ้นมาในโลกนี้ แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงทราบแผนการณ์ของมัน และรู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคต พระองค์ทรงประทานผู้เผยพระวจนะมาเตือนประชากรของพระองค์ หรือผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ ให้เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น

มีอยู่หลายครั้งที่พระเจ้าได้ทรง เหยียดพระหัตถ์ออกช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์อย่างทันท่วงที เช่น ทรงช่วยสหายของ ดาเนียล สามคนคือ ฮะนียาห์ มิซาเอล และ อะซาริยาห์ ให้รอดพ้นจากถูกเผาทั้งเป็น ดาเนียล 3:20-27. ทรงช่วย ดาเนียล ให้รอดพ้นจากการตกเป็นอาหารของสิงห์ร้ายที่กำลังหิวโหย ดาเนียล 6:19-24. ทรงช่วย ท่านยอห์น ให้รอดคายจาก กะทะน้ำมันร้อน เป็นต้น

ข้อที่ 28. เป็นเรื่องของแม่ทัพโรมัน ดิคัส ภายหลังที่เสร็จสิ้นจากการทำลายกรุง เยรูซาเล็ม ท่านได้ยึดเอาทรัพย์สมบัติสิ่งของ เครื่องเงิน เครื่องทองคำ ในพระวิหารของพระเจ้า ทั้งหมด ขนกลับไปยังกรุงโรม แม้แต่เชิงเทียน และคันประทีป ทั้งเจ็ด ก็นำไปด้วย ในปี ค.ศ. 70

พระเจ้าจักรพรรดิ คอนสแตนติน ก็กระทำคล้ายๆกันคือ คนทั้งสองได้ทำงานต่อต้าน คอสูร์กับพระพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ ของพระเจ้า แม่ทัพ ดิคัส ได้ทำลายพระวิหารของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่นมัสการ แต่คอนสแตนติน ได้ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ก็ทำไปเพื่อส่งเสริมอำนาจการปกครองของตนเองเท่านั้น พระองค์แสดงความชื่นชมยินดีสนับสนุนคริสตจักร ก็เพื่อความมั่นคงและเสริมอำนาจทางการเมืองของพระองค์เท่านั้น พระองค์ได้นำเอาศาสนาในลัทธิเคียรีลีย์ เข้ามาปะปนกับการนมัสการในคริสตจักร

ข้อที่ 29. คอนสแตนติน ได้ย้ายเมืองหลวงจากกรุงโรม ไปอยู่ที่กรุง คอนสแตนติโนเปิล ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาใหม่ เป็นการคัดค้านพระทัยอันสืบเนื่องมาจากการเสื่อมสลายของราชอาณาจักรของพระองค์ โดยมุ่งให้ กรุงคอนสแตนติโนเปิล เป็นที่เชิดชูช่วยกู้ชื่อเสียงเกียรติคุณของอาณาจักรโรมันขึ้นมาใหม่

ข้อที่ 30. หมายถึง เมืองคิทธิม แต่ก่อนนั้นขึ้นอยู่กับเกาะ ไชปรีส ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเล เมอร์ริเคอร์เรเนียน ทางด้านทิศตะวันตกของ ปาเลสไตน์ พระคัมภีร์ฉบับแปลใหม่กล่าวว่า “ กองทัพเรือของเมือง ไชปรีส” เมืองนี้ต่อมา ก็ตกอยู่ในการปกครองของ ซีเรีย , อียิปต์, มาซิโดเนีย, และ โรม. เป็นเมืองรอง ไม่ใช่เมืองเอก เป็นเมืองหน้าด่าน หากฝ่ายไหนเรืองอำนาจก็จะปกครองเมืองนี้ด้วย

แต่ทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญบางคนมีความเห็นว่า ข้อ 30. นี้เป็นพฤติกรรมของคนปาเลอีน ที่บุกรุกเข้าทำลายอาณาจักรโรมันตะวันตก โรม และ ลัทธิเคียรติย์ แห่งโรม และระบบสันตะปาปาแห่งโรม ได้ร่วมมือกันทำการต่อสู้ กับผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ ในยุโรปยุคมืด

ข้อที่ 31. คำที่ว่า กองทัพของเขาจะมาทำสถานนมัสการคือป้อมปราการให้เป็นมณฑล นั้น ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเป็นสองแง่คือ 1. บางท่านคิดว่าเป็นอาณาจักรโรมัน ซึ่งเป็นแหล่งมหาอำนาจในโลกเก่า โบราณ ถูกทำลายลง 2. บางท่านให้ความเห็นว่าเป็นพระวิหารในกรุง เยรูซาเล็ม ที่บรรจงสร้างประดิษฐ์อย่างประณีต และ มั่นคงแข็งแรง ทำให้นึกถึงพระวิหารในสวรรค์ที่เป็นสถานที่แท้จริง ปกป้องกันภัยได้ แต่ได้ถูกทำให้เป็นมณฑลโดยอำนาจขบวนการต่อต้าน ที่ได้นำเอาสิ่งเทียมเท็จเข้ามาปฏิบัติแทน ของจริงที่เป็นของพระเยซู “ และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจะกระทำให้เกิดความวิบัติ” นั่นเป็นสิ่งที่ระบบสันตะปาปากำลังกระทำอยู่ในเวลานี้ พระเยซู ได้ทรงกล่าวไว้แล้วใน มัทธิว 24:15.

ข้อที่ 32. คนเหล่านั้นที่ติดตามพระเจ้า และประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ จะถูกชักชวนด้วยคำอ่อนหวาน เพื่อให้พวกเขาเดินไปตามถนนใหญ่ ทางกว้างขวาง มากกว่าทางคับแคบ ของพระเยซู มัทธิว 7: 14. คนเหล่านั้นที่เรียกตัวเองว่า พวก วอลเคน และอัลบิเกน พวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนที่อยู่ภายใต้อำนาจของสันตะปาปา แต่พวกเขาก็ยังดำรงชีวิตยืนหยัดอยู่ได้ เพื่อพระเจ้า

ข้อที่ 33. พระกิตติคุณได้ถูกนำออกไปประกาศสั่งสอน นี่คือนิยามของคริสตจักร ที่แท้จริงของพระเจ้ากำลังกระทำอยู่ ซึ่งเป็นเหตุให้สมาชิกในคริสตจักรหลายคนต้องถูกกดขี่ข่มเหง คำว่าหลายวัน หรือ วาระหนึ่ง นั้นหมายถึงช่วงระยะเวลา 1260 ปี (ดาเนียล 7:25.) เกิดขึ้น โดยคริสตจักรที่ต่อต้านพระเจ้าได้ใช้อำนาจกดขี่ข่มเหง ผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง

ข้อที่ 34. ผู้ที่ยอมรับการทรมานทุกคนจะได้รับการช่วยเหลือ แม้ว่าคนเหล่านั้นจะต้องยอมสละชีวิตของตน คนเหล่านั้นก็ได้ถูกซ่อนไว้แล้วกับพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา (โคโลสี 3:3.) เช่นเดียวกับในสมัยยุคมืดในยุโรป ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการช่วยเหลือ ในการออกประกาศสั่งสอน และ การเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น ไวกิลฟ, ฮัส, และ เฮอร์โรม เป็นต้น คนเหล่านี้ได้ทำการปฏิรูปศาสนา ในศตวรรษที่ 16.

ข้อที่ 35. บางครั้งพระเจ้าได้ทรงปล่อยให้ประชากรของพระองค์ ได้รับความลำบาก “ เพราะจะทำให้สะอาคบริสุทธิ” เพื่อจะเตรียมพวกเขาให้มีอุปนิสัยเหมือนชาวสวรรค์ การกดขี่ข่มเหงนี้จะดำเนินอยู่ต่อไป จากเวลาที่มีการปฏิรูปทางศาสนา จนถึงเวลาแห่งการสิ้นยุค นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798. ซึ่งเป็นเวลาที่กำหนดไว้ในแผนงานของพระเจ้าแล้ว

ข้อที่ 36. ข้อนี้แยกออกเป็นสองความเห็น ที่ 1 คือคำว่า “กษัตริย์” หมายถึง “กลุ่มอำนาจ” ของคนพวกที่ เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า การปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศส จากปี ค.ศ. 1798. เป็นต้นไป คำว่า “กษัตริย์” ยังได้ขยายความออกไปอีกหลายทาง ด้วยกัน รวมไปถึงการล้มล้างศาสนาทุกศาสนาในกรุง ปารีส ในวันที่ 26 พฤศจิกายน 1793. กลุ่มพวกคณะปฏิวัติ ได้กระทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์ โดยการจัดให้มีการนมัสการแบบใหม่ขึ้นคือตั้ง พระเจ้าแห่งเหตุผล ขึ้นมาแทนศาสนาเดิม ที่เป็นพระคริสต์ ความเห็นอันที่ 2. มีความเห็นว่าเมื่อฝรั่งเศส ได้ร่วมมือกับระบบสันตะปาปา ได้ใช้ความพยายามเข้าควบคุมแทนที่อำนาจของศาสนาอื่นๆทั้งสิ้น เพื่อประกาศให้เห็นว่า โป๊ป (สันตะปาปา) เป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์ ซึ่งมีอำนาจที่จะเปิด หรือ ปิดประตูสวรรค์ ต่อมนุษย์คนใดคนหนึ่งก็ได้ ด้วยอำนาจนี้เขาจะทำสิ่งอันเป็นอัศจรรย์ หลายอย่างหลายประการ (ดู คาเนียด 7:25.)

ข้อที่ 37. ในข้อนี้ก็ตีความหมายได้เป็นสองทางเช่นกัน คำว่า “ผู้ที่ผู้หญิงรัก” นั้นหมายถึง สถาบันครอบครัว ถูกโจมตี ในการปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศส ครั้งนี้ พวกเขาได้ออกกฎหมายประกาศว่า “ การแต่งงานเป็นเพียงการทำสัญญาระหว่างกันที่จะต้องล้มเลิกได้ตามความต้องการของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพราะประเทศฝรั่งเศส ได้ประกาศแล้วว่าไม่มีพระเจ้า จึงไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ที่จะต้องเกรงกลัวต่อไปอีกความหมายที่ 2. คือ ระบบสันตะปาปาได้ต่อต้านการแต่งงาน และยืนยันอย่างแข็งขัน ห้ามไม่ให้นักบวช ทั้งชายและหญิง แต่งงาน กัน การกระทำเช่นนี้เป็นการประมาทหมิ่นต่อพระราชกิจของพระเจ้า ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ชาย และ หญิง ให้เป็นคู่เคียงกัน เป็นการแย่งสิทธิ์อำนาจของพระเจ้าไปกระทำโดยพลการ

ข้อที่ 38. ในข้อนี้ ความหมายแรกก็คือ แทนการนับถือพระเจ้าในเวลานั้น ฝรั่งเศส ได้หันไปกราบไหว้ พระแห่งเหตุผลแทน หมายถึงพระเจ้าแห่งธรรมชาติ ความหมายอันที่ สอง คือ การสร้างโบสถ์วิหาร ไว้เป็นที่สำหรับอธิษฐาน ขอรบค้อบรรดาคานักบุญ และ แม่พระ เป็นเหมือนของขวัญที่พวกค่างศาสนามอบให้แก่คริสตจักร

ข้อที่ 39. ข้อความตอนนี้เป็นจุดยุทธศาสตร์ ของพวกที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า ได้ยกเอาความคิดหาเหตุผลมาอ้าง ความคิดนี้ได้ฝังอยู่ในความคิดของพวกคณะปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศสเวลานั้นมันเป็นจุดยืนที่เข้มแข็งที่พวกเขายึดถือ จึงเป็นเหตุให้ ระบบขุนนาง และพระบาทหลวง ถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง ประมาณว่า ที่ดินสองในสามของประเทศที่ เป็นของพวกขุนนางนั้น ได้ถูกริบ ในระหว่างเกิดการปฏิวัติใหญ่

ข้อที่ 40. ในข้อนี้ นักศาสนศาสตร์ หลายท่านได้ให้เหตุผล ไปหลายทาง เช่น หมายถึงประเทศฝรั่งเศส ในช่วงเวลาของการปฏิวัติใหญ่ บางคนบอกว่ามันเป็นผลงานขั้นสุดยอดของระบบสันตะปาปาที่จะครองโลก อีกบางคนกล่าวว่า หมายถึงความล่มสลายของ ของอาณาจักร อีออดโอมาน ในปี ค.ศ. 1922.

ข้อที่ 40-45. ข้อความในตอนนี้ มีหลายท่านพยายามตีความหมายว่าพระราชกฤษฎีกาจะยกกองทัพมาสู้รบกับพระราชกฤษฎีกาได้ นั้นหมายถึง รัสเซีย จะรวบรวมพันธมิตรทางฝ่ายทิศตะวันออก ยกกองทัพสู้รบกันที่ตะวันออกกลางกับ ภัยพิบัติฝ่ายตะวันตกในอนาคตอันใกล้นี้ ซึ่งเป็นแต่ความคิดเห็น และวิเคราะห์ตามสถานการณ์ในปัจจุบัน ความเป็นไปได้ หรือ ไม่ได้มันมีอยู่เท่าๆกัน ดังนั้น ในเบื้องต้นนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า คำพยากรณ์นี้ยังไม่สำเร็จหมายความว่า เราจะต้องระมัดระวังอย่างยิ่งในการตีความหมายต่างๆ ถึงเรื่องราวที่อาจจะเกิดขึ้น หรือเป็นไปได้อีก และหากบางคนเอาไปตีความหมายตกแต่งให้เกินความเป็นจริงไปจะทำให้เกิดความสับสน ออกนอกกลุ่มออกทางไป ทำให้พระคำของพระเจ้าเสียหายเกิดความไขว้เขวหลงทาง

ไม่ต้องสงสัยเลย พระเจ้าเท่านั้นจะทรงเป็นผู้ประทานความหมายที่แท้จริงในเวลาของพระองค์ที่กำหนดไว้ ความหมายก็คือ เป็นหน้าที่ของเหล่าผู้เชื่อทั้งหลาย ที่จะออกไปประกาศข่าวแห่งความจริง และความรอดของพระเจ้า มากกว่าที่เราจะมานั่งนึกฝันถึงแต่เรื่องการตีความหมายของความเป็นจริงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

พระธรรม ดาเนียล

บทที่ 12.

พระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา

ดาเนียล บทที่ 12 เป็นบทสุดท้ายของหนังสือพระธรรม ดาเนียล สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ตอนด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในช่วงยุคสุดท้ายของโลก คือ

1. ในข้อที่ 1-4. เมื่อเกิดความลำบาก ประชากรของพระเจ้าจะได้รับการคุ้มครองให้พ้นภัย
2. จากข้อ 5-10. จะเป็นการโต้ตอบระหว่างทูตสวรรค์สององค์ ที่กำลังสนทนากัน
3. ข้อ 11-12. กล่าวถึงระยะเวลา และ พระพรที่พระเจ้าจะทรงประทานให้แก่ผู้ที่รอดภัย
4. ข้อ 13. เป็นคำสัญญาส่วนตัว ที่พระเจ้ากล่าวกับ ดาเนียล “ บรมผู้เป็นที่รักยิ่งของพระเจ้า”

โลกในยุคสุดท้ายจะเกิดความปั่นป่วนขึ้น ทางด้านเศรษฐกิจ และ ด้านการเมืองภายในประเทศ และ ต่างประเทศ จะเกิดภัยพิบัติต่างๆ ในธรรมชาติ ทั้ง โรคภัยไข้เจ็บก็จะตามมา ความเสื่อมทรามทางด้านศีลธรรมของมวลมนุษย์ จะพุ่งขึ้นสูงสุดตามที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำนายไว้ใน มัทธิว 24:5-14. ลูคา 21:10,11,17. เมื่อเหตุการณ์ เกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงเหยียดพระหัตถ์ออกคุ้มครองรักษาประชากรของพระองค์ ไม่ให้ได้รับภัยพิบัติเหล่านี้ ดาเนียล 12:1.

ในเวลานั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะถูกขึ้น พระองค์เป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกขึ้นปกป้อง ผู้คิดความพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงเสร็จสิ้นภาระกิจในการไถ่บาปของมนุษย์ เพื่อให้รู้ว่ามิใครบ้างที่จะได้รับความรอด และใครบ้างที่จะไม่ได้รับความรอดแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะถูกถอนออกไปจากมนุษย์ เมื่อพระวิญญาณเสด็จกลับไปแล้ว อำนาจของความชั่วร้าย จะพุ่งขึ้นจนถึงขีดสุด พระคัมภีร์กล่าวว่า “ จะมีความยากลำบากอย่างไม่เคยมีมา ตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติ จนถึงสมัยนั้น”

ดาเนียล 12:1. เหตุการณ์นี้ตรงกันกับ พระธรรม มัทธิว 24:21.กล่าวว่า “ ด้วยในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก มาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้า จะไม่มีค่อ ไปอีก”

เมื่อเวลานั้นเกิดขึ้น พระเจ้าได้ทรงสัญญากับประชากรของพระองค์ ว่าพระองค์จะทรงปกป้องคุ้มครองแก่ ทุกคนที่มีชื่อจดไว้ในสมุดแห่งชีวิต

ข้อที่ 2. ข้อนี้เป็นการอธิบายถึงการฟื้นคืนชีพของคนสองจำพวก เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พวกแรกคือบรรดาผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ตายแล้วจะฟื้นขึ้นมาก่อน และจะรวมเข้ากับผู้ชอบธรรมที่ยังมีชีวิตอยู่ จะถูกรับขึ้นไปเข้าเฝ้าพระเยซู ในท้องฟ้า และ จะพากันเดินทางไปสู่เมืองบรมสุขเกษม ในแผ่นดินสวรรค์ 1 เรสะ โลกิกา 4:16,17.

การฟื้นคืนชีพของพวกที่สอง เป็นการฟื้นของคนบาป ภายหลังกยุค 1000 ปี พวกเขาจะฟื้น

ขึ้นมารับโทษ ตามผลกรรมที่พวกเขาได้กระทำเอาไว้ พระเจ้าจะส่งไฟนรินทร์ลงมาเผาพวกเขาทั้งหลาย รวมไปถึงการเผาทำลาย ซาตาน และ พรคนพวกของมันให้สิ้นซากไปด้วย วิวรณ์ 20:5,9,10. เกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาของคนสองจำพวกนี้ พระเยซูได้ทรงคริสต์ไว้ใน ยอห์น 5:28

ข้อที่ 3. บรรดาคนที่ฉลาดคือผู้ที่ยอมรับเอาพระปัญญาของพระเจ้า คือผู้ที่ออกไปนำดวงวิญญาณที่อยู่ในความมืดของความบาป และ ประกาศสั่งสอนให้คนบาปกลับใจใหม่ยอมรับพระเจ้าเป็น พระผู้ช่วยให้รอด พวกเหล่านี้จะได้รับรางวัลจากพระเจ้า

ข้อที่ 4. เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นใน คาเนียลบทที่ 11. นั้นเกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงให้ประทับตราปิดไว้ เพราะว่าถ้าเปิดเผยในเวลานั้นก็จะไม่มีใครเข้าใจ ให้รอไปจนถึงยุคสุดท้ายจริงๆเสียก่อน แล้วพระเจ้าจะเป็นผู้เปิดเผยเอง จึงถือว่าในขณะนี้ได้หมดภาระกิจของ คาเนียลแล้ว แต่พระองค์เพียงแจ้งให้ท่านทราบว่า ในยุคสุดท้ายจะมีประตการณ์ สอง อย่างเกิดขึ้นเพื่อเป็นข้อสังเกต คือ “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปมา และความรู้จะทวีขึ้น” และข้อสังเกตนี้กำลังเกิดขึ้นแล้วในเวลาปัจจุบันนี้ เราจึงรู้ว่านี่คือยุคสุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงกล่าวแก่ คาเนียล ในเวลานี้ มนุษย์ เดินทางไปมาหากันด้วยความเร็ว ไม่ได้เดินไปด้วยเท้า หรือ ขี่ม้าไปเหมือนในสมัยก่อนๆ แต่เขาวิ่งไปด้วยรถ จักรยานยนต์ รถยนต์ รถไฟ และ เครื่องบิน ทำให้โลกนี้แคบลง พวกเขาจะบินข้ามทวีปไปมาหากันและกัน ตลอดเวลา ทางด้านความรู้ของมนุษย์ก็ทวีมากขึ้น รู้จักศึกษาหาความรู้ ประดิษฐ์เครื่องมืออำนวยความสะดวกในการครองชีพ การสื่อสาร มีเครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ติดต่อกันทาง โทรสาร อีเมลล์ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ และอื่นอีกเป็นอันมาก สิ่งประดิษฐ์เหล่านี้ได้อำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ทุกเพศทุกวัย

ข้อที่ 5. คอไปนี่เป็นการสนทนาส่งท้าย ของบทที่ 11,12. และเป็นข้อความที่ครอบคลุมตลอดของหนังสือเล่มนี้ คือมีทูตสวรรค์อีกสององค์ได้ลงมายัง ท่าน คาเนียล มาสมทบกับองค์ที่กำลังอธิบายเรื่องนิมิตให้ คาเนียล เข้าใจ ทูตสององค์นี้ ยืนอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำ โทกริส

ข้อที่ 6. ทูตที่มาใหม่องค์หนึ่ง ได้ถามทูตที่ยืนอยู่เหนือแม่น้ำนั้นว่า “ยังอยู่อีกนานเท่าไร ที่นิมิตเหล่านี้จะสำเร็จ

ข้อที่ 7. แล้วทูตที่อยู่เหนือน้ำได้กล่าวตอบ โดยยกมือทั้งสองข้างขึ้นสู่ท้องฟ้า กล่าวคำปฏิญาณอ้างพระนามพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า “ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ” ซึ่งหมายถึงระยะเวลากำหนด 1260 วัน,ปี. ที่อำนาจของระบบสันตะปาปา จะทวีขึ้นถึงจุดสุดยอด จากปี ค.ศ. 538-1798. จะเห็นได้ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงรักษาพระคำรัสของพระองค์อย่างแข็งขันเสมอ

ข้อที่ 8. ท่าน คาเนียลได้เข้าใจในนิมิตเป็นบางส่วน แต่ตอนสุดท้ายของนิมิตนั้นท่านไม่เข้าใจ จึงได้ถามทูตสวรรค์องค์นั้นว่า “นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร”

**THE THREE ELEMENTS
OF A SEAL**

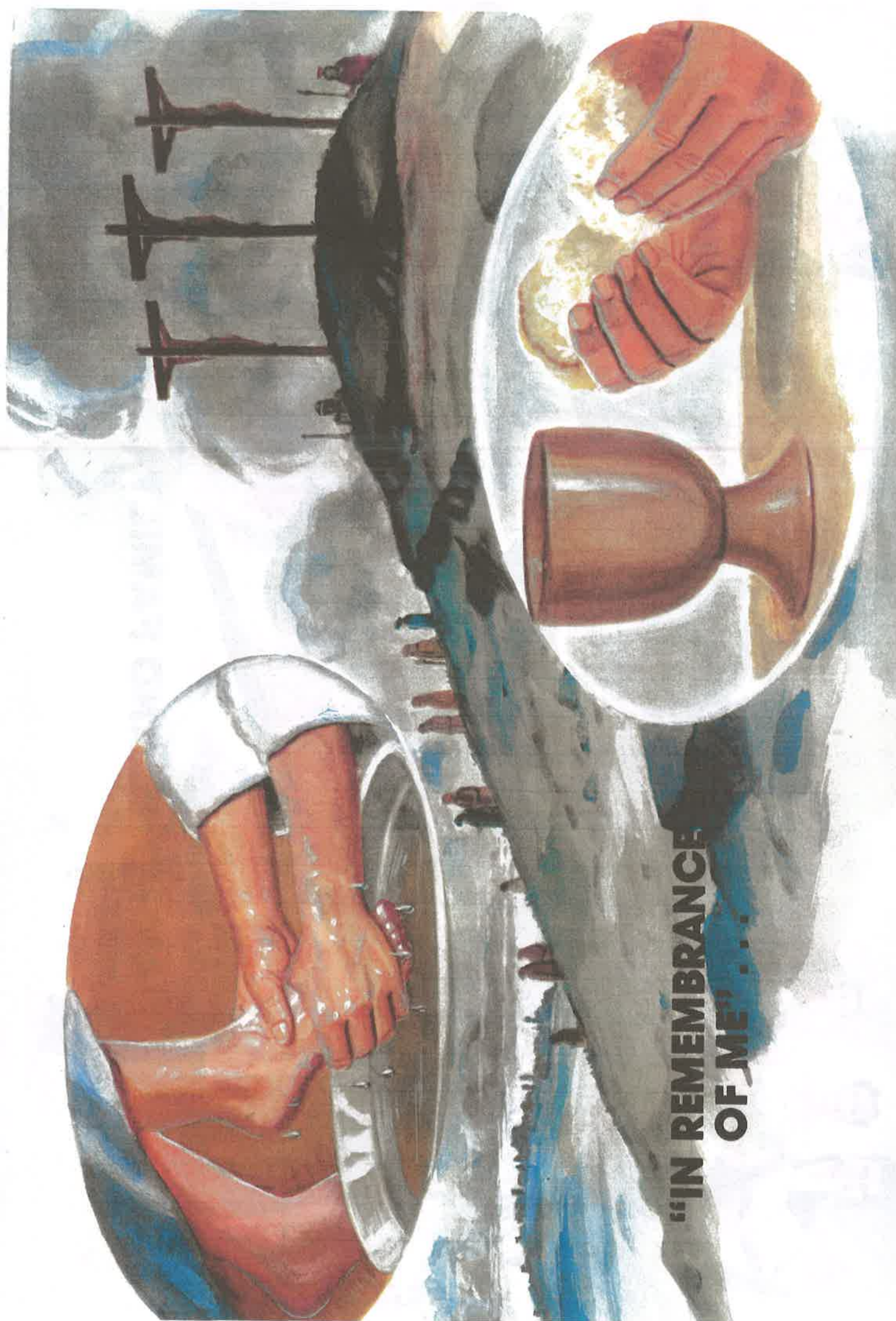

A SEAL IS A MARK OR SIGN OF AUTHORITY, AND IS USED BY RULERS AND OFFICIALS TO MAKE LAWS AND AGREEMENTS VALID. IT CONTAINS THE NAME, TITLE (OR OFFICE) AND TERRITORY OF THE LAWGIVER.

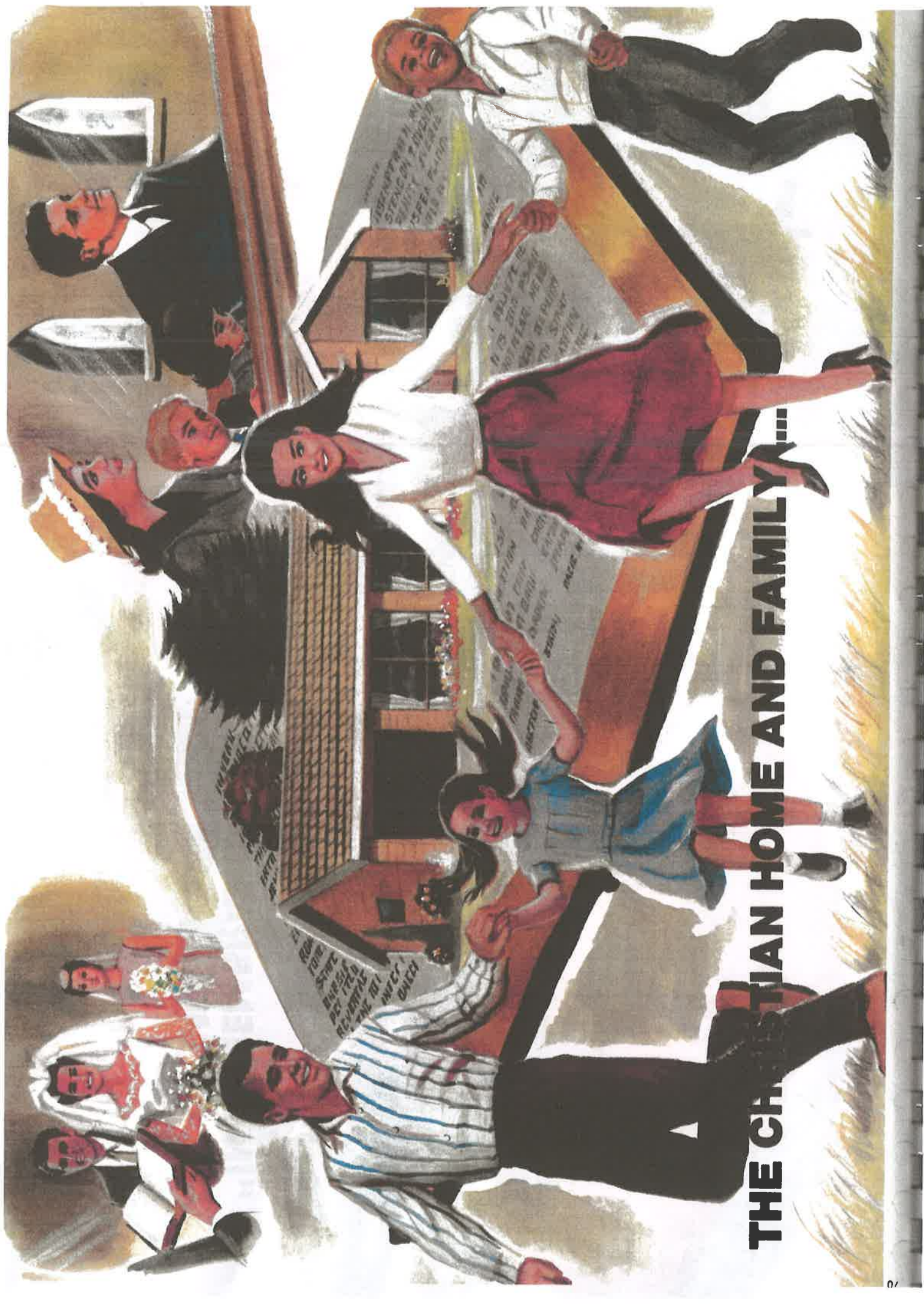
A TYPICAL ROYAL SEAL

**THE SEAL OF GEORGE VI, A RECENT KING OF ENGLAND. NOTE THE THREE ELEMENTS:
NAME — GEORGE VI
TITLE — KING
TERRITORY — GREAT BRITAIN AND DOMINIONS**

**"IN REMEMBRANCE
OF ME" . . .**

THE CHRISTIAN HOME AND FAMILY...

ข้อที่ 9. คาเนียลไม่ได้รับอนุญาตให้รู้ในเหตุการณ์ เกี่ยวข้องกับบุคคลท้าย เพราะผู้ที่เข้าใจและได้รับความชื่นชมยินดี ในเรื่องนี้ ก็เฉพาะแต่ผู้ที่ได้รับประสบการณ์ เกี่ยวข้องกับบุคคลท้ายเท่านั้น ทูตสวรรค์ได้กล่าวแก่ท่านว่า “คาเนียลเอ๋ย ไปเถอะเพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ ก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย”

ข้อที่ 10. ในวันสุดท้าย โดยพระกรุณาคุณของพระเจ้า คนเป็นอันมากจะชำระตนเอง และทำให้คนชาวสะอาดด้วยการถูกถลุงไฟร้อน จะทำให้เขามองเห็นความแตกต่างอย่างชัดแจ้งกับคำที่เดียว เมื่อเทียบกับคนธรรมดา สำหรับคนธรรมดาจะไม่เข้าใจในเรื่องนี้ มีแต่คนชอบธรรมเท่านั้นที่จะเข้าใจ เพราะเขาได้ศึกษาจึงเกิดความเข้าใจ ข้อความตอนนี้ ตรงกับข้อความในวิวรณ์ 22:11,12,14.

ข้อที่ 11. ทูตสวรรค์ได้อธิบายต่อไปว่า “ตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาเนื่องนิคย์เสีย และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติ จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน” (ดูใน คาเนียลบท 8:11,12.) ข้อความนี้หลายท่าน คิดตรงกันว่าคำว่า “ให้เลิกเผาเครื่องบูชาเนื่องนิคย์” นั้นอยู่ในช่วงระบบต้นตะปาปาได้ข่มเหงคนของพระเจ้า เริ่มต้นเมื่อ กษัตริย์ โคลวิส แห่งฝรั่งเศสได้ถูกชักนำให้เป็นคริสเตียน โรมันคาทอลิก ในปี ค.ศ. 508. ถ้านับจากจุดนี้ไป 1290 ปี ก็จะจบลงในปี ค.ศ. 1798. ซึ่งเป็นปีที่คำพยากรณ์ ที่กล่าวถึง หนึ่งวาระ สองวาระ และ ครึ่งวาระ หมายถึงระยะเวลา 1260 ปีนั่นเอง

ข้อที่ 12. ในข้อนี้เป็นคำอวยพระ หรือเวลาที่มีความสุข ซึ่งทูตสวรรค์ได้ประกาศต่อไปว่า “ความสุขจะมีแก่ผู้ที่รอคอยอยู่ จนถึงเวลา หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน” นั้น บรรดาผู้ที่แสวงหาความเข้าใจ ในคำพยากรณ์ และ ศึกษาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตลอดมากก็จะเข้าใจ ระยะเวลา 1335 วัน (ในคำพยากรณ์ หนึ่งวันเท่ากับ หนึ่งปี) เราเห็นว่าหากคำพยากรณ์นี้เริ่มต้นในเวลาเดียวกันกับคำพยากรณ์ 1290 วัน คือปี ค.ศ. 508. ก็จะเสร็จสิ้นลงในปี ค.ศ. 1843. ซึ่งตรงกับปีที่มีการรณรงค์ ออกประกาศ ข้างการเสด็จกลับมารั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ทั้งในยุโรป และ อเมริกา การออกไปประกาศในครั้งนี้ ทำให้ประชาชนตื่นขึ้นเตรียมตัวพร้อมเพื่อรอรับการเสด็จกลับมารั้งที่สองของพระเยซู โดยเฉพาะในอเมริกา นักเทศชื่อ วิลเลียม มิลเลอร์ เป็นผู้นำในการออกประกาศเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีคนเป็นอันมากกลับใจเตรียมพร้อม ในกลุ่มนี้ มีนาง เอลเลน ฮามอน ก็ร่วมอยู่ในขบวนการนี้ด้วย

ข้อที่ 13. ในข้อนี้ ท่าน คาเนียล ผู้ชรา ได้เข้าใจแล้วว่า คำพยากรณ์ที่ท่านได้รับ จะไม่ได้สิ้นสุดภายในช่วงชีวิตของท่าน แต่คำพยากรณ์ยังมีเหตุการณ์ยืดยาวต่อไปในอนาคตที่ยาวไกล ทูตสวรรค์จึงไม่อนุญาต ให้ท่านเข้าใจ ในช่วงสุดท้ายของนิมิต แล้วท่านก็ได้รับคำบอกกล่าว ว่า ให้ท่านได้พักผ่อนอยู่ในหลุมฝังศพ และทรงให้คำมั่นสัญญา เป็นประกันกับท่านว่า ท่านจะได้ฟื้นขึ้นมารับรางวัลในสัดส่วนของท่าน เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมารั้งที่สอง ทูตสวรรค์ได้กล่าวว่า “แต่เจ้าจงไปถึงวาระที่สุกเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะได้ขึ้นขึ้นในส่วนที่กำหนดให้แก่เจ้าเมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น” นี่คือการสนทนาระหว่าง ทูตสวรรค์ กับ ท่าน คาเนียล ซึ่งในขณะนี้ท่านแก่ชรามากแล้ว เรื่องราวทุกอย่างก็ได้จบลงแต่เพียงเท่านี้.

TRUTH OR TRADITION

Choose You

THOSE WHO KEEP THE COMMANDMENTS OF GOD

THE BIBLE

THOSE WHO KEEP THE COMMANDMENTS OF MEN

TRADITION

HE THAT IS NOT

WITH ME

IS AGAINST ME”

